

ДЖУНИЧИРО ТАНИДЗАКИ КЛЮЧЪТ

Превод от японски: Вера Вутова, Дора Барова, 2016

chitanka.info

1 януари

От тази година ще записвам в дневника си и такива неща, които досега старателно съм отбягвал. Става дума за сексуалния ми живот и за отношенията с жена ми, които по правило не съм коментирал подробно. Страхувам се, че може да прочете тайно записките и да се разсърди. Отсега нататък обаче няма да се съобразявам с опасенията си. Не се съмнявам, че знае в кое чекмедже слагам тази тетрадка. Но тъй като е родена в традиционно китоско семейство и е възпитана според феодалните норми, тя държи на старомодните си морални принципи и дори се гордее с тях. Ето защо изглежда абсурдно да чете дневника на съпруга си. Имам обаче причини да предполагам, че не е напълно изключено. Ако наруша досегашното си правило и започна да описвам съпругеския ни живот, би ли издържала на изкушението да надникне в моите тайни? По характер е прикрита и обича тайните. Обикновено се преструва, че нищо не знае, и не издава какво ѝ е на душата, като на всичко отгоре смята това за типична женска скромност и благоприличие. Макар да държи ключа за дневника на скришно място и от време на време да сменям скривалищата, тя сигурно е изнамерила всяко едно от тях, водена от желанието си да разбулва тайните. Пък и ключалката на чекмеджето не изисква кой знае какви усилия — ще се отвори и с друг ключ...

Току-що заявих, че вече няма да се притеснявам дали ще чете дневника ми, но може би това отдавна е престанало да ме вълнува. Може би дълбоко в себе си съм приел и дори се надявам, че го чете. Защо тогава все заключвам и крия ключа ту на едно, ту на друго място? Само за да задоволя страстта ѝ да се рови и да търси ли? Ако го оставя на място, където веднага ще го забележи, би могла да помисли: „Написал го е, за да ме накара да го прочета“, и сигурно няма да повярва на нито една дума в него. Нещо повече — ще си каже: „Истинският му дневник е скрит другаде!“.

Скъпа моя, обична моя Икуко! Не знам дали четеш дневника ми. Няма смисъл и да те питам, защото би отвърнала, че за нищо на света не би си позволила да четеш скришом чужд дневник. Но ако действително го четеш, повярвай ми, че всяка дума е самата истина. Няма да настоявам повече, защото да убеждаваш мнителен човек като теб, означава да постигнеш тъкмо обратното — още по-

дълбоко недоверие. Но ако все пак го прочетеш, той ще свидетелства сам за себе си.

Поначало не съм се канел да описвам в дневника си само лицеприятните неща. Да отбягвам оскърбителните и болезнени за слуха и подробности. Причината да се реша да го направя, е нейната съдържаност и потайност, преднамерената и „изисканост“, лицемерната и „женственост“, така наречената скромност, която я кара да пламва от срам, щом заговорим за интимните си отношения или когато понеча да и разкажа някаква пикантна история. До ден-днешен, след повече от двацет години брачен живот и с дъщеря, достатъчно голяма, за да се омъжи, Икуко все така се стреми да запази мълчание в леглото, без да отрони дори случайно нежна дума или възглас, докато я притискам в прегръдките си. Това ли са нормалните съпружески отношения? Пиша, защото ми е трудно да се боря с неудовлетворението си, че все нямам възможност да говоря открито с нея за нашите сексуални проблеми. Отсега нататък, независимо дали го чете скришом, ще приема, че го прави, и ще водя дневника си така, сякаш разговарям с нея.

Ще започна с признанието, че я обичам с цялото си сърце. Писал съм го често и преди, тъй че тя го знае и ми вярва. Проблемът е, че сексуално не мога да се меря с нея. Тази година навършвам петдесет и пет, а тя — четирийсет и четири, което ще рече, че съм още далеч от старческата немощ, но кой знае защо, вече много бързо се изморявам, когато се любим. Да си призная, предпочитам да го правим веднъж седмично или дори на десет дни. Икуко пък (тя ненавижда да се пише или говори откровено за това), независимо от деликатното си здраве и слабото си сърце, е необуздало страстна в леглото. Този факт ме смуцава и ме измъчва. Но макар да изпълнявам трудно съпружеските си задължения, ако тя, за да запълни липсващото, се влюби, да допуснем, в друг (Икуко би била потресена от подобно предположение и би се възмутила, че я смятам за развратна, независимо от уговорката „да допуснем“), зная, че не бих могъл да го понеса. Изтръпвам от ревност дори при мисълта за това. От друга страна, не би ли било по-добре за самата нея да обуздае прекалената си сексуалност, като се има предвид здравословното и състояние?

... Онова, което ме притеснява, е, че от година на година отпадам физически. Напоследък след полов акт съм толкова изтощен, че целия следващ ден мозъкът ми е размекнат и не мога да разсъждавам... но ако ме попитат дали мразя да се любя с нея, ще отговоря, че е тъкмо обратното. И дума не може да става, че откликвам неохотно на страстта ѝ — изобщо не ми се налага да прищипвам желанието си, движен от съзнанието за съпружески дълг. За щастие или за беда, обичам я пламенно. Тук съм принуден да призная нещо, което ще я уплаши — тя притежава дар Божии, за който дори не подозира. Ако ми липсваше опитът, натрупан в общуването с много други жени, вероятно не бих могъл да оценя това нейно изключително достойнство. Само че на младини имах доста приключения, привикнах към този род удоволствия и си давам сметка, че тя притежава качество, с което твърде малко жени могат да се похвалят. Ако я бяха продали на елитен публичен дом в някогашния квартал на удоволствията Шимабара, тя щеше да е сензационно известна. Похотливите сладострастници щяха постоянно да се въртят около нея и всички мъже биха били заплени до полуда. (Може би не бива да ѝ отворям очите. Разбере ли силата си, бих могъл да изпадна в неизгодно положение. Чудя се ще се зарадва ли, ще се засрами ли, или пък ще се почувства оскърбена? Вероятно външно ще се разгневи, ала в душата си ще е безкрайно доволна и горда.) Побърквам се от ревност само като си помисля за този нейн природен дар. Какво ли ще стане, ако някой друг случайно узнае за него и разбере, че аз не съм равностоен партньор? Тези мисли постоянно ме измъчват и изострят чувството ми за вина към нея до такава степен, че не мога да понасям бремето на самообвиненията. Тогава правя и невъзможното, за да се възбудя. Карам я например да ме целува по клепачите — една от ерогенните ми зони, и допирът на устните ѝ ме възпламенява. На свой ред правя онова, което тя обича — целувам подмишниците ѝ, за да се заредя от нейното възбуждане. Но тя откликва с неохота дори на това. Нарича го „неестествени игри“ и настоява да се любим ортодоксално, „както си му е редът“. Колкото и да я убеждавам, че любовните игри са прелюдия към „нормалното съвкупление“, тя държи на своето „женско благоприличие“ и ненавижда отклоненията от правилата. Нещо повече, макар да знае, че фетишизирам женските крака и че нейните

собствени нозе са много добре оформени (сякаш не са на четирийсет и четири годишна жена), или може би тъкмо поради това, тя рядко ми позволява да ги разглеждам. Дори в най-голямата лятна жезга не сваля чорапите си. Моля я да ми разреши да целуна поне ходилата ѝ, но тя ми отказва под предлог, че са мръсни или пък че не върви да я целувам там. Така или иначе, става ми все по-трудно да се справям с нея...

Съжалявам, че започвам с оплаквания от първия ден на новата година, но мисля, че си струва да пиша и за това. Утре е нощта на „добрите предсказания“ — на светлото начало, на първото любене. Не се и съмнявам, че ще настоява да го направим „както си му е редът“ и да следваме благословения от времето навик, без каквото и да било отклонение от общоприетите норми.

4 януари

Днес се случи нещо необикновено. Цели три дни не бях чистила, тъй че следобед, когато мъжът ми отиде на разходка, влязох да разтребя в кабинета. На пода, точно пред етажерката с книгите, върху която бях поставила ваза с нарциси, видях ключа. На пръв поглед — нищо особено. И все пак не мога да повярвам, че мъжът ми го е изтървал случайно, просто по невнимание. Не и този ключ. Невъзможна постъпка за моя съпруг — той е толкова внимателен и предпазлив. През всичките тези години, откакто си води дневник, никога не се е случвало да изтърве ключа... Разбира се, открай време знам, че има дневник, че го държи заключен в чекмеджето на писмената масичка, а ключа крие кога между книгите на етажерката, кога под килима. Ала съм наясно кое е редно и кое не е редно да знам, тъй че това, което знам, е къде е дневникът и къде е скрит ключът. И през ум не ми е минавало да се докосна някога до този дневник. Но, за съжаление, мъжът ми е толкова подозрителен по природа, че изглежда, не може да се успокои, ако не го заключи и не скрие ключа... Защо тогава днес е изтървал тъкмо този ключ и тъкмо на такова място? Дали пък нещо не е променило душевната му нагласа и не го е принудило да ме подтикне да прочета дневника? И понеже предполага, че ако ми го предложи открито, най-вероятно е да откажа, по този начин цели да ми внуши: „Ако проявяваш желание, прочети го тайно, оставям ти

ключа“. От друга страна, се чудя възможно ли е да не му е хрумвало, че аз открай време знам къде държи ключа. Съмнявам се. Сигурно иска да каже: „Съгласен съм от днес нататък да четеш тайно дневника ми, но ще се преструвам, че дори не подозирам“.

Всъщност — все едно. Дори да е така, никога и за нищо на света не бих прочела дневника му. Не желая да се прокрадвам в душата му отвъд забранените граници, които сама съм си определила. Мразя да се ровят в душата ми, тъй че ненавиждам да надничам в чуждите. А и щом толкова настоява да отворя дневника му, навярно вътре е пълно с измислици. Не допускам, че ще ми достави кой знае какво удоволствие, ако наистина го прочета. Мъжът ми е свободен да си пише и мисли каквото иска. Както и аз на свой ред. От тази година също започвам да си водя дневник. Хора като мен, които не разтварят душата си пред другите, изпитват необходимост да разговарят поне със себе си. Само че аз няма да допусна грешката да му разкрия намерението си. Ще го изчакам да излезе и едва тогава ще се залавям с писане, а тетрадката ще крия на място, за което никога не би му дошло наум. Всъщност една от причините за решението ми да си водя дневник е, че аз зная къде е скрит неговият, докато той няма дори да разбере за моя. Това изпълва душата ми с блаженото чувство за превъзходство...

Преди две нощи извършихме новогодишния ритуал... Ооо, какъв позор, че излагам върху хартия такива интимни подробности! Моят покоен баща все ме поучаваше с думите: „Не изневерявай на съвестта си“. Ако знаеше какво пиша в дневника си, колко ли би се измъчвал заради моето падение!... Както обикновено мъжът ми като че достигна сублимния миг, но аз, също както обикновено, останах неудовлетворена. А после се чувствах отвратително. Мъжът ми се срамува, че вече не е издръжлив както преди, и все се извинява, а от друга страна, ме упреква, че съм прекалено студена.

Под „студена“ разбира, казано в неговия стил, че съм твърде „традиционна“, твърде „затормозена“, с една дума, глупава и неоригинална. В същото време твърди, че съм „свръхсексуална“, ненормално полово активна и само по отношение на секса правя изключение от своята иначе вродена пасивност и резервираност. Вече двайсет години все се оплаква, че никога не проявявам ни най-малко желание да се отклоня от обичайния начин, от обичайната поза.

Въпреки това обаче мълчаливите ми провокации никога не му убягват — той е невероятно чувствителен и откликва на най-незабележимия намек от моя страна и мигом разбира какво искам. Може би защото е вече напласен от непрестанната борба и вечното съперничество с прекалено честите ми желаня.

Смята, че съм твърде делова и лишена от романтика. Твърди, че не го обичам и наполовина толкова, колкото той мен. „За теб съм просто необходимост. И то некачествена. Ако наистина ме обичаше, би трябвало да си по-страстна. И да приемаш всичко, което искам от теб.“ Според него и аз имам отчасти вина, че не е в състояние да ме удовлетвори напълно. Ако бих се постарала малко повече да го възбудя, той не би бил чак толкова безпомощен. Упреква ме, че не полагам никакво усилие и макар да съм безкрайно лакома, само си седя със скръстени ръце и чакам да ми се поднесе всичко наготово. Нарича ме „студенокръвно животно, злобна жена“.

Предполагам, че има донякъде основание да ме смята за такава. Но добропорядъчните ми родители са ме възпитали да вярвам, че независимо от ситуацията, в която се намира, жената трябва да е смирена и да не проявява никаква активност към мъжете. Не че ми липсва страст, но у жена с моя темперамент страстта е прекалено надълбоко, за да изригне и да се разсее в атмосферата. Насиля ли се да я изкарам на повърхността, тя мигом увяхва. Мъжът ми, изглежда, не разбира, че огънят на моята страст е синкав и потаен, а не от онези, които пламтят буйно и заслепяват... Болезнената мисъл, която напоследък кара съзнанието ми да се гърчи, е, че нашият брак е може би ужасна грешка. Сигурно някъде по света за мен има по-подходящ партньор. Както и за мъжа ми къде-къде по-подходяща жена. Сексуалните ни вкусове изобщо не съвпадат — ние прекалено силно се отблъскваме. Омъжих се послушно за него, защото такава бе волята на родителите ми, и през всичките преживени заедно години смятах, че бракът трябва да е такъв. Вече съм сигурна обаче, че съм се събрала с мъж, който изобщо не ми подхожда физически. Принудена съм да го търпя, тъй като е моят законен съпруг. Но понякога, само като го погледна, кой знае защо, ми се повдига. Да, и това усещане не е отскоро, а още от първата брачна нощ, когато легнах в една постеля с него. Още си спомням съвсем ясно как изтръпнах при вида на лицето му, когато той си свали очилата с ужасно дебели стъкла. Хората, които

носят очила, винаги изглеждат малко странно без тях, но колкото до лицето на мъжа ми, то внезапно стана пепеляво като на мъртвец. После той се приведе ниско-ниско над мен и аз усетих, че погледът му прониква надълбоко в душата ми. На свой ред също се втренчих в него, но при вида на кожата му — гладка и лъскава, сякаш бе от алуминий — отново потръпнах. Не бях забелязала това през деня, но сега видях около устните и под носа му наболите косъмчета брада — той има остра брада — и от това също леко ми се догади. Може би защото за пръв път виждах толкова отблизо мъжко лице. Така или иначе, оттогава до ден-дневен наблюдавам ли по-дълго лицето на мъжа си на ярка светлина, винаги изтръпвам както през онази първа брачна нощ. Загасвам лампата до леглото си, за да не го гледам, но тъкмо тогава той особено държи да е светло. И започва да разглежда тялото ми, като се взира във всяка пора, във всяка гънка. (Мъча се да се съпротивлявам на желанието му, но той така ми досажда с настойчивостта си да разглежда краката ми, че съм принудена да отстъпвам.) Не познавам друг мъж, но се чудя дали и останалите са толкова досадни. Дали тези лакоми, лепкави, лигави ласки са типични за всички мъже?

7 януари

Днес Кимура дойде да ни поздрави за Нова година. Тъкмо бях започнал да чета „Светилището“ на Фокнър, тъй че, след като си разменихме поздравии, веднага се върнах в кабинета си. Той поговори с жена ми и Тошико в дневната, а малко след три часа ги заведе да гледат филма „Очарователната Сабрина“. Върнаха се към шест, той остана за вечеря, после си побъбрихме и си тръгна към девет.

На масата всички, освен Тошико пихме по малко коняк. Напоследък Икуко като че пие повече от обикновено. Аз съм инициаторът да започне да пие, но още от самото начало ѝ хареса. В състояние е да погълне доста, ако я насърчават. Истината е, че се напива, но някак доста незабележимо и външно не се издава. Така великолепно потиска реакциите си, че често околните не разбират колко много е изпила. Тази вечер Кимура ѝ наля няколко чашки. Тя леко пребледня, но не изглеждаше пияна. За разлика от нея ние доста се позачервихме. Кимура не носи много — поне не толкова, колкото

Икуко. Дали тази вечер тя за пръв път позволяваше друг мъж да ѝ предложи алкохол? В началото Кимура покани Тошико, но тя отказа с думите: „Не пия, налейте на мама“. Отдавна ми прави впечатление, че Тошико отбягва Кимура. Дали защото също е забелязала, че той проявява по-голям интерес към майката, отколкото към дъщерята? Опитвах се да пропъдя тези мисли, като си повтарях, че са плод на размътеното ми от ревност въображение, но май не беше съвсем така. Обикновено жена ми е доста сдържана с гостите, особено с мъжете, но с Кимура е извънредно любезна. Никой от трима ни — Икуко, Тошико и аз, не го е изричал гласно, но Кимура прилича на Джеймс Стюард. А Икуко обожава Джеймс Стюард. (Забелязал съм, че не пропуска филм с него.)

Аз самият въведох Кимура в нашия дом — стори ми се подходяща партия за Тошико и дори помолих жена си да наблюдава дискретно как се развиват отношенията им. Само че Тошико май не изпитва никакъв интерес към него и прави всичко възможно да не остават насаме. И когато идва да я посети, и когато я кани на кино, майка ѝ непременно е с тях. Упреквам Икуко, че ще развали работата, ако все ги придружава и не ги оставя да излизат сами, но тя възразява, че като майка е длъжна да контролира дъщеря си. Когато в отговор ѝ казвам, че е прекалено старомодна и че трябва да има доверие в младите, тя се съгласява с мен, но обяснява, че Тошико не искала да излиза без нея. Ако е вярно, дали Тошико не го прави, защото усеща, че майка ѝ харесва Кимура много повече от самата нея? Дали не играе ролята на посредник? Кой знае защо, не мога да се отърва от чувството, че между двете съществува негласно споразумение. Макар по всяка вероятност Икуко да не си дава сметка за това и да е убедена, че в името на благоприличието просто придружава двамата млади, според мен тя е влюбена в Кимура.

8 януари

Снощи се напих, но мъжът ми бе по-зле и от мен. И не преставаше да настоява да го целувам по клепачите, за което напоследък не ме беше молил. Чувствах се омекнала, безволева, може би затова склоних. Всичко щеше да е наред, ако случайно не видях онова, което не биваше да виждам — лицето му без очила. Когато го

целувам по клепачите, също затварям очи, но снощи неволно ги отворих към края. Лъщящото му алуминиево лице изникна пред погледа ми като кадър в едър план. Изтръпнах. В следващия миг усетих, че пребледнявам. За щастие, той почти веднага си сложи пак очилата. За да се залови както обикновено да разглежда като под лупа ръцете и краката ми... Без да кажа дума, загасих нощната лампа до главата си. Той понечи да я запали, но аз я избутах далеч встрани. „Моля те! Нека още веднъж да те погледна!...“ — повтаряше той, търсейки лампата в мрака, но най-сетне разбра, че няма смисъл, и се отказа... Отдавна не се бяхме любили толкова дълго...

Неистово го мразя и също толкова неистово го обичам. Отвращава ме физически, но въпреки това не мога да се отдам на друг. Не съм в състояние да изневеря на моралните принципи, с които съм възпитана. Перверзните му ласки ме объркват и смущават, но поне разбирам, че все още ме обича безумно, а това на свой ред ме задължава да му се отблагодарявам някак.

Ех, ако бе запазил някогашната си жизненост!... Защо силите му пресъхнаха така?... Според него вината, разбира се, е у мен — била съм прекалено ненаситна, с което съм го извеждала напълно от релсите. Жените били издръжливи в това отношение, но мъжете работели с интелекта си, тъй че рано или късно това се отразявало зле на физиката им. Подобни натяквания ме карат да се срамувам, но и той вероятно си дава сметка, че не бива да бъде упреквана за нещо, независимо от мен — просто такава ме е създала природата. Ако наистина ме обича, длъжен е да се научи как да ме задоволява. Но пак ще повторя, че не мога да понасям отвратителните му навици в леглото. Те не само не ме възбуждат, а дори съсипват настроението ми. Може да е старомодно, но предпочитам да се любя на тъмно, скрита под завивките, и то — със затворени очи, за да не виждам нито лицето му, нито каквото и да било друго. Нещастие е вкусовете на съпрузите да се разминават толкова драстично. Няма ли някаква възможност да постигнем компромис?

13 януари

Към четири и половина дойде Кимура. Родителите му изпратили сушен хайвер от кефал и решил да ни донесе да опитаме.

Близко час той, Тошико и Икуко разговаряха в дневната. Когато слязох при тях, вече беше се накарнал да си върви. Предложих му да остане за вечеря и той прие доста охотно. Качих се отново в кабинета, докато Тошико приготви яденето, а жена ми остана в дневната.

Нямахме нищо специално, освен хайвера от Кимура и суши от каракуда, което жена ми бе купила предния ден от пазара Нишики. Веднага се захем с тях като мезе към пиенето. Икуко не обича сладко и предпочита с алкохола нещо по-пикантно, а най-много каракуда. Лично аз нямам специални предпочитания, но каракудата не ми е много по вкуса. У нас само жена ми я яде. Дори Кимура, въпреки че е родом от Нагасаки и обича хайвер от кефал, не яде този вид суши.

Не се е случвало досега да дойде вкъщи с подарък, тъй че се чудя дали не донесе хайвера с тайната надежда да го поканим на вечеря. Не разбирам намеренията му. Коя всъщност харесва — Икуко или Тошико? Ако вместо него трябва да отговаря коя от двете е по-привлекателна, без всякакво колебание, независимо от възрастта, бих избрал майката. Но той — кой знае. Може би крайната му цел е да спечели Тошико. И тъй като тя не изглежда особено ентусиазирана от идеята да свърже живота си с него, той се опитва да спечели първо благоразположението на майката, а сетне чрез нея да разпали чувствата на дъщерята. Дали?

А не е ли по-добре да се запитам за собствените си намерения? Защо и тази вечер направих всичко, за да задържа Кимура при нас? Трябва да призная, че и аз съм удивен от себе си. Като се има предвид, че преди няколко дни, на седми вечерта, в душата ми се прокрадна смътна (може би дори не толкова смътна) ревност към него... Всъщност ревността дойде по-рано — в края на миналата година. И все пак не е ли истина, че тайно ѝ се наслаждавам? Поначало ревността възбужда еротичните ми желания. Тъй че в известен смисъл ми е и нужна, и приятна. Онази нощ я използвах пълноценно и успях да удовлетвори Икуко. Давам си сметка, че Кимура е необходим, незаменим стимулатор за нашия сексуален живот.

Сигурно е напълно излишно, но бих искал да предупредя Икуко да не използва Кимура по никакъв друг начин, освен като стимулатор. Нека да наближи критичната точка. Колкото повече риск, толкова по-добре. Нека ме накара да обезумея от ревност! Нека дори да ме

хвърли в подозрения, че е прекрачила границата! Не искам от нея нищо повече, но се съмнявам дали ще го направи.

И все пак бих желал да разбере, че като повиши сексуалната ми активност, ще спечели тя самата.

7 януари

Кимура не е идвал оттогава, но двамата с Икуко всяка вечер пием. Ако я насърчава човек, жена ми може да изпие много. Обичам да я наблюдавам как се бори да скрие опиянението и се опитва да е уравновесена, спокойна и бледа. В такива моменти изглежда неопикуемо съблазнителна. Моята цел, разбира се, е да я напия до забрава и да се любя с нея, но тя, кой знае защо, се съпротивлява. От алкохола става още по-опърничава и не ми позволява да докосвам краката ѝ. Исква да правим само онова, което ѝ харесва.

20 януари

Цял ден ме боли глава. Не като след препиване, но снощи май наистина прекалих... Господин Кимура се безпокои, че съм започнала доста да пия. Напоследък отказва да ми налива повече от две чашки. Все се опитва да ме спре с думите: „Не мислите ли, че ви стига?“, А мъжът ми, напротив, гледа да ми сипва все повече. Знае, че не мога да откажа, когато ме канят, и вероятно е решил да ми налива, докато провери колко нося на пиене. Но вече съм наближила границата. Досега успях да пия с мъжа си и господин Кимура, без да ми личи колко съм пияна. Не изпитвам удоволствие от алкохола, а и внимавам да не прекаля, защото сетне страдам от последствията. Занапред трябва да съм наистина по-внимателна...

28 януари

Тази вечер Икуко припадна. Беше дошъл Кимура и четиримата седяхме на масата. По някое време Икуко стана и излезе, но тъй като се забави, Кимура попита притеснен дали не ѝ е прилошало. Жена ми има навика, като препие, да напуска масата посред вечеря и да се крие в тоалетната, затова го успокоих, че скоро ще се върне. Мина

обаче твърде много време, тъй че той наистина се разтревожи и отиде да я търси.

След няколко минути го чух да вика на Тошико от коридора:

— Госпожице, струва ми се, че нещо не е наред. Бихте ли дошли?

(И тази вечер Тошико се нахрани набързо и щом издебна удобен момент, се затвори в стаята си.)

— Странно, но госпожата я няма никъде — чух го да обяснява.

Само че Тошико я намери в дълбоката дървена вана: с ръце, проснати навън, положила глава върху тях и дълбоко заспала. Опита се да я събуди, но напразно. Кимура дотича запъхтян при мен да ми каже какво се е случило. Първо ѝ премерих пулса — беше много слаб, около четирийсет удара в минута. Съблякох се, влязох в горещата вана, прегърнах Икуко и я пренесох в преддверието на банята, където я сложих на дървения под. Тошико я уви в голяма хавлиена кърпа, каза, че отива да ѝ оправи леглото, и ни остави. Съвсем объркан, Кимура се суетеше нервно наоколо, стрелкаше се навън-навътре от банята, но аз го повиках на помощ и той прие с облекчение.

— Ако веднага не я избършем, ще се простуди. Прощавай, но би ли ми помогнал? — разпоредих се аз.

Бършихме я с хавлиени кърпи, като сменяхме мокрите със сухи. (Дори в този момент не забравих „да използвам“ Кимура. Той се зае с горната част на тялото ѝ, а аз я избърсах от кръста надолу. Изтрих грижливо всяко пръстче на краката и го подканих да направи същото с ръцете. През цялото време наблюдавах действията и изражението му.)

Тошико донесе нощница, но като видя, че Кимура ми помага, мигом изхвъркна навън с думите:

— Отивам да приготвя бутилка с топла вода. Облякохме Икуко в нощницата и я пренесохме в спалнята.

— Сигурно е мозъчна исхемия — предположи Кимура. — Може би е по-добре да не ѝ се слага бутилка с гореща вода.

Известно време тримата обсъждахме дали да извикаме лекар. Шеше ми се да се обадя на доктор Кодама, но мисълта, че ще види жена ми в това ужасно състояние, ме притесняваше. После размислих — все пак Икуко не е много добре със сърцето — и в крайна сметка му позвъних. Той също установи мозъчна исхемия. Каза, че

няма нищо тревожно, сложи ѝ инжекция с витакамфор и си отиде. Беше два през нощта...

29 януари

От случилото се снощи помня, че препих, почувствах се зле и отидох в тоалетната. Смътно си спомням също, че после влязох в банята и там припаднах. Останалото ми се губи напълно. А когато на разсъмване отворих очи, видях, че съм си в леглото — значи някой ме бе пренесъл. През целия ден главата ми беше като оловна и нямах сили да стана. Прекарах деня в полудрямка — ту отварях очи, ту отново започвах да сънувам. Сега, привечер, ми е малко по-добре и пиша това в дневника си. Щом свърша, веднага пак ще си легна.

29 януари

След снощното произшествие жена ми още не е напускала леглото. Беше към дванайсет през нощта, когато двамата с Кимура я пренесохме в спалнята. Доктор Кодама дойде в полунощ и си отиде чак в два. Излязох да го изпратя. Небето бе удивително красиво — цялото обсипано със звезди. Но студът бе ужасен. Обикновено лопатка-две въглища преди лягане са достатъчни в спалнята да е приятно топло до сутринта, но снощи Кимура предположи, че ще е по-добре да се затопли силно, и аз го помолих да разпали печката. После той ми пожела лека нощ и каза, че ако няма с какво друго да помогне, ще си върви. Не можех да го оставя да се прибира по това време и го поканих да преспи у нас. Щяха да се намерят и постеля, и спално бельо. Предложих му да се настани в столовата. Но той отказа. Живееел наблизко, тъй че нямало защо да се безпокоя за него. След като ми помогна да пренесем Икуко, остана прав между нашите две легла (освен моя няма друг стол) и се чувстваше доста неловко. Тогав се сетих, че Тошико излезе тутакси, щом той се появи в спалнята, и повече никаква не се видя.

Така или иначе, Кимура не пожела да остане да пренощува и си тръгна. Но аз, да си призная, тъкмо за това и мечтаех. Защото от известно време обмислях един план и имах нужда да остана сам, за да го осъществя. Затова се и молах Кимура да си отиде. След като се

уверих, че наистина си е тръгнал и че Тошико няма да идва повече да наглежда майка си, аз се приближих до леглото на жена ми и ѝ премерих пулса. Инжекцията, изглежда, беше подействала — пулсът ѝ бе напълно нормален. Доколкото можех да съм сигурен, тя спеше дълбоко... Съдейки по характера ѝ, можеше и да се преструва, но това въобще не беше в състояние да ми попречи... Първо насипах въглища в печката, докато тя не се зачерви. Сетне смъкнах бавно и предпазливо тъмното парче плат от абажура на лампиона и насочих светлината към тялото на жена ми. Сърцето ми биеше до пръсване. Усещах, че ще литна от възбуда при мисълта, че тази нощ е на път да се осъществи нещо, за което толкова отдавна бях мечтал.

Излязох на пръсти от спалнята, качих се в кабинета на горния етаж, взех от писмената масичка луминесцентната лампа, върнах се с нея в спалнята и я поставих на нощното шкафче. Не беше спонтанно решение — отдавна го бях обмислил. Още миналата есен смених настолната си лампа с луминесцентна тъкмо защото вярвах, че рано или късно такава възможност ще ми се удаде. Икуко и Тошико бяха против, защото от нея радиото щяло да пращи, но аз се оправдавах, че зрението ми е много отслабнало и ми е нужна ярка светлина, което си беше самата истина. Но същинската причина да се сдобия с лампата бе желанието да разгледам голото тяло на Икуко под ослепителната ѝ светлина. Тази фиксидея ме завладя от мига, в който чух за съществуването на луминесцентното осветление...

Всичко се подреди точно както се бях надявал. Съблякох отново Икуко чисто гола и я обърнах по гръб. Беше светло като ден. Започнах да изучавам подробно и внимателно тялото ѝ, милиметър по милиметър, както се разчита географска карта. Отначало видът на изумително красивото, бяло като мляко тяло ме парализира от възторг. Защо ли? Защото за пръв път виждах своята съпруга гола. Гола от главата до петите. Повечето мъже познават, предполагам, телата на жените си до последната гънка на стъпалата. Ала моята нито веднъж досега не ми е позволявала да я разглеждам. Нито веднъж! Вярно, че докато се любим успявам да зърна това-онова — главно гърдите, но никога от кръста надолу. Бях си създам представа за физическата ѝ прелест от усещането, останало в пръстите ми след допира им до нея. Затова така отчаяно исках да я разгледам под

ослепителна светлина и резултатът не само не измами очакванията ми, а дори ги надмина значително. За пръв път, откакто сме женени, имах възможност да се насладя на копринената кожа, да видя цялата Икуко пред себе си, да съзерцавам спокойно дълго скриваните ѝ тайни — всяка пора, всяко местенце от кръста надолу. Жена ми е родена през 1911 година и затова няма европейска фигура, вече толкова често срещана сред днешните момичета. Но на младини е била състезателка по плуване и тенис и телосложението ѝ е много добро за японка от нейното поколение. Е, гърдите ѝ са доста малки, а и отзад е плоска; краката ѝ са дълги и красиви, но е трудно да ги нарече човек прави — от коленете надолу са леко извити навън и образуват очарователно О. Вярно, че глезените ѝ не са изящно слаби, но пред дългите прави крака на европейките винаги съм предпочитал изящно закривените крака на някогашните японки, като на майка ми и на баба ми например. Дългите и абсолютно прави като директи крака са съвсем безинтересни. Не харесвам прекалено издадените гърди и пищните бедра, а деликатно закръглените възвишения, наподобяващи изваянието на богинята в храма „Чугуджи“. Така си представях тялото на жена ми и се оказах прав. Но онова, което надмина и най-силното ми въображение, бе изумителната чистота на кожата ѝ.

Повечето хора имат все някъде по тялото си едва забележимо петънце, бенчица, тъмна точка, белег по рождение. Но колкото и внимателно да се взирах, не открих никъде нищо, ни най-малък дефект. Обърнах я по корем и надникнах дори в дупката между двата бели гладки хълма... Колко невероятно наистина е за жена, навършила вече четирийсет и четири и раждала веднъж, да няма по тялото си никакъв белег, нито петънце дори! Няколко десетилетия ми се разрешаваше да докосвам в пълен мрак това изумително тяло, ала до днес бях лишен от възможността да се възхитя с очите си на прелестта му. Но пък може би тъкмо това е моето щастие. След толкова години съвместен живот за пръв път да откриеш физическата красота на съпругата си и да останеш поразен — нима това не е равностойно на опиянението от нов брачен живот? Вече сме минали периода на взаимните разочарования и отсега нататък ще мога да я обожавам два пъти по-страстно отпреди...

Обърнах отново Икуко по гръб. Известно време стоях над нея, поглъщайки я с очи. И само въздишах ли въздишах. Изведнъж ми се стори, че всъщност не спи, а се преструва. Отначало наистина спеше, но междувременно се бе събудила, а сетне, ужасена от това, което вършех с нея, се опитваше да скрие граничещото си с болезнен срам неудобство зад преструвката, че спи непробудно. Да, така ми се стори... Може би просто си въобразявах, но исках да вярвам в налудничавите си фантазии. Мисълта, че мога да правя каквото си пожела с това сияйно бяло и прекрасно, и сякаш безжизнено тяло, ме хвърляше в дива радост и възбуда. Но ако тя не се преструваше и наистина спеше дълбоко, не е ли по-добре да не описвам в дневника си как съм се забавлявал с нея, при това доста волно? Ако действително четете тайно записките ми, моите дръзки откровения могат да я накарат да спре да пие... Всъщност едва ли ще го стори. Би се издала, че наистина ги четете. А ако не ги четете, как тогава би узнала какво съм правил с нея, докато е била в несвяст?...

Близо час, от три след полунощ, се къпех в блаженството да я гледам жадно, до насита. Но това, естествено, не беше всичко. Направих и други неща. Исках, ако наистина се преструваше на заспала, да разбере докъде ще ми позволи да стигна в действията си. Исках да се преструва, докато свърши онова, което си бях наумил.

Имах изключителния шанс да осъществя една по една всички сексуални приумици, които тя нарича досадни, отвратителни, срамни, позорни и гнусни. Най-сетне постигнах дълго лелеяната си мечта да лаская бавно и разточително с език, толкова бавно и толкова разточително, колкото си исках, великолепните ѝ ходила. Опитах всичко, което въображението ми роди — неща, които, ако използвам изискания ѝ стил, са „твърде срамни, за да бъдат изречени“.

По някое време, любопитен да разбере как ще реагира, се наведох да целуна най-възбудимото място, но неочаквано очилата ми тупнаха на корема ѝ. Клепачите ѝ трепнаха и за миг се отвориха, сякаш тя се сепна в съня си. Стреснах се. Загасих мигом луминесцентната лампа и в стаята притъмня. После сипах в една чаша малко вода, долях гореща от чайника на печката, докато стане хладка, сдъвках таблетка луминал и половин таблетка квадронокс и с глътка вода от чашата ѝ дадох от моята уста така приготвената

смес. Тя я погълна сякаш в полудрямка. (Често такава доза приспивателни изобщо не действа, но аз не исках на всяка цена да я приспя, а по-скоро да ѝ осигуря оправдание, че се преструва на заспала.)

Щом се уверих, че спи (или поне се преструва), веднага се заех с последната си цел. И понеже продължителната и необезпокоявана от никого предварителна подготовка вече ме бе довела до пълнен екстаз, успях да извърша акта с неподозирана енергия, която изненада и самия мен. Не приличах на себе си. Нямах нищо общо с онзи вечно нерешителен и боязлив съпруг. Бях достатъчно силен и самоуверен мъж, способен да задоволи ненаситната ѝ похот. Отсега нататък, казах си, ще трябва да я напивам колкото се може по-често — това е решението. Тя също няколко пъти получи оргазъм, но изглеждаше все така полузаспала. От време на време отваряше леко очи, но отправяше поглед в противоположна посока. Ръцете ѝ се движеха бавно и морно с прозрачните движения на сомнамбул. Сетне последва нещо, което никога не се бе случвало преди — тя заопива гърдите, ръцете, бузите, шията, краката ми... Сякаш търсеше, изследваше, изучаваше. Никога досега не ме бе докосвала, никога, стига да можеше да го избегне, не бе поглеждала някоя част от тялото ми.

В този миг от устата ѝ се отрони една-единствена дума — „Кимура“. Като че бълнуваше. Изрече го съвсем тихо, ала съм сигурен, че я чух. Все още се чудя дали наистина бълнуваше, или го направи нарочно. Мога да го тълкувам как ли не. Дали сънуваше, че се люби с Кимура, или ми даваше да разбере колко много мечтае за това? А може би искаше да ме предупреди да престана да я напивам и да си играя с нея, защото иначе ще продължи да сънува, че се люби с Кимура?...

Тази вечер към осем той се обади, за да попита как е Икуко и дали има нужда да се отбие да я види. Обясних му, че след преживяното съм ѝ дал приспивателно и тя е заспала спокойно, затова няма за какво да се притеснява.

30 януари

Оттогава все още не съм ставала от леглото. Вече е девет и половина сутринта. Понеделник е и мъжът ми излезе преди около половин час. На тръгване се промъкна на пръсти в спалнята, но аз се престорих на заспала. Той се вслушва известно време в дишането ми, целуна още веднъж краката ми и излезе. След него се появи старата прислужница да се осведоми как съм. Накарах я да ми донесе гореща хавлиена кърпа, плиснах си набързо очите на мивката в стаята и ѝ заръчах да донесе прясно мляко и рохко яйце. Попитах я за Тошико. Била си в стаята. Но така и не влезе при мен. Вече се чувствах достатъчно добре, за да стана, но реших да полежа и да си пиша дневника. Чудесен шанс да обмисля случилото се. Защо ли се напих така? Мисля, че отчасти е виновно физическото ми състояние, а освен това не пихме обичайния коняк „три звезди“. Мъжът ми бе донесъл „Курвоазие“ — „коняка на Наполеон“. Толкова ми хареса, че не усетих как прекалих. Не обичам да ме виждат пияна, тъй че, когато препия и се почувствам зле, имам навика да се затварям в тоалетната. И онази вечер направих същото. Колко ли минути съм седяла затворена там? Може би дори не минути? Какви ти минути? Вероятно час или даже два. Всъщност не ми беше чак толкова зле. Бях по-скоро в особено приповдигнато настроение.

Главата ми се бе размътила, но все още помнех, макар и откъслечно, отделни подробности. Спомням си, че от дългото клечане в тоалетната кръстът и краката така ме заболяха, че неволно се облегнах с длани на пода. Главата ми все повече се отпускате и накрая също допря пода. Спомням си го, макар и смътно. После усетих, че цялото ми тяло се е просмукало от острата и противна миризма, и водена от желанието си да се очисти от нея или пък от нежеланието си да се върна при останалите в този вид — залитайки и клатушкайки се, — съм отишла направо в банята и съм се разсъблякла. Това ми се мержелее като далечен сън. Оттам насетне не помня нищо. (Вероятно са викали доктор Кодама, защото над лакътя на дясната ми ръка има лейкопласт, което ще рече, че са ми сложили инжекция.)

Когато дойдох на себе си, бях вече в леглото, а ранното утринно слънце леко осветяваше спалнята. Трябва да беше около шест часът. Но и след това съзнанието ми не се избистри. Целия вчерашен ден ме мъчеше нетърпимо главоболие, а тялото ми сякаш се сгромолясваше в непрогледна пропаст — все по-надолу и по-надолу. Безброй пъти ту се

събуждах, ту отново заспивах или по-скоро се реех между съня и действителността, без нито да се събудя напълно, нито да заспя дълбоко. Имах чувството, че навремени се потапям в някакъв друг свят, който ми помага да забравя непоносимото главоболие.

Това, разбира се, бе сън. Но може ли сънят да е толкова жив, толкова истински? Най-напред внезапно се усетих на върха на болезнено остър екстаз, на такова физическо удовлетворение, надминаващо всичко, което бих могла да очаквам от мъжа си. Но миг след това разбрах, че върху мен лежи не той, а господин Кимура. Дали бе останал да пренощува, за да помогне в грижите около мен? Къде се бе дянал мъжът ми? Биваше ли наистина да върша нещо толкова безнравствено?... Но удоволствието бе тъй неописуемо, че няхах време да разсъждавам за дреболии. Никога за повече от двацет години брачен живот мъжът ми не ме е правил дори за миг толкова щастлива. Вече повече от двацет години той ме „угощава“ с нещо съвсем блудкаво, не напомнящо дори бегло удоволствието от онази ноц, нещо възтопло и недоварено, след което в устата остава ужасно противен вкус. Едва сега си давам сметка, че никога до онзи миг не съм се любила истински. Научих го благодарение на господин Кимура.

От друга страна, разбирам, че е било само насън. Мъжът, с когото се любех, изглеждаше като да е господин Кимура — поне така го чувствах в съня си, но всъщност бе мъжът ми. Лежах, притисната в обятията на мъжа ми, а си представях, че се любя с господин Кимура...

Онази ноц мъжът ми сигурно ме е пренесъл от банята в леглото и възползвайки се от състоянието ми, се е забавлявал както и колкото си иска с тялото ми... За миг дойдох на себе си, когато зацелува неистово подмишницата ми — така се беше увлякъл, че очилата му паднаха, тупнаха на хълбока ми и аз се събудих от ледения им допир. Бях разсъблечена и лежах по гръб, чисто гола, осветена от две ярки лампи — лампиона и още една, луминесцентна. Кой знае, може би тъкмо режещият блясък на луминесцентната лампа ме бе събудил. Така или иначе, лежах с помътено съзнание. Той вдигна припряно очилата, сложи си ги и като се отказа от подмишниците, започна да смуче тялото ми от кръста надолу. Инстинктивно се сгърчих и понечих, помня, да се добера до одеяло, за да се прикрия. Мъжът ми забеляза, че

не спя, и ме зави с юрган и одеяло, а после загаси луминесцентната лампа до възглавницата и покри абажура на лампиона...

Не държим в спалнята луминесцентна лампа. Трябва да бе донесъл своята от кабинета. Като си помисля, че под ослепително ярката ѝ светлина е разглеждал с наслада всяка подробност от тялото ми, че е изучавал едно по едно места, които аз самата не познавам добре, пламвам от срам. Предполагам, че дълго ме е държал гола. Доказва го фактът, че за да не се простудя, а и за да не се събудя, бе разпалил печката до червено, тъй че в спалнята бе непоносимо горещо. Сковавам се от срам и ненавист, като си представя как си е играл с мен, но тогава най-много ме измъчваше страшното главоболие. Той сдъвка някакви таблетки — квадронокс ли, луминал ли, исомитал ли, — очевидно приспивателно, и с глътка вода ми го изля в устата от своята уста. Не се възпротивих, защото исках да се отърва от главоболието. След малко пак започнах да губя съзнание и се залюшках между съня и действителността.

Сетне ме връхлетя илюзията, че сякаш държа в обятията си господин Кимура. Илюзия ли? Илюзията е призрачно видение, което може всеки миг да се стопи, да изчезне във въздуха, а онова, което аз виждах и чувствах, не бе чак толкова безплътено и неуловимо. Казах „илюзията, че сякаш държа в обятията си...“, но това „сякаш“ е излишно, защото кожата на ръцете и на бедрата ми все още тръпне от сладостна нега. Толкова различно от обятията на мъжа ми! С тези две ръце аз се вкопчих в силните млади рамене на господин Кимура и той ме сломи под своето яко и гъвкаво тяло. Спомням си, че кожата му бе изключително бяла, сякаш не бе на японец... Срам ме е да призная, макар че мъжът ми вероятно не подозира за съществуването на този дневник, поради което няма как да прочете написаното в него, но... ако и той можеше поне веднъж да ме накара да изпитам същото! О, защо и той не е такъв!... Колкото и да е странно, макар да твърдя, че е сън или е сън, преплетен с реалност, през цялото време някак знаех, че всъщност мъжът ми е този, който така властно ме обладава, а аз си представям, че е господин Кимура. И все пак не можех никак да свържа с мъжа си онова неопишуемо чувство на удоволствие и на тръпнеща наслада, което не познавах отпреди.

Ако благодарение на същия коняк — „Курвоазие“, бих могла отново да се напия и да изпитам блажената илюзия, бих искала да пия

от него още много пъти. Трябва да съм благодарна на мъжа си. Чудя се дали истинският Кимура прилича на онзи от съня ми и защо ми се яви в такъв вид, макар най-малко да съм го виждала само облечен? Дали истинският е различен от онзи в съня ми? Бих искала поне веднъж, не само във въображението си, да видя голото тяло на господин Кимура...

30 януари

Днес в ранния следобед Кимура ми позвъни на работното място, за да се осведоми как е Икуко. Казах му, че още спеше, когато излязох, но май всичко е наред. После му предложих пак да дойде да си пийнем вечерта.

— Да си пийнем ли? — почти изкрещя той. — Не и след всичко, което се случи онази вечер! Извинете ме за наглостта, професоре, но според мен и за вас е по-добре да внимавате с алкохола. Довечера непременно ще се отбия да видя как е съпругата ви.

Пристигна в четири следобед. Икуко бе вече станала и дойде в дневната. Кимура заяви, че веднага си тръгва, но аз настоях пак да се почерпим и го склоних да остане. Жена ми седеше до мен и се усмихваше. На лицето ѝ нямаше и сянка на неодобрение. Всъщност Кимура само си приказваше, но очевидно не искаше да си ходи, защото дори не помръдна от мястото си. Не можеше, естествено, да знае какво се е случило в нашата спалня, след като си отиде онази нощ. (На разсъмване аз отново върнах луминесцентната лампа в кабинета.) Да не говорим за това, че се бе явил в съня на жена ми и я бе довел до истинско опиянение. Но защо тогава създаваше впечатление, че изгаря от желание да накара Икуко пак да се напие? Сякаш съвсем точно знаеше какво ѝ се иска. И ако наистина знаеше, телепатия ли бе това, или тя някак му бе намекнала? Единствена Тошико както винаги се намуси, като видя, че тримата сядаме да пием, набързо хапна и изчезна...

Тази вечер Икуко отново ни напусна по някое време, затвори се в тоалетната, сетне отиде в банята и припадна там. (Обикновено загряваме водата в банята през ден, но тя бе предупредила старата прислужница, че известно време ще я ползваме всекидневно. Прислужницата ни е приходяща, тъй че, преди да си тръгне, напълва ваната, а някой от нас тримата после има грижата да включи

газта. Тази вечер Икуко бе избрала удачно времето и я бе пуснала.) Казано накратко, всичко от онази нощ се повтори. Извиках доктор Кодاما и той ѝ сложи камфорова инжекция. Тошико пак се скри в стаята си, а Кимура, след като ми помогна да се погрижа за Икуко, се сбогува и си отиде. По-нататъшните ми действия бяха повторение от онази нощ. Странното бе, че жена ми отново изрече насън името на Кимура. Дали пак се бе пренесла в същия сън, в същата илюзия, в същата обстановка? А може би трябва да го тълкувам като издевателство?

9 февруари

Днес Тошико помоли за разрешение да живее отделно от нас. Причината според твърдението ѝ е, че се нуждае от спокойно място, за да учи пълноценно. За щастие, имало такова място, тъй че неочаквано ѝ хрумнала идеята да се премести там. Ставаше дума за дома на поостарялата вече мадам Окада — някогашната ѝ учителка по френски в колежа „Дошиша“, която все още ѝ дава частни уроци. Съпругът ѝ е японец. Парализиран е, тъй че мадам Окада го изхранва със заплатата си от колежа и с частните си уроци, но откакто мъжът ѝ е прикован на легло, ходи по домовете на частните си ученици, а у дома си приема само Тошико. Къщата им е голяма, но те нямат деца и, както обясни Тошико, не използват пристройката — някога кабинет на съпруга. Тъй че, ако тя „проявяла добрината“ да се настани там, мадам щяла спокойно да излиза и да не се притеснява, че оставя сам парализирания си съпруг. Имали и телефон, и баня с газов бойлер.

Изглежда, двамата съпрузи наистина ще са безкрайно щастливи, ако Тошико им стане квартирантка. Готови били да ѝ осигурят и телефон, а стига да пожелаела да пренесе и пианото си, подът на пристройката можел да се подсили с тухли. За банята и тоалетната се минавало през стаята на болния — наистина неудобно, но без всякакви проблеми и особени разходи можело да се прокара пряк коридор. В отсъствие на мадам рядко някой им се обаждал по телефона, но и да ги потърсели, болният почти никога не отговарял. С други думи, двамата съпрузи били готови да правят всичко, само и само Тошико да е напълно спокойна и никой да не я притеснява, като предлагали и много

нисък наем. Ето защо Тошико искала да се възползва за известно време от тази възможност.

Сигурно вече е съвсем разочарована от това, което става вкъщи. През три-четири дни господин Кимура е у дома и още с влизането му сядаме да пием — вече сме изпразнили втора бутилка „Курвоазие“. А след всяко пиене аз неизменно припадам в банята. Не ще и дума, с изненада е забелязала, че от полунощ нататък спалнята на родителите ѝ често сияе от ярката светлина на луминесцентната лампа. Не знам обаче дали това е единствената причина да иска да се отдели от нас, дали няма и друга, за която не иска да ни каже. Отговорих ѝ, че сама трябва да попита баща си дали е съгласен. Ако той не възразява, и аз няма да съм против.

14 февруари

Днес Кимура изчака жена ми да отиде в кухнята и подхвана странен разговор. Попита ме дали съм чувал, че в Америка се появил фотоапарат полароид, който проявявал моментално снимките. Засега го използвали само в телевизията за заснемане на отделни кадри от турнирите по сумо, които служели за илюстрация на схватките и на победния прием в края на всяко предаване. Било много лесно да се снима — досущ като с обикновения, при това бил лек и удобен за носене, а светкавицата позволявала да се мине и без статив. Все още обаче не бил разпространен сред любителите, а и трудно се намирал в Япония. По-сложно било с филма — съвсем различен от обикновения, доставката на който ставала само чрез специална поръчка от Америка. Но, за щастие, негов приятел имал и фотоапарат, и филми, тъй че, ако съм проявявал желание да го изпробвам, бил готов лично да ми го донесе.

Докато го слушах, внезапно ми хрумна една идея, ала в следващия миг се сепнах. Откъде и как Кимура можеше да предположи, че ще се зарадвам да науча за съществуването на подобен фотоапарат? Изглежда изключително осведомен за семейните ни тайни...

16 февруари

Преди малко... минаваше четири и половина, се случи нещо обезпокоително. Крия дневника си в чекмеджето на шкафа в нишата на дневната. (Никой, освен мен не отваря — дори не докосва — това чекмедже.) Дневникът ми е на дъното под купчина стари книжа — лични документи, писма от родителите ми и други такива. Обикновено изчаквам мъжът ми да не е вкъщи и тогава сядам да пиша, но понякога нарушавам това правило, било за да запиша нещо, преди да съм го забравила, или пък защото толкова силно ми се прииска да пиша, че нямам търпение да изчакам да остана сама. В такива случаи го издебвам да се затвори в кабинета си. Той е точно над дневната и макар оттам да не долита нито звук, някак разбирам какво прави мъжът ми горе — дали чете, или пише нещо; дали е извадил собствения си дневник, или просто седи, унесен в мисли. Умея, струва ми се, доста точно да определям кога какво прави, но вероятно и с него е същото. В кабинета е винаги свършено тихо, но от време на време той като че затаява дъх и насочва цялото си внимание към дневната. Тогава горе настъпва, или поне така си въобразявам, някакво невероятно затишие. Това обикновено става, когато, заслушана в мълчанието горе, седя в дневната и пиша тайно в дневника си. Едва ли е само плод на въображението ми.

За да не вдигам шум, не използвам писалка и европейска хартия, а пиша съвсем ситно с четка и туш върху листове мека оризова хартия, която съм прегънала на две като японска тетрадка. Днес следобед обаче така се унесох в писането, че за миг забравих за околния свят. Точно тогава (случайно или нарочно) мъжът ми слезе безшумно по стълбата, тръгна към тоалетната и мина покрай дневната, но не влезе. Сетне пак се върна в кабинета си. Казвам „безшумно“, защото така поне ми се стори. Може би наистина е имал нужда да отиде до тоалетната, може би не се е прокрадвал безшумно, а е слязъл както обикновено и съм щяла да го чуя, ако не се бях вгълбила в писането. Така или иначе, чух стъпките му едва когато бе вече слязъл от втория етаж. Пиших, облегната на масата, но моментално скрих под себе си тетрадката и кутийката с четката. (Не използвам класическия камък за разтъркване на туша, а специална кутийка, която е като преносима мастилница. Спомен ми е от татко, много ценна китайска антика от рядък вид дърво.)

За щастие, не успя да ме залови на местопрестъплението, но когато мушнах тетрадката под възглавничката, върху която седях, измачках няколко от тънките и фини листове. Интересно дали чу шума — тази хартия издава специфично шумолене. Сигурно чу. И безспорно разпозна шума. И се досети за какво използвам точно такава хартия. Отсега нататък трябва да съм много внимателна. Какво да направя, ако наистина е разбрал, че си водя дневник? Дори да потърся ново скривалище, в тази тясна стая няма безопасно място. Единственият начин да не го открие, е за нищо на света да не отсъствам, когато той си е вкъщи. Напоследък дни наред имам ужасно главоболие и не излизам толкова често, колкото преди. Пазаруването съм поверила най-вече на Тошико и на старата прислужница. Само че господин Кимура ме покани да гледаме в кинотеатър „Асахи“ филма „Червено и черно“. Много искам да отида, но дотогава трябва непременно да измисля какво да правя с дневника.

18 февруари

Нощес за четвърти път я чух да изрича името на Кимура. Вече няма никакво съмнение, че не бълнува, а се преструва. Интересно какво цели с този фарс. Вероятно да ми покаже, че не спи, а се прави на заспала. Но как да тълкувам това? Дали в смисъл на: „Искам ако не друго, поне да мисля, че се любя не с теб, а с господин Кимура. Защото иначе не мога истински да се възбудя. В края на краищата и ти печелиш, нали?“. Или: „Просто се опитвам да те възбудя, като подклаждам ревността ти. Но каквото и да се случи, ще си остана неизменно вярна на мъжа си съпруга...“.

Днес Тошико взе най-сетне окончателно решение и се премести да живее в дома на мадам Окада. Ремонтът там е в общи линии приключен — прекият коридор от стаята ѝ до банята е готов, укрепен с тухли е и подът, където ще се постави пианото. Остава само да се прокара телефон. Вчера Икуко я уговаряше да изчака телефона или поне да не се мести точно днес — денят е неблагоприятен, — а да отложи за двацет и първи, най-близкия щастлив ден, но Тошико не я послуша.

С пианото ще се заемем следващата седмица. Иначе с помощта на Кимура Тошико пренесе повечето от вещите си. (Снощи Икуко

както обикновено се напн и когато тази вечер най-сетне стана от леглото, работата по пренасянето на Тошико бе вече приключена и без нейна помощ.) Мадам Окада живее някъде в квартала Секиденчо, на няколко преки западно от университета и на пет минути пеша от къщи. А квартирата на Кимура е близо до Хякумамбен, тъй че той е още по-близо до Секиденчо от нас.

Като пристигна да помага за пренасянето, той още от стълбата попита може ли да влезе при мен в кабинета.

— Донесох обещаното. — И остави фотоапарата полароид.

19 февруари

Не мога да разбера какво таи в ума и в сърцето си Тошико. Тя като че обича майка си и в същото време сякаш я мрази. Едно е сигурно обаче — ненавижда баща си. По всичко личи, че тълкува погрешно съпружеските ни отношения и е убедена, че не аз, а той е извратен по природа. Както и че баща ѝ ме кара насила да задоволявам сексуалните му желания, макар да съм твърде слаба, за да издържам на подобно напрежение. И на всичко отгоре е пристрастен към перверзни удоволствия, в които ме въвлича против волята ми. (Трябва да призная, че тъкмо аз се опитах да ѝ създам такова впечатление.) Когато вчера дойде за последните си останали вещи и се отби в спалнята да ми се обади, единственото, което каза, бе мрачно предупреждение:

— В крайна сметка татко ще те унищожи, така да знаеш.

Съвсем необичайно за човек като нея — тя е сдържана и резервирана и в това отношение прилича на мен. Предполагам, че макар да не признава, се тревожи това да не влоши болестта ми и затова мрази баща си. И все пак тонът, с който изрече предупреждението си, прозвуча някак особено подигравателно, недоброжелателно и злобно. Не мога да повярвам, че го каза с топлото чувство на загрижена за майка си дъщеря. Дали пак дълбоко в себе си това момиче не страда от комплекс, че външно не е чак толкова очарователна като майка си, макар да е с цели двацет години по-млада? Открай време твърди, че не понася господин Кимура. Може би защото ѝ напомня любимия ми Джеймс Стюард? Или умишлено крие истинските си чувства и се преструва, че го мрази? Чудя се дали тайно не е настроена враждебно към мен?

Правя всичко възможно да не излизам от къщи, но рано или късно все пак ще ми се наложи. Както и не е изключено някой ден мъжът ми да се прибере неочаквано точно когато би трябвало да има часове. Блъскам си главата какво да правя с този свой дневник. Ако бездруго няма смисъл да го крия, то поне бих искала да знам дали го чете тайно, дали очите му препускат по тези страници. Хрумна ми да използвам някакъв знак, по който да разбере отварял ли е дневника; знак, известен само на мен и незабележим за него... От друга страна, няма ли да е по-добре, ако го забележи? Кой знае, ако разбере, че знам как чете тайно дневника, може би ще е по-предпазлив. При всички случаи никак не е лесно да се намери подходящ знак. И да успея веднъж, едва ли ще повторя благополучно опита си. Нищо чудно рано или късно той да ме надхитри. Мога например да сложа някъде между страниците клечка за зъби — тя ще падне, щом тетрадката се отвори. Първия път опитът сигурно ще е успешен, но после той ще запомни между кои две страници е клечката и ще я постави пак на същото място. (Него доста го бива за подобни коварства.) И все пак е почти невъзможно всеки път да измислям нещо различно.

След дълги размисли реших да опитам с прозрачна целофанова лента (широка пет сантиметра и три милиметра), с която да залепя една за друга предната и задната корица на дневника. (На осем сантиметра и два милиметра от горния и на седем сантиметра и пет милиметра от долния край.) Трябва обаче всеки следващ път да променям дължината ѝ, както и мястото на залепването. По този начин, за да чете дневника, ще бъде принуден да отлепва лентата. Нищо не му пречи, разбира се, да отреже ново, също толкова дълго парче и да го постави точно на мястото на старото, но това е твърде досадна и сложна операция. А и при отлепването, колкото и да внимава, не е възможно да не нарани корицата. За щастие, дневникът ми е подвързан с много деликатна плътна бяла хартия хошо, която е и добре гланцирана, тъй че няколко милиметра от нея при всички случаи ще останат по отлепената лента. Едва ли ще може да чете дневника ми, без да оставя следи.

24 февруари

Откакто Тошико е на квартира, Кимура няма благовиден предлог да ни идва на гости, но въпреки това през два-три дни е у нас. Пък и аз често му звъня по телефона. (Тошико се отбива почти всеки ден, но не се задържа дълго.)

Вече два пъти използвах фотоапарата. Снимах Икуко в цял ръст отпред и в гръб, направих снимки на всяка отделна част от тялото ѝ, и то от най-съблазнителен ъгъл — както е свита, изтегната, обърната на една или друга страна; снимки, на които ръцете и краката ѝ са извити във всевъзможни пози.

Защо ли я фотографирам? Първо, заради удоволствието от самото снимане. Изпитвам невероятна наслада да си играя с тялото ѝ, да измислям най-различни пози, докато тя спи (или се преструва, че спи).

Второ, искам да разлепя тези снимки из дневника си, тъй че тя да ги види. Да, ще ги види и непременно ще ахне, удивена от невероятната красота на собственото си тяло.

Третата причина е да ѝ покажа защо съм тъй ненаситно жаден да я гледам гола. Искам да ме разбере и дори може би да се развълнува. (Нечувано е за мъж на петдесет и пет да бъде така дълбоко заплепен от голото тяло на своята четирийсет и четири годишна съпруга. Добре би било тя да се замисли над този факт.)

И на последно място — възнамерявам да я запратя на дъното на срама и да разбере докога ще продължава да се прави на безкрайно наивна.

За нещастие, този фотоапарат е с много несъвършени леци и без далекомер, а аз, като аматьор, не умея да определям добре разстоянието — правя го на око, — тъй че снимките ми често не са на фокус. Научих, че вече има високочувствителни филми за полароид, но тук, в Япония, не е лесно да се намерят. Апаратът на приятеля на Кимура е стар, та човек не може и да очаква добри резултати от него. Освен това има и друго досадно неудобство — непрестанно се налага да използваш светкавица.

С полароида мога, и то трудно, да изпълня само първата и четвъртата цел. Ето защо отлагам засега залепването на снимките в дневника си.

27 февруари

Неделя е, но господин Кимура дойде в девет и половина сутринта и попита не искам ли да гледам „Червено и черно“. Сега неделите били единствените му свободни дни, защото кандидат-студентите се готвели трескаво за приемните изпити и той, като всички учители от горните класове, бил изключително зает. През март щял да разполага с много повече свободно време, но този месец бил принуден няколко дни седмично да се задържа до късно след часовете, за да провежда извънредни занятия. И след като се приберял в квартирата си, често го посещавали ученици от други училища с молба да им дава частни уроци. Защото — по собствените му думи — се славел със силната си интуиция и винаги познавал какво ще се падне на изпитите. Мисля, че разбирам защо го смятат за човек със силна интуиция. Не зная що за учен е, но колкото до интуицията, мъжът ми не може изобщо да се сравнява с него...

Само че в неделя моят съпруг си е цял ден вкъщи, тъй че не е много уместно да излизам. На път към нас господин Кимура се бе отбил при Тошико и не след дълго дойде и тя. На лицето ѝ бе изписано: „На мен лично никак не ми се ходи, но сигурно ще ви е неудобно да излезете двамата сами, затова съм готова да направя тази жертва за теб“. Господин Кимура обясни, че в неделя трябва да се отиде рано, иначе рискуваме да не си намерим места. Мъжът ми също започна да ме уговаря: Толкова пъти съм му била повтаряла, че искам да гледам този филм, тъй че щяло да е глупаво да изпусна сега възможността. А и той бездруго щял цял ден да си остане вкъщи, така че не бивало да се колебае. Знаех защо толкова енергично ме насърчава, но се бях подготвила за такъв случай и отидох на кино. Влязохме в салона в десет и половина и излязохме малко след един часа. Поканих Тошико и господин Кимура да обядват у дома, но те отказаха и се прибраха в квартирите си. Макар мъжът ми да бе казал, че цял ден ще си е вкъщи, двамата с него буквално се разминахме на вратата — той излезе към три на разходка и се върна чак привечер. Щом останах сама, веднага измъкнах дневника си и го разгледах внимателно. Прозрачната целофанова лента си беше като че на мястото, там, където я бях залепила. На пръв поглед и по повърхността на обложката не личаха следи. Но когато я огледах с лупа, на две-три места открих следи от отлепване, които едва се забелязваха (очевидно

бе действал с изключително внимание). За по-голяма сигурност, освен лентата бях пъхнала в дневника и клечка за зъби — на определена страница, която, разбира се, запомних. Намерих клечката на съвсем друго място.

Вече няма ни най-малко съмнение, че той е чел тайно дневника ми. Какво да правя сега — да продължа ли да го водя, или да се откажа? Започнах го с едничкото намерение да разговарям сама със себе си, защото не желая да разкривам душата си пред никого. Но сега, когато вече е ясно, че наистина друг човек го чете, мисля, че е редно да се откажа. И все пак този човек е собственият ми съпруг, а двамата сме сключили негласно споразумение да се държим тъй, сякаш никой от нас не подозира за тайните на другия. Затова може би е по-нормално да продължа да пиша. Ще мога да му казвам неща, които иначе би ме било срам да му призная открито. Но дори да го чете и занапред, бих искала никога да не се издава. Всъщност той не е от тези, които ще се издадат, тъй че едва ли е необходимо да споменавам това.

От друга страна, независимо какво мисли, държа да знае, че аз наистина не чета дневника му. Би трябвало по-добре от всеки да е наясно, че съм старомодна и прекалено добре възпитана, за да си позволя да надникна скришом в нечии интимни записки. Знам къде държи тетрадката, пипала съм я, случвало се е дори да я отворя и да я разлистя, но никога не съм прочитала нито дума. Това е самата истина...

27 февруари

Да, предположенията ми се оказаха верни! Жена ми си води дневник. До днес нарочно отбягвах да споменавам това в своя, но преди няколко дни се усъмних. Беше следобед. Бях се запътил към тоалетната и случайно надникнах през тънката стъклена врата на дневната. Икуко се бе привела над масата в някак странна, бих казал, неудобна поза. А миг преди това дочух специфично шумолене — сякаш внезапно смачкаха нещо като оризова хартия. И то не лист-два. Прозвуча, сякаш множество подшити в обемна тетрадка листове са подпъхнати припряно под възглавничката за седене. По всяка вероятност за да бъдат скрити светкавично. Вкъщи рядко

използваме оризова хартия; не беше трудно да си представя за какво би ѝ послужила такава мека и, бих казал, дискретна хартия.

Така или иначе, досега няхах възможност да проверя подозренията си. Но днес, докато беше на кино, претърсих дневната и много скоро открих каквото търсех. Това, което най-много ме порази, е, че тя очевидно бе предвидила действията ми и бе запечатала дневника с прозрачна целофанова лента. Доста глупаво от нейна страна! Просто съм шокиран от женската ѝ мнителност. Не съм подлец, за да чета без разрешение чужд дневник, пък бил той и на жена ми. Ядосах се и реших да пробвам да отлепя лентата така майсторски, че да не остане никаква следа. Прищя ми се да ѝ подсказва следното: „Лентата е безполезна, скъпа моя. Така изобщо няма да опазиш дневника си, затова измисли друг начин“. Само че се провалих. Замисълът ѝ просто ме съсипа. Приложих цялото си внимание, старание и умение, но върху обложката остана следа. В крайна сметка разбрах, че е невъзможно жена ми да не забележи. Осъзнах и глупостта си. Без съмнение Икуко бе отмерила старателно дължината на лентата, но при отлепването тя стана в ръцете ми на топка и вече не можех да проверя колко е дълга. Отмерих на око друго приблизително толкова дълго парче и го залепих на мястото на старото. Но едва ли ще я заблудя.

И все пак мога да я уверя, че макар да отлепих лентата и да отворих дневника, не съм прочел нито дума. Просто е невъзможно за късоглед човек като мен да се справи с толкова ситно изписан текст. Надявам се да ми повярва. Въпреки че, като я знам каква е, колкото повече отричам, толкова по-зле. Щом и без това ще ме обвини несправедливо, по-добре да го бях прочел. Да, но не го направих. Истината е, че се плаша да узная какви признания прави тя за чувствата си към Кимура. О, Икуко, от все сърце те моля, не пиши за това в дневника си. Аз никога няма да престъпя клетвата си и да го прочета, но все пак не прави подобни признания, моля те! Лъжи, ако трябва, но твърди, настоявай, че използваш Кимура само и единствено като своеобразно средство да ме възбуждаш, че той не значи нищо повече за теб...

Тази сутрин Кимура дойде да вземе Икуко и да я заведе на кино, защото аз го бях помолил за това. Преди време му споделих колко съм притеснен, че напоследък жена ми почти не излиза от къщи и е

оставила всичко — пазаруването и другите грижи, в ръцете на старата ни прислужница. Казах също, че не мога да си обясня какво става с нея, и го помолих да я заведе някъде за два-три часа.

По вече установена традиция и Тошико, естествено, отиде с тях — не намирам друго обяснение за желанието ѝ да ги придружи, макар че е невъзможно да я разбере човек. Прилича на майка си, но в много отношения е по-трудна от нея. Дали не е настроена враждебно към мен, задето, за разлика от мнозинството бащи като че обичам повече майка ѝ, отколкото нея. Дълбоко греши, ако си мисли така, защото ги обичам еднакво силно. Но по различен начин. В края на краищата никой баща не обича толкова страстно и фанатично дъщеря си, колкото жена си. То е просто друго. Трябва да се опитам някога да ѝ го обясня...

Тази вечер за пръв път, откакто Тошико излезе на квартира, четиримата седнахме да вечеряме заедно. Тошико стана от масата съвсем рано, с Икуко се повтори обичайната история, а когато среднощ Кимура си тръгна, на сбогуване му върнах полароида.

— Наистина много е удобно, че не трябва да си правиш труда да проявяваш снимките, но аз не обичам особено да използвам светкавица. Май ще е по-добре да снимам с обикновен фотоапарат. Ще пробвам с нашия цайс-икон — обясних му надълго и нашироко.

— И ще давате филмите за проявяване ли? — осведоми се той.

Бях го обмислял вече доста дълго, затова на свой ред побързах да попитам не би ли ми направил услугата да ги проявява в квартирата си. Той като че доста се смути и се поинтересува дали не мога да върша това вкъщи. Отвърнах, че се надявам да знае що за снимки правя. Каза, че не бил съвсем сигурен.

— Ами такива, че е по-добре да не попадат пред погледа на страничен човек, а и не мога да ги проявявам вкъщи. Пък и бих искал да се увеличат, за което е нужна тъмна стая, а тук няма подходящо помещение. Не би ли могъл да свършиш това в твоята квартира? На теб бих поверил тая работа.

— Едва ли е възможно да се намери тъмно помещение за подобна цел, но ще опитам.

И обеща да говори с хазяина си.

28 февруари

Кимура дойде в осем сутринта, докато жена ми още спеше. Каза, че се отбил на път за училище. Всъщност и аз още не бях станал, но щом чух гласа му, се надигнах и отидох в дневната. Съобщи ми, че всичко е наред. Попитах го какво има предвид и той обясни, че става дума за тъмната стая. Напоследък не използвали банята, тъй че помещението пустеело и собственикът не възразявал там да се оборудва фотолаборатория. Имало и чешма, та можел да използва колкото си искал вода.

Казах му да пригответи възможно най-бързо всичко.

3 март

Кимура е по-запален и от мен, макар да твърди, че е ужасно зает с изпитите. Снощи извадих стария фотоапарат цайс-икон, който не съм използвал от години, и за една нощ изщраках цял филм от трийсет и шест пози. Днес Кимура пак дойде — безгрижен както винаги. Поиска разрешение да влезе в кабинета и се втрени изпитателно в мен. Откровено казано, все още се колебаех дали да му поверя проявяването на снимките. Той единствен беше подходящ за тази работа, защото вече много пъти бе виждал Икуко гола. И все пак по-скоро бе зърнал само отделни части от тялото ѝ, и то съвсем за кратко, а не бе я разглеждал от различни ъгли в най-съблазнителните пози. Ако поверях на него скъпоценните снимки, нямаше ли да го въвлека в изкушение? Би било добре, ако се разминеше само с това, но ако то доведеше до нещо повече? Опасенията не ми даваха мира. Стигне ли се до „нещо повече“, подстрекателят щях да съм аз самият и никой друг нямаше да ми е виновен. С една дума, Кимура щеше да е съвсем невинен.

Освен това не биваше да изключвам вероятността да покаже снимките на Икуко. Тя непременно щеше да се възмути до сълзи (или да се престори на възмутена), че без нейно знание мъжът ѝ я е снимал в такива кошмарни пози и на всичко отгоре е дал снимките на друг да ги проявява. Нещо повече — можеше да реши, че след като чрез тях Кимура е опознал вече голото ѝ тяло в интимни подробности, и то с моя помощ, тя има мълчаливото ми съгласие да ми изневери с него.

Мисълта за това ме хвърли в мъчителна и изпепеляваща ревност, която ме накара да приема предизвикателството на риска. Взех решение и дадох на Кимура филма, като му поръчах лично да извади снимките и да внимава някой да не ги види. Казах му, че после ще избира най-интересните и ще го помоля да ги увеличи.

Не се и съмнявам, че той ликуваше вътрешно, но положи невероятни усилия да не се издаде.

— Добре! — отвърна ми и веднага си тръгна.

7 март

И днес (за втори път тази година) ключът се въргалияше пред етажерката с книги. Предишният път бе на четвърти януари сутринта. Бях влязла да почистя кабинета, когато мъжа ми го нямаше, и бях съзряла ключа пред вазата с нарциси. А тази сутрин ми се стори, че китайските сливи са повехнали, тъй че отидох да ги сменя с камелии, и тогава отново видях ключа на същото място. Помислих си, че не е случайно, отворих чекмеджето, извадих дневника му и ахнах — и той като мен го бе залепил с прозрачна целофанова лента. Привидно, за да не го чета, а всъщност за да ме накара да го отворя, и то на всяка цена.

Дневникът му е в обикновена ученическа тетрадка с корици от гладък дебел картон — от него лентата се отлепва по-лесно и без усилие. Искаше ми се — просто от любопитство — да разбера дали наистина ще успея и се помъчих да го отворя много внимателно. Положих цялото си старание и внимание, но въпреки това останаха, макар и едва видими, драскотини. Не можах да ги избегна, макар хартията да е твърда и гладка. Нямаше да е чак толкова страшно, ако бяха останали следи само там, където е била залепена лентата, но за беда пострада и повърхността наоколо — драскотините сякаш се разбягаха встрани и беше невъзможно да се скрие, че някой е отварял тетрадката. Залепих на мястото на старата друга лента, но той, естествено, ще забележи и ще си помисли, че съм чела дневника му. Само че, както вече безброй пъти повторих, кълна се във всички богове: не съм прочела нито дума. Мъжът ми знае, че не понасям непристойните приказки, и вероятно намира за необходимо да разговаря с мен по този начин. Точно затова ми е още по-неприятно, дори противно, да чета какво е писал.

Отворих бързо и рязко дневника и погледнах колко е изписал. Разбира се, от чисто любопитство. Обикновено хвърлям светкавичен поглед на дребния му нервен почерк върху някоя страница — редовете се точат като върволица от мравки — и веднага я затварям. Днес обаче открих, че тук-там са залепени някакви неприлични снимки. Затворих омерзена очи и запрелиствах по-бързо от друг път страниците. Какво ли е това? Откъде е взел тези снимки и защо ги е залепил в дневника си? Дали за да ги видя? Изведнъж в главата ми се прокрадна ужасяваща мисъл. Напоследък нощем насън ме връхлита усещането, че навремени в стаята внезапно лумва ослепителна светлина. Като че някой ме снима със светкавица. Струва ми се, че този „някой“ е хем мъжът ми, хем господин Кимура. Сега обаче си давам сметка, че не е било нито сън, нито халюцинация. Най-вероятно мъжът ми (това не би могъл да е господин Кимура) ме е снимал много пъти. Спомням си, че веднъж каза: „Дори не подозираш колко красиво и съвършено е тялото ти. Искам някога да те снимам и да ти го покажа“. Ами, разбира се, снимките са мои, няма съмнение...

Често, докато спя, зашеметена от алкохола, усещам в просъница, че ме събличат чисто гола. До днес се чудех дали това не е поредната ми халюцинация, но ако снимките са наистина мои, значи се е случило в действителност. Будна и напълно трезва не бих му разрешила да ме снима в този вид, но нямам нищо против да го прави, когато не съм на себе си. Разбирам, че е перверзно, но щом му доставя толкова огромно удоволствие да ме съзерцава гола, може би като предана съпруга съм длъжна да търпя и да му позволявам да се забавлява, като ме разсъблича. Стига да не знам за това. В миналото добродетелната съпруга просто се е подчинявала, охотно или принудително, на заповедите на мъжа си, независимо колко са непристойни и противни. А и моят случай е по-особен. Щом мъжът ми не може да се възбужда без подобни налудничави удоволствия, и то за да задоволява не друга, а мен, имам още по-голямо основание да му позволявам подобни волности. Така ще изпълня не само съпружеския си дълг. Като възнаграждение за моята покорност и преданост ще бъде задоволена и ненаситната ми сексуална жажда.

И все пак не му ли е достатъчно да ме разсъблича чисто гола? Защо му е да ме снима в тези пози, а после да налепва снимките из дневника си? Най-вероятно за да ги видя? Нали той най-добре от всеки

друг знае, че у мен съжителстват похотлива развратница и целомъдрена съпруга?

Интересно кого ли е помолил да промие снимките? Защо е било нужно да стига дотам, че да кара чужд човек да гледа подобно нещо? Дали постъпката му не е някаква отвратителна шега с мен, или смисълът ѝ е по-друг? Дали той, който винаги ме подиграва за моята „изтънченост“, не е намислил да ме накара да се избавя от глупавата си стеснителност?...

10 март

Чудя се нужно ли е да го споменавам в дневника си, или е по-добре да премълча; не съм и сигурен какъв ще е резултатът, ако жена ми го прочете. Но трябва да призная, че от известно време насам имам чувството, че с разума и тялото ми става нещо нередно... Казвам „чувство“, защото предполагам, че неразположението ми не е нищо по-сериозно от лека невроза. В интерес на истината невинаги съм бил непълноценен в сексуално отношение, но когато прехвърлих средна възраст, необходимостта да задоволявам изключителните апетити на жена ми преждевременно ме изтощи физически, в резултат на което сексуалните ми желания поугаснаха. Всъщност не, желания имам дори в излишък, но се изгуби физическата ми енергия, която да ги осъществява. Затова се боря със сетни сили да задоволя тази болезнено сексуална, ненаситна жена, като прищипвам потентността си с всевъзможни неестествени и принудителни средства. Но понякога се плаша ужасно и се питам докога ли ще издържа. Последните десет години бях безпомощен, безгръбначен съпруг, смазан от постоянните атаки на съпругата си, ала ето че се промених. Благодарение на неочакваното и твърде внезапно откритие на стимулатора Кимура и на чудодейното лекарство — алкохола, сега съм обзет от такава страст, че самият аз съм смаян. Освен това подпомагам своята виталност, като веднъж месечно си бия хормони, предписани ми по моя молба от професор Сома. Но и това не ми стига; искам да съм сигурен, че съм достатъчно потентен, тъй че през три-четири дни си бия и по петстотин единици екстракт от хипофиза. (Инжекциите си слагам сам, без знанието на професора.)

Все пак подозирам, че изключителната жизненост, на която се радвам сега, не се дължи толкова на лекарствата, колкото на психическото ми състояние. Отприщаната от ревността буйна страст, мощните сексуални импулси, подклаждани от възможността да се наслаждавам до насита на голото тяло на Икуко — всичко това бавно, но сигурно ме води към безумие. Вече не жена ми, а аз съм сладострастникът, развратникът. Нощ след нощ се потапям в екстаз, в такова блаженство, за каквото никога и насън не съм мечтал. Благодарен съм за своето щастие, ала в същото време ме гложди предчувствието, че то не може да продължи вечно, че все някога ще трябва да заплатя скъпо за него, че с всеки миг съкращавам живота си. Всъщност вече на два пъти се появиха и неоспорими симптоми — и психически, и физически; предизвестие, че възмездието вече иде. Миналия понеделник сутринта, когато на път за училище Кимура се отби у дома, се случи нещо странно. Чух го, че вика на външната врата, и станах от леглото да го посрещна. Точно тогава всички предмети наоколо — кюнецът на печката, плъзгащите се врати и преградните стени, перилата, дървените подпори, изобщо всичко се раздвои едва забележимо пред погледа ми. Ами остарявам, и затова ми се замъгляват очите, помислих си и с все сили ги разтърках. Но причината като че беше различна. Очевидно със зрението ми ставаше нещо нередно. И по-рано ми се е случвало през лятото да ми причернее пред очите — явно недостатъчно кръв в мозъка, но сега не бе същото. Виенето на свят преминаваше за няколко минути, а този път състоянието ми не се подобряваше. Всички линии — дори дървените части на плъзгащите се врати и фугите между плочките в банята и тоалетната ми изглеждаха двойни и леко изкривени. Деформациите са съвсем слаби и не ми пречат на движенията и работата, нито пък някой забелязва, че с мен става нещо, затова се старая да не обръщам внимание. Лошото е, че състоянието ми не се променя. Вярно е, че не ми пречи и не ми причинява болка, но не мога да отрека, че доста ми разваля настроението. Каня се да отида на очен лекар, но ми се струва, че проблемът не е само в очите, че причината е далеч по-сериозна, и затова ме е страх да се прегледам. Освен това, макар да предполагах, че е от нервно напрежение, често губя равновесие, залитам и имам чувството, че всеки миг ще падна. Не знам през къде

точно минават нервите, регулиращи равновесието, но постоянно усещам, че на тила, точно над гръбначния мозък, имам дупка, нещо като своеобразна ос, от която тялото ми се накланя на една или на друга страна.

Вчера ме изненада нещо, доста странно, което вероятно също бих могъл да обясня с нервно пренапрежение. Към три следобед понечих да позвъня на Кимура в училището, но колкото и да се напругах, не можах да си спомня номера. И то при положение че му звъня всеки ден. Случвало се е и друг път да не мога да се сетя за нещо веднага, но сега бе различно. Приличаше по-скоро на пълна амнезия. Не можех да си спомня нито телефонния номер, нито дори името на централата. Бях и учуден, и разстроен. Опитах се да се сетя поне за името на училището, но и в този случай се провалих. Най-много ме учуди, че не ми идваше наум първото име на Кимура. А също и на домашната ни прислужница — бе изхвъркнало от ума ми. Помнех, разбира се, че жена ми се казва Икуко, а дъщеря ми — Тошико, но не се сецах как се казваха покойните родители на Икуко. Колкото до хазайката на Тошико, отлично помнех, че е францужойка, че е омъжена за японец и преподава френски в колежа „Дошиша“, ала името ѝ все не изплуваше в паметта ми. Най-страшното бе, че не знаех дори на коя улица живеея. Единственото, за което бях сигурен в този момент, бе, че живееем в квартал Сакьо в Киото.

Обзет съм от паника. Ако състоянието ми не само остане такова, но и започне да се влошава, скоро ще ме изхвърлят от университета. Нещо повече, няма да мога да излизам сам от къщи, да общувам с хора и изобщо ще съм пълен инвалид. Засега обаче все още забравям само имената на хора и места, но не и свързаните с тях обстоятелства. Вярно, че не можах да си спомня името на францужойката, но помнех със сигурност, че има такава жена и че Тошико живее в дома ѝ под наем. С други думи, бяха се парализирали само нервите, които предават информацията за имената на хората и названията на местата и предметите, но не и цялата система, контролираща възприятията и връзките със заобикалящата среда. А и, за щастие, амнезията трая само трийсетина минути. Сетне задръстените нервни канали отново се отпушиха, паметта ми се възвърна и освен зрението всичко останало пак си застана на отреденото му от природата място.

Въпреки сковаващата тревога и ужаса, че не знам колко дълго ще продължи, успях някак да го изтърпя, без да споделя с когото и да било, без да се издам какво става с мен. Сега съм добре, но още ме преследва паническият страх, че всеки миг пристъпът ще ме връхлети отново. И не за половин час, а за ден-два, за година, за две или може би за цял живот.

Интересно как би реагирала жена ми, ако прочете това? Дали ще се разтревожи за мен и ще се опитва да обуздава сексуалните си инстинкти? Едва ли. Дори разумът ѝ да го пожелает, ненаситното ѝ тяло ще откаже да се подчини. И тя няма да престане да настоява жадно да я удовлетворявам, докато не ме унищожих окончателно. Не ще и дума, че ще се запита защо пиша това. Ще си каже, че напоследък съм в страхотна форма, но явно съм на път да се предам. Ще си помисли: „Иска може би да ме уплаши, за да не очаквам чак толкова много от него“. Не, проблемът е, че от известно време насам самият аз не съумявам да се обуздая. По характер съм паникьор, умирам от страх, че току-виж, съм се разболял от нещо сериозно, и не поемам рискове. Но сега, на петдесет и пет годишна възраст, открих смисъла на живота си. И в много отношения съм по-активен, по-невъздържан от нея...

14 март

Тази сутрин Тошико дойде, когато баща ѝ бе вече излязъл. Заяви, че иска да поговорим. Изглеждаше сериозна и мрачна. На въпроса ми за какво става дума, отсече, че вчера в квартирата на господин Кимура видяла онези снимки. Гледаше ме право в очите. Не я разбрах и я помолих да ми обясни по-ясно. Отговорът ѝ бе, че каквото и да става, тя е на моя страна. Затова настоява да чуе от мен цялата истина.

Господин Кимура обещал да ѝ даде някаква френска книга и вчера, минавайки покрай квартирата му, се отбила да я вземе. Той не си бил вкъщи, но тя все пак влязла, свалила въпросната книга от полицата и в нея открила снимките. Искаше да разбере какво значи това. Отвърнах, че все още не ми е ясно за какво говори, а тя ме обвини в опит да я излъжа. Хрумна ми, че снимките, които е видяла, са може би като онези долни фотографии, на които неотдавна се натъкнах в дневника на мъжа си — тоест аз, снимана в най-отвратителни пози. Не

ми идваше наум никакво обяснение. Имах чувството, че в главата и душата на Тошико всичко това изглежда много по-сериозно, по-страшно, дори чудовищно, отколкото е в действителност. Сигурно си бе втълпила, че снимките са неоспоримо доказателство за безнравствената връзка между мен и господин Кимура. Тъкмо заради това, заради господин Кимура, заради мъжа си, а и заради самата себе си трябваше да се опитам да ѝ обясня ситуацията, и то веднага. Но дори да ѝ кажа истината, кой знае дали ще ми повярва. Поколебах се известно време и започнах:

— Сигурно няма да ми повярваш, но преди да го чуя току-що от теб, изобщо не предполагах, че тези срамни снимки може да се мотаят на чуждо място.

Но щом твърдиш, че си ги видяла, значи баща ти ме е снимал, докато съм спяла дълбоко, а господин Кимура само ги е проявил по негова молба. Друго между нас с господин Кимура няма, кълна ти се. А колкото до това защо баща ти ме е довел до съответното състояние, а после ме е снимал или защо не е проявил сам снимките, а е помолил господин Кимура, оставям обяснението на твоето въображение. Вярно, че си ми дъщеря, но повече от това не мога да понеса да ти кажа. Не ме разпитвай, стига. Искам само да повярваш, че се подчинявам безпрекословно на баща ти, и тъй като смятам, че жената е длъжна да служи предано на своя съпруг, винаги съм вършила и ще върша, дори пряко волята си, онова, което той иска от мен. Сигурно ти е трудно да го проумееш, но аз съм възпитана според старите норми и не мога да не се подчинявам. Щом снимките на голото ми тяло чак толкова го радват, готова съм да преглътна срама и да застана пред обектива — още повече че не чужд човек, а той, родният ти баща, ме снима.

Тошико бе дълбоко поразена.

— Наистина ли мислиш така? — попита ме.

Отвърнах утвърдително. И тогава тя изкрещя гневно, че ме презира. Всъщност ми беше забавно да я поразсърдя и малко пресилих нещата.

— Смяташ, че си образец на целомъдрие и преданост! — изсъска тя с ледена ирония.

Изглежда, не можеше да разбере мотивите на баща си да даде снимките за проявяване на господин Кимура. Виждаше ѝ се направо непростимо и отвратително. Така според нея той е унижил мен и е

измъчил господин Кимура. Заявих, че не желая да се бърка в тези работи.

— Казваш, че баща ти ме е унизил, но сигурна ли си, че непременно си права? Аз лично не го приемам така. Той и сега ме обича страстно. Предполагам, искал е да убеди сам себе си, че изглеждам млада и хубава за възрастта си. Затова е почувствал необходимост да ме покаже на друг мъж. Не съм естествено желание може би, но аз го разбирам.

Щеше ми се да защитя мъжа си и затова съумях толкова умно и удачно да изразя нещо, което иначе за нищо на света не бих могла да облека в думи. Добре ще бъде той, който, не се съмнявам, четете тайно дневника ми, непременно да прочете точно тези страници и да оцени героичния ми опит да го защитя.

— Интересно дали това е всичко. Татко отлично знае отношението на господин Кимура към теб, тъй че постъпката му е чист садизъм.

Премълчах. Според Тошико никак не беше за вярване, че снимките са се оказали току-тъй, уж по невнимание, между страниците на френската книга, само защото е „напълно в стила на господин Кимура“. Беше убедена, че в това има умисъл, най-вероятно знак, че от нея се очаква да изпълни някаква роля. И в потвърждение на предположенията си ми сподели някои свои наблюдения и впечатления от господин Кимура, но заради мъжа ми е по-добре да не ги споменавам тук.

18 март

Прибрах се вкъщи след десет, защото бях на банкет по случай завръщането на Сасаки в Япония. Икуко я нямаше — изглежда, беше излязла още привечер. Реших, че може би е на кино. Отидох в кабинета и се заех с дневника си. В единайсет все още я нямаше. В единайсет и половина позвъни Тошико. Обясни, че се обажда от квартирата си в Секиденчо. Помоли веднага да отида.

— Къде е майка ти? — попитах.

— При мен — отвърна тя.

— Вече е късно. Кажу ѝ да се прибира. Прислужницата си отиде и аз съм сам вкъщи. Да си дойде веднага.

Неочаквано тя понижи глас и почти шепнешком изрече:

— Мама припадна в банята. Да извикаме ли доктор Кодама?

Попитах я кой още е там.

— Ние тримата, кой друг — отвърна и добави припряно: — После ще ти обясня. Така или иначе, мама се нуждае веднага от инжекция. Ако не можеш да дойдеш, сама ще повикам доктора.

Казах ѝ да не си прави труда, защото аз ще бия инжекция на майка ѝ, а тя самата нека дойде тук да пази къщата, докато ме няма.

Напоследък гледам да не оставам без ампули витакамфор. Взех няколко и тръгнах, без да дочакам Тошико. Внезапно ме заля вълна от страх, че паметта може пак да ми изневери.

Знаех къде в квартала Секиденчо е квартирата на Тошико, но за пръв път щях да вляза в нея. Дъщеря ми ме чакаше на улицата пред портичката. Преведе ме през градината до пристройката, заяви, че отива да ме смени вкъщи, и изчезна.

Кимура ме посрещна с кратко „резюме“ за случилото се. Не му поисках обяснение, а и той не счете за необходимо да ми дава такова. Положението бе неловко и за двамата ни, тъй че веднага се заех да приготвя инжекцията. Постелята бе на пода върху рогозките пред пианото. Икуко спеше дълбоко. Масичката до нея беше отрупана с чинии и чаши. Кимоното и поясът ѝ висяха на стената точно над главата ѝ — на обвити с панделки закачалки, които Тошико използва за европейските си дрехи. Жена ми беше само по дълго долно кимоно. Тя обича и носи доста ярки за възрастта си дрехи, но това долно кимоно ми се стори направо крещящо. Може би защото и мястото, и времето бяха твърде необичайни.

Пулсът ѝ бе забавен както винаги, когато е в такова състояние. Всичко, което Кимура каза, бе, че двамата с Тошико са я пренесли в постелята заедно. Бяха я, изглежда, подсушавали, но тялото ѝ бе все още влажно и кимоното бе залепнало за нея, а и не беше препасано с тънкия пояс. Особено ме изненада косата ѝ — ужасно разрошена. Спускаше се свободно по раменете и беше намокрила яката на кимоното. Досега при припадъците вкъщи косата ѝ винаги си оставаше свита на кок на тила. Никога небрежно разпиляна както сега. Кой знае, може да беше по вкуса на Кимура.

В квартирата на Тошико той бе като у дома си, тъй че много ме улесни — донесе леген и каквото бе необходимо, кипна вода, помогна ми да изварим спринцовката...

След около час заявих, че не е редно да оставяме Икуко тук до сутринта. Кимура обясни, че хазяите си лягат рано и мадам Окада вероятно не подозира какво става в стаята на наемателката ѝ. Премерих пак пулса на Икуко — беше вече почти нормален, затова реших да я отведа вкъщи. Изпратих Кимура да намери такси.

После той предложи да я пренесе на гръб до колата. Вдигнах Икуко от постелята и така, както си бе по долно кимоно, я сложих внимателно на гърба му, а отгоре ѝ метнах дрехите от закачалката. Пресякохме градината. Таксито чакаше. Дватамата с Кимура я настанихме вътре. Колата бе малка, затова той седна отпред до шофьора. Дрехите на жена ми бяха пропити с миризмата на коняк и в колата не можеше да се диша. Притиснах я в скута си и зарових лице в мократа ѝ ледена коса. После се наведох, прегърнах стъпалата ѝ и ги целунах. (Мисля, че Кимура няма как да е видял, но сигурно е усетил какво става на седалката зад него.)

Пристигнахме, той ми помогна да я пренесем до спалнята и каза, че се надява да не го подозирам в непозволена или непристойна дързост. Тошико знаела какво точно се е случило. После попита нуждая ли се още от него. Отвърнах само с едно кратко „не“.

Щом Кимура си отиде, се сетих, че Тошико бе дошла, за да наглежда къщата, докато ни няма, и я потърсих. Не я открих нито в дневната, нито в стаята ѝ. Сетих се, че когато двамата с Кимура донесохме Икуко, тя чакаше доста нетърпеливо в антрето, тъй че сигурно си бе тръгнала веднага, още с влизането ни, и то без да каже дума.

Качих се в кабинета и тутакси записах в дневника случилото се тази вечер — всичко до момента, в който взех писалката. Докато пишех, тръпнех от сладострастното очакване на удоволствието, което щях да вкуся след малко...

19 март

До разсъмване не мигнах. Мислите за онова, което така неочаквано се случи снощи, ме измъчваха и изпълваха с наподобяваща

ужас наслада. Все още не съм чул нищо обяснение — нито на Кимура, нито на Тошико, нито на жена ми. Вярно, че нямаше и кога, но и не исках да бързам с въпросите. Изпитвам своеобразно удоволствие да го обмислям сам, преди да чуя подробностите от преките участници в случилото се. Давам на въображението си пълната свобода да очертава различни възможности, да ги приема или отхвърля, докато, стиснат до задушаване в мъчителната хватка на ревността и гнева, не започна да се треса от дива, неудържима страст. Това удоволствие ще изчезне напълно, щом цялата истина излезе наяве.

Призори жена ми започна да вика името на Кимура. Както обикновено насън, само че тази сутрин го повтаряше отново и отново, на пресекулки, понякога по-силно и отчетливо, друг път — по-слабо и едва чуто. По едно време, когато гласът ѝ отново се извиси, аз я обладах...

И само след миг от ревността и гнева ми не остана и помен. Беше ми все едно дали тя спи, или е будна, дали се преструва, или не; безразлично ми бе дори дали това съм аз, или Кимура... Имах чувството, че съм проникнал в четвъртото измерение на пространството, че съм на най-високия връх в царството на желанията и блаженството. Миналото бе илюзия, а това тук и сега — действителност. Бяхме сами, аз и жена ми... и се любехме... Това може би щеше да ми коства живота, но в този миг се слях с вечността...

19 март

Искам да опиша подробно всичко, което си спомням от снощи. Разбрах, че мъжът ми ще се прибере късно, и го предупредих, че и аз може да изляза — на кино с Тошико и господин Кимура. Господин Кимура дойде към четири и половина, но Тошико се забави. Беше към пет, когато най-сетне се появи. Подметнах ѝ, че ни е накарала да я чакаме. Тя се извини и предложи първо да хапнем, а после да отидем на кино.

— Мамо, защо не дойдеш на гости в Секиденчо? Нито веднъж досега не си ми гостувала истински. Купила съм достатъчно пилешко...

Носеше и огромна торба с какви ли не зеленчуци, тофу и други продукти. Поведе ни с господин Кимура към квартирата си, но пътем грабна от къщи почти пълна бутилка „Курвоазие“ с думите:

— А това го вземам като подарък от теб.

Казах ѝ, че не е редно да изпиваме бутилката без баща ѝ, но тя отвърна, че без коняка вечерята ѝ нямало да е завършена. Опитах се да я вразумя, да я разубедя да не се бавим с дълго и солидно ядене. Идеята ми бе да хапнем набързо нещо леко и да отидем на кино. Само че Тошико настоя, че нямало по-просто и бързо нещо от печеното месо.

Поставихме пред пианото две масички една до друга, взехме назаем от хазяите малък газов котлон (а също и тенджерата) и веднага се заехме с готвенето. Бях смаяна, че Тошико е купила толкова много и толкова разнообразни продукти — лук, фиде и тофу, китайско зеле, бобена паста, соя и други. При това не ги сложи всичките да се варят едновременно, а чакаше да изядем готовите и от време на време добавяше нови в тенджерата върху газта. Месото също сякаш нямаше свършване. Някак като че съвсем в реда на нещата все не посягахме към ориза, а продължихме с коняка.

— Каква рядкост е за дъщеря ви сама да ни налива чашите? — подметна господин Кимура. Стори ми се, че пие повече от друг път.

Тошико изчака момента и обяви, че вече сме закъснели и за последната прожекция. Беше ми обаче все едно, защото усещах, че съм доста пийнала, за да ходя на кино, макар да не се чувствах чак толкова пияна. С мен винаги е така — пия до определен момент, за да потисна ефекта от алкохола, а после внезапно загубвам контрол. Тази вечер възнамерявах да съм нащрек, защото подозирах, че Тошико се кани да ме напие. Но не мога да отрека, че донякъде го очаквах или се надявах. Може би двамата го бяха замислили предварително, кой знае. И да ги попитам, все едно, нямаше да си признаят, тъй че изобщо не се опитах да изяснявам каквото и да било.

По едно време обаче господин Кимура се осведоми:

— Мислите ли, че е редно да пиете толкова в отсъствието на мъжа си?

Самият той с всеки изминал ден пие все повече и все по-умело, тъй че двамата продължихме да си пълним чашите. Не съм, разбира се, сигурна как би реагирал мъжът ми, но аз нямам нищо против да пия в

негово отсъствие с господин Кимура. Защото вече знам, че ревността го прави щастлив. С което в никакъв случай не искам да кажа, че единствената ми цел е да го възбудя. Просто тази мисъл дава особен покой на душата ми. Ето защо продължих с леко сърце и неусетно престанах да пресмятам броя на чашите.

Има нещо, което днес непременно искам да напиша ясно и категорично в дневника си. Не бих стигнала дотам да заявя, че обичам господин Кимура, но той наистина ми харесва. Ако опитам, бих могла, струва ми се, да го обикна. Така е, разбира се, защото се оставих да бъда съблазнена, за да накарам мъжа ми да ме ревнува. Просто трябваше да го направя. Но пък, от друга страна, щях ли да се оставя да бъда съблазнена, ако господин Кимура не ми харесваше? Бях прокарала черта и досега внимавах да не я престъпя. Но вече имам чувството, че никак не е изключено да прегреша. Бих искала мъжът ми да не разчита прекалено на моята вярност и целомъдрие. Изтърпях какви ли не изпитания, за да изпълня капризите и желанията му, но започвам да губя увереност в себе си...

Защото винаги, когато спя, винаги, когато съм в онова особено състояние на границата между съня и действителността, си мисля за голото тяло на господин Кимура: решавам, че е той, но се оказва, че е мъжът ми, струва ми се, че е мъжът ми, а всъщност е господин Кимура. Не мога да отрека, че изгарям от любопитство някога, веднъж поне, без намесата на съпруга ми, с очите си да видя голото тяло, което постоянно ми се явява насън.

Изведнъж се почувствах много пиана и се скрих в тоалетната, но Тошико се провикна отвън, че банята е готова, и взе да настоява да се изкъпя. В едно ъгълче на размътеното ми съзнание крееше мисълта, че ако отида там и припадна, не Тошико, а господин Кимура ще дойде да ме извади и пренесе в стаята. Спомням си смътно, че Тошико настоя още един-два пъти. След малко сама се добрах до банята, отворих стъклената врата и се съблякох. Оттам нататък нищо не помня. Загубила съм съзнание.

24 март

Снощи жена ми пак припадна в квартирата на Тошико. След вечеря двамата с Кимура дойдоха да я вземат, за да я заведат,

предполагам, на кино. Мина единайсет, но все не се връщаха и ме обзе подозрение. Понечих да позвъня, но ми се стори глупаво и зачаках те да се обадят. (Не мога да опиша нетърпението, раздразнението, онова особено очакване, което винаги кара душата ми да се гърчи и тръпне.) Малко след полунощ се появи Тошико. Сама. Помолила таксито да я чака вън, докато ми обясни какво се е случило. Майка ѝ пак принадлежала. След киното (така поне каза, но кой знае дали беше истина) двете отишли да изпратят Кимура до квартирата му, после пък той на свой ред предложил да ги изпрати и така тримата стигнали до Секиденчо и влезли да изпият по чашка чай. Тошико наистина направила чай, но тъй като от бутилката коняк от миналата вечер била останала почти четвърт, наляла по лъжичка в чая. С това се започнало, а после двамата — майка ѝ и Кимура, си сипали още и в крайна сметка изпразнили бутилката. Банята пък била случайно приготвена и всичко се развило в познатата вече от предишното гостуване последователност. Това бе обяснението на Тошико, ако думите ѝ изобщо обясняваха нещо.

— Сами ли ги остави? — попитах я.

— Да — кимна тя. — Още не са ми включили телефона, а не ми беше удобно да звъня от хазяите. — После додаде: — Пък си казах, че и бездруго ще ти е нужна кола, затова с много мъка хванах такси и пристигнах. — Гледаше ме с онзи свой злобничък поглед. — Предишния път ни провървя и веднага хванахме такси, но тази вечер просто се измъчих. Постоях известно време на улицата, но не мина нито едно. Вярно, че е вече много късно. Отидох пеша до стоянката край реката и намерих там един шофьор да чака. Беше заспал, но аз почуках по стъклото, събудих го и го помолих да ме докара. Трябва да има вече половин час, откакто излязох — промърмори сякаш на себе си Тошико, без дори да я питам.

Разбрах защо ми го каза, но се престорих, че не съм чул, благодарих ѝ за усилията и я помолих да остане да пази къщата, докато се върнем. После събрах всичко необходимо и заминах с таксито. Не знаех, разбира се, доколко тримата са скалърпили това. И все пак не ми бе трудно да си представя, че идеята е преди всичко на Тошико. Не се и съмнявах, че тя нарочно ги е оставила сами и нарочно се е мотала половин час. (Може би дори по-дълго — час...) По пътя

към Секиденчо правех усилия да не мисля какво е могло да се случи в този интервал от трийсет минути до час...

Както и предишната вечер, Икуко лежеше по долно кимоно. И пак дрехите ѝ висяха на закачалка на стената. Кимура донесе гореща вода и леген. Жена ми бе в безсъзнание и изглеждаше по-пияна от всякога, но разбрах, че се преструва. Тази вечер бе повече от ясно, че разиграва театър. Беше напълно в съзнание. Нямаше място за съмнение. Пулсът ѝ също бе сравнително умерен. Нямаше смисъл да ѝ слагам камфор, затова реших да симулирам и вместо обичайната инжекция да ѝ сложа витамини. Кимура забеляза какво правя и попита тихичко дали ще ѝ е достатъчно.

— Да, напълно — отвърнах спокойно. — Днес не е чак толкова зле. — И си довърших работата.

По-късно Икуко отново започна да повтаря името на Кимура. Но и начинът, по който го изричаше, и гласът ѝ вяха съвсем различни от досега. Викаше не като в тежка просъница, а някак чувствено, страстно. Гласът ѝ бе пронизващ, молец. И стана още по-пламенен малко преди да стигне до екстаз. Неочаквано ухапа върха на езика ми... после и ухото... Никога досега не бе го правила.

При мисълта, че само за една вечер Кимура я бе превърнал в дръзка, агресивна жена, изпитах дива ревност. Но и благодарност. Всъщност може би трябваше да съм благодарен и на Тошико, че по ирония на съдбата, въпреки усилията да ме тормози, тя, напротив, ме направи щастлив... Тошико едва ли си дава сметка за тази странна логика...

Призори, след като свършихме да се любим, усетих страшно виене на свят. И лицето, и шията, и раменете, и ръцете — изобщо цялата Икуко стана двойна. Сякаш върху нея се бе проснало друго, досущ като нейното или по-скоро още едно нейно тяло. Неусетно съм заспал, но дори в съня ми тя си остана двойна. Отначало тялото ѝ се удвои, но сетне сякаш се разглоби на отделните си части, четири очи, до тях — два носа; а на няколко метра във въздуха над тях — два чифта устни, и всичко това в най-ярки краски... Пространството бе с цвѐта на небето, косите — черни, устните — кървавочервени, носовете — свършено бели... И черното, и аленото, и бялото бяха много по-ярки и силни от истинските цвѐтове на косата, устните и носа ѝ. Отровно ярки и кревящи като на филмов афиш.

Гледах напрегнато съня, давайки си сметка, че пищните цветове са доказателство за крайно нервно изтощение. Два десни крака и два леви, които сякаш се носеха в дълбоки води, а белотата на кожата им бе ослепителна. Съдейки по формата, бяха без съмнение нейните. Стъпалата също плуваха редом... Изведнъж пред погледа ми изникна някаква бяла грамада като планински масив, обгърнат с облаци. Бяха хълбоците ѝ както на една от снимките...

После, не знам след колко часа, видях друг сън. Пред мен стоеше Кимура чисто гол, а главата му беше ту неговата, ту моята, ту двете заедно, прикрепени към една и съща шия. И всичко това бе двойно...

26 март

За трети път се срещнах с господин Кимура в отсъствие на мъжа ми. Снощи в декоративната ниша открихме чисто нова, още неначената бутилка „Курвоазие“. Попитах Тошико тя ли я е донесла, но дъщеря ми отрече и обясни, че няма представа как бутилката е попаднала там. Вчера, като се прибрала, я видяла и решила, че е на господин Кимура. Но самият господин Кимура също нищо не знаеше и предположи, че това е работа на мъжа ми.

— Сигурен съм, че е той. Доста ексцентрично се шегува с нас.

— Но ако наистина е той, то постъпката му е абсолютна ирония, не мислите ли?

Слушах коментарите им и си представях как мъжът ми се промъква незабелязано в квартирата на Тошико и оставя бутилката, макар да не бях съвсем сигурна. Не беше изключено да я е купил и някой от тях двамата — Тошико или господин Кимура.

В сряда и петък мадам Окада има уроци в Осака и не се прибира по-рано от единайсет вечерта. Онази вечер, още щом започнахме да пием, Тошико се измъкна и отиде при хазяите. (За пръв път споменавам това. Боях се, че мъжът ми няма да го разбере правилно, но по всичко изглежда, че вече не е необходимо да крия истината.) Снощи дъщеря ми пак изчезна рано, а след като мадам Окада се прибра, остана при нея да си поприказват. Много се забави, а междувременно аз припаднах и нямам представа какво е станало после. Но колкото и пияна да бях, успях, мисля, да се удържа да не

престъпя най-последната черта, границата на въздържанието. Все още нямам смелост да я престъпя, а и господин Кимура се чувства, вярвам, по същия начин. Ето какво ми каза той:

— Аз дадох на съпруга ви онзи фотоапарат — полароида. Защото знаех за слабостта му да ви напива, а после да ви разглежда гола. Само че полароидът не го удовлетвори и той започна да ви снима със своя цайс-икон. Предполагам, че го прави с желанието да разгледа всяка поричка на тялото ви, но повече от това иска според мен да ме накара да страдам. Прави му удоволствие да ме товари с проявяването на снимките, за да ме възбужда до крайност, да ме принуждава да се боря с чудовищната съблазън. Нещо повече, тръпне от радост при мисълта, че чувствата ми се предават и на вас и вие страдате точно толкова, колкото и аз. Жестоко е от негова страна да ни причинява такива терзания, но аз нито го мразя, нито изпитвам желание да го измамя. Виждам как страдате и искам да страдам с вас, искам да страдам още по-силно и по-дълбоко.

А аз му отвърнах:

— Тошико намерила тези снимки между страниците на онази ваша френска книга. Заяви, че това едва ли е случайно, че има някаква особена причина за решението ви да ги сложите в книгата. Защо наистина го направихте?

— Надявах се, че ако ги види, тя непременно ще предприеме нещо. Не че исках да ѝ внушавам кой знае какво, не. Познавам я добре и знам, че в душата ѝ се таи един Яго. Дори очаквах онова, което се случи вечерта на осемнайсети и на двайсет и трети, а и тази вечер. Обикновено дъщеря ви поема инициативата, а аз само се оставям да ме води.

Подех:

— За пръв път тази вечер разговарям с вас за нашите отношения. Нещо повече, никога с никого, дори с мъжа си, не съм говорила досега за двама ни. Той като че отбягва да пита и споменава за нас. Може би защото се бои. А и защото все още му се ще да вярва, че съм му предана и не му изневерявам. И аз искам да вярвам в своята преданост и целомъдрие. Но само вие единствен на света можете да кажете дали наистина имам право да твърдя, че съм целомъдрена жена.

А той:

— Разбира се, скъпа госпожо. Бъдете напълно сигурна в това. Докосвал съм се до всяка частица от тялото ви. С изключение на едно, на най-съкровеното място. Мъжът ви направи всичко възможно да ни приближи на рисковано малко разстояние. Подчиних се на желанието му. И сега съм безкрайно близко, почти до вас, без обаче да нарушавам „правилата на играта“.

— О, как се радвам да чуя това! — възкликнах. — Не можете да си представите колко съм ви благодарна, че ми дадохте гаранции за моето целомъдрие. Вие, господин Кимура, твърдите, че мразя съпруга си, но истината е, че от една страна, го мразя, а от друга, го обичам. Той поставя някой като вас помежду ни и го тормози, защото иначе страстта му не може да се разгори. Само като си помисля, че целта му всъщност е да ми достави удоволствие, не мога да му обърна гръб. Не бихте ли погледнали на всичко това с моите очи? Мъжът ми и вие сте едно цяло, вие сте част от него, вие двамата сте едно...

28 март

Направих си преглед на очните дъна в университетската болница. Изобщо не ми се занимаваше с това, но професор Сома толкова настояваше, че най-сетне склоних.

Казаха ми, че световъртежът е резултат от втвърдяване на церебралните артерии. Нарушава се кръвоснабдяването на мозъка, което причинява виене на свят и раздвояване на зрението, а понякога и частично губене на съзнание. При тежки случаи можело да се стигне и до пълно загубване на съзнание. Попитаха ме дали ми се вие свят най-вече когато ставам нощем до тоалетната, правя някакво рязко движение и внезапно се обръщам на една или друга страна. Отвърнах, че е точно така. Обясниха, че губенето на равновесие — усещането, че всеки миг ще паднеш или че земята ще се отвори да те погълне, се дължи на влошената циркулация на кръвта в кръвоносните съдове на вътрешното ухо.

Професор Сома също ме прегледа в клиниката по вътрешни болести. Днес, освен че ми премери кръвното, ми направи и електрокардиограма и изследване на бъбреците. Заяви, че е смаян от кръвното ми. Било опасно високо и трябвало да внимавам. Попитах колко е, но той упорстваше и не искаше да ми каже. Изкопчих само,

че горната граница е над двеста, а долната около сто и петдесет. Най-лошото било, че разликата между двете е прекалено малка.

— Вместо да се тъпчеш с хормони и стимулатори, трябва да се погрижиш да смъкнеш кръвното. Боя се, че е необходимо да се въздържаши от секс и да оставиш пиенето. Не яж солено и се откажи от каквито и да било стимулатори.

После ми предписа всевъзможни лекарства — рутин С, серпазил, каликрейн, и ми препоръча отсега нататък да съм нащрек и често да си меря кръвното.

Пиша съвсем открито и откровено това в дневника си, за да видя каква ще е реакцията на жена ми. Засега възнамерявам да пренебрегна предупрежденията на лекарите. Докато Икуко не предприеме нещо, не даде знак или не направи намек, всичко, що се отнася до леглото, ще си остане постарому. (Тя е тази, която трябва да направи първата стъпка.) Но според мен дори да прочете тези редове, ще се престори, че няма ни най-малка представа какво става с мен, и ще продължи да е все така сладострастна. Това е тя и не може да се промени. А и аз, щом вече съм стигнал дотук, не съм в състояние да се откажа, да се върна назад. След онази нощ Икуко неочаквано се преобрази, стана агресивна и търси все нови и различни удоволствия. Тя ме тласка и влече към пропастта. Макар че както винаги, когато се любим, не отронва нито дума. (До самия край.) И мълком, само чрез движенията си дава израз на еротичните си страсти. Постоянно се преструва на задрямала, тъй че не е нужно да гася луминесцентната лампа. В плен съм на нейния пиянски, полусънен и въпреки това изкусителен със свенливостта си маниер да се люби.

В началото държах Кимура на значително разстояние от Икуко. Но постепенно свикнахме с това положение, стимулите се износиха, първоначалното удоволствие изчезна и започнах да скъсявам постепенно разстоянието между двамата. Колкото повече го скъсявам, толкова повече се засилва ревността ми, а колкото по-силна и мъчителна е ревността ми, толкова по-голямо е удоволствието от секса. Планът ми се оказа пълен успех. И жена ми иска това, и аз се стремя към същото, и не знам къде ще спрем. От Нова година минаха близо три месеца и не мога да не се възхищавам от себе си, че все още имам сили да се съпротивявам и да излизам

наглава с моята болезнено похотлива жена. Би трябвало вече да е разбрала колко много я обичам. Но какво ме очаква занапред? Какво да правя, за да продължа да пришпорвам успешно страстта си? Скоро ще привикна и към този последен стимул и той ще престане да ми действа — довел съм двамата до ситуация, която при обикновени обстоятелства би означавала прелюбодеяние. Но дори сега вярвам на Икуко. Възможно ли е да ги сближа още повече, без да я подтикна да наруши своето целомъдрие? Трябва да опитам. Макар че те навярно ще измислят нещо много преди мен. Под „те“ разбирам и Тошико.

Споменах, че жена ми е потайна, но и аз не ѝ отстъпвам в това отношение. Нищо чудно, че при такива родители и Тошико е потайна. Само че Кимура ни превъзхожда, четирима потайни и двулични хора, събрани заедно. Направо изумително! Не знам трябва ли да го наречем игра на съдбата, но тези четирима потайни и лукави хора, мамейки се взаимно, са се съюзили и преследват една и съща цел. Мотивите ни са различни, ала и четиримата с все сили се стремим към едно — да покварим Икуко.

30 март

Днес следобед Тошико дойде да ме покани на разходка в планината. Щели сме да се срещнем с господин Кимура на спирката в Омия, а оттам да вземем трамвая за Арашияма. Предложението било нейно, побърза да уточни тя. Добре го беше измислила и аз ѝ бях благодарна. Господин Кимура е във ваканция.

Разходихме се по брега на реката, повозихме се с лодка до Ранкьокан, отдъхнахме край моста Тогецукьо и отидохме да разгледаме градината на храма „Тенрюджи“. За пръв път от много време насам дишах свеж и здравословен въздух. Бих искала и занапред понякога да излизаме сред природата. Жалко, че откакто го познавам, мъжът ми все се затваря в кабинета си, само чете ли чете и почти никога не ме извежда на такива места.

Привечер си тръгнахме обратно. Слязохме от трамвая в Хякумамбен и се разделихме. Бях прекарала деня толкова приятно, че вечерта не ми се пиеше.

31 март

Снощи си легнахме, без да пийнем нито капка. Около полунощ (луминесцентната лампа пак светеше ослепително) подадох изпод одеялото пръстите на левия си крак, така че той да види. Мъжът ми веднага, разбира се, забеляза това и тутакси се мушна в постелята ми. Сетне, потопени в ярката светлина и съвсем трезви, се любихме. Изненадващ успех! Мъжът ми пламтеше от страст.

И мадам Окада, и мъжът ми са си от сутрин до вечер вкъщи — сега е ваканция. Той, естествено, излиза на разходка — по час-два из квартала наоколо. И веднага се прибира. Обича своите разходки, но мисля, че излиза и за да ми даде време и възможност да чета тайно дневника му. Подвикне ли: „Излизам за малко“, имам чувството, че ми казва: „Непременно виж дневника ми“. А това само засилва упорството ми да не го докосвам. Може би на свой ред трябва да направя всичко възможно да му създам условия и той да чете моя...

31 март

Миналата нощ Икуко ме удиви безкрайно приятно. Изобщо не се преструваше на пияна. Нито поиска да загася светлината. Беше страстна, ненаситна и предизвикателна и правеше какво ли не, за да ме възбуди. Останах смаян, че владее така умело приюмите на любовта... С времето ще разбера, надявам се, какво се крие зад тази рязка и тъй неочаквана промяна...

Главата ми така се замайва, че наистина съм изплашен не на шега. Отидох при доктор Кодама да ми премери кръвното. След прегледа той изглеждаше направо потресен. Кръвното ми било толкова високо, че заплашвало да повреди апарата. Каза ми, че се нуждая от пълна почивка, и то спешно. Препоръча ми веднага да престана да се занимавам с каквото и да било и да се грижа само за здравето си.

1 април

Днес Тошико доведе една жена — госпожица Каваи. Тя преподава шев и кройка и едновременно с това изпълнява поръчки. Не плаща данък, тъй че цените ѝ са с два-сет-трийсет процента по-ниски

от на другите. Тошико си шие все при нея. През ученическите години, естествено, носех униформа, но оттогава не съм обличала европейски дрехи. Старомодна съм, а и кимоното подхожда по-добре на фигурата ми. Нямам намерение сега, на тези години, да изневерявам на вкуса си и да си променям стила, но Тошико толкова настояваше, че се оставих да ме склони да си уشيا поне една европейска дреха. Знам, че не мога да запазя подобно нещо в тайна, и все пак ми е малко неудобно и дори неприятно, затова помолих госпожица Каваи да дойде днес следобед, докато мъжът ми не си бе вкъщи. Оставих на нея и Тошико да изберат плата и модела. Помолих госпожицата да ми отпусне полата по-дълга — поне пет-шест сантиметра под коляното, защото краката ми са леко криви. Госпожица Каваи ме увери, че не могат в никакъв случай да се нарекат криви — дори краката на европейките често имали такава форма.

Двете с Тошико ми показаха какви ли не платове и ми посочиха модел в *Modes et travaux* — костюм от туид в сиво и керемидено. И двете бяха на мнение, че точно това ще ми подхожда, и в крайна сметка склоних. Ще ми излезе под десет хиляди йени, но към костюма трябва да си купя и обувки, а също и разни аксесоари.

2 април

Следобед излязох. Прибрах се привечер.

3 април

В десет сутринта излязох. Купих си обувки от един магазин в Каварамачи. Прибрах се привечер.

4 април

Следобед излязох. Прибрах се привечер.

5 април

Следобед излязох. Прибрах се привечер.

5 април

Ежедневието на Икуко изцяло се промени. Напоследък всеки следобед (понякога още от сутринта) излиза сама и се връща след четири-пет часа, обикновено за вечеря. Сядаме на масата заедно. Не иска да пие — конякът очевидно вече не я влече. В повечето случаи е съвсем трезва. Допускам, че всичко това има връзка с факта, че Кимура е свободен — във ваканция е. Нямам представа къде ходи. Днес, минаваше два следобед, неочаквано пристигна Тошико и попита къде е майка ѝ.

— Напоследък по това време обикновено не си е вкъщи — отвърнах. — Не е ли при теб?

— Не съм я виждала — изрече и сви рамене. — Нито пък господин Кимура.

Подозирам обаче, че и тя е съучастник в играта.

6 април

Следобед излязох. Прибрах се привечер... Напоследък излизам всеки ден. Когато тръгвам, мъжът ми обикновено си е вкъщи. Седи пред бюрото в кабинета и се прави, че е съсредоточен в работата си — пред него винаги има разтворена книга, но се съмнявам, че чете. Вероятно цялото му съзнание е погълнато от мисълта къде съм и как прекарвам часовете извън къщи. Едва ли му остават време и сили да мисли за друго. Нито за миг не се съмнявам, че докато ме няма, той слиза в дневната, изважда дневника ми от чекмеджето на шкафа и го чете. Но за огромно свое съжаление открива, че в него няма нито дума за това, което най-много го интересува. Нарочно не пиша нищо конкретно от мъглявото: „Следобед излязох. Прибрах се привечер“.

Преди да тръгна, се качвам в кабинета, отварям съвсем леко, само на няколко сантиметра, плъзгащата се врата и предупреждавам, че „излизам за малко“. После слизам тихо, на пръсти, сякаш бягам, често се провиквам просто от стълбата. Той на свой ред никога не се обръща да ме погледне и или кимва, или промърморва едно „добре“, или пък изобщо не обелва дума.

Само че аз не излизам, за да му дам време и възможност да чете дневника ми. Срещам се с господин Кимура на едно място. Защо

избирам такъв начин ли? Защото исках да галя голото му тяло — някъде, потопена в здравословната светлина на слънцето, и то когато съзнанието ми не е размътено от алкохола. Вярно, че съм оставала насаме с него в Секиденчо, без Тошико и без мъжа ми, но в съкровения момент, в онзи миг, когато телата ни се докосваха, все бях почти мъртвопияна. На трийсети януари писах в дневника си, че се чудя „дали истинският Кимура прилича на видението от съня ми“, а на деветнайсети март: „че изгарям от любопитство някога, веднъж поне, без намесата на съпруга ми, с очите си да видя голото тяло, което постоянно ми се явява насън“.

Все още неудовлетворени, тези чувства се спотайват в сърцето ми. Исках с цената на всичко да съзерцавам дълго и до насита, напълно трезва и на ярка светлина, мъжа, онзи, истинския, живия господин Кимура, а не фантома, явяващ се в тежките ми припадъци при светлината на луминесцентната лампа и в присъствието на мъжа ми...

С радост и изненада открих, че господин Кимура, истинският, от плът и кръв, е същият като онзи, с когото безброй пъти от Нова година насам сънувах, че се любя. Веднъж писах, че съм сънувала как се вкопчвам в яките му млади ръце, как силната му гръд притиска моята и колко съм потресена от ослепителната белота на кожата му, твърде бяла за японец, а когато наистина го видях за първи път, той се оказа точно такъв. Най-сетне сянката на съмнението и предположението се разсея и аз се вкопчих страстно в яките млади ръце, притиснах силно гърди до твърдото му тяло, усетих топлия коприненонежен допир на белоснежната му кожа. Колко удивително, колко странно, че илюзиите ми се оказаха свършено копие на действителността!

Трудно ми е да приема за чиста случайност абсолютното съвпадение на образа на господин Кимура от моите сънища с истинския. Имам чувството, че съм го носила в съзнанието си още в предишния си живот. Или той притежава свръхестествени способности да се пренася в сънищата ми и да ги обсебва напълно...

Сега, когато видението се материализира, вече мога да отделя категорично съпруга си от него. Веднъж и завинаги тук зачерквам думите „мъжът ми и вие сте едно цяло, вие сте част от него, вие двамата сте едно“. Мъжът ми прилича донякъде на господин Кимура, защото също е слаб и висок. Но с това приликите се изчерпват — думата „прилики“ е просто неуместна. Вярно, че господин Кимура е

слаб, но гол е съвършено различен, неузнаваем. Раменете му са широки и силни, цялото му тяло прелива от енергия и здраве. Няма нищо общо между него и моя хилав костелив мъж със сивкава, отпусната и провиснала кожа. Под бялата кожа на господин Кимура се провижда сияйна розовина и свежест, а при мъжа ми е точно обратното — плътта е възтъмна, оловносивкава, болнава и сякаш мъртва, а восъчната ѝ гладкост ме отвращава до смърт. Досега чувствата ми към него се люшкаха между любов и омраза, но напоследък везните се накланят все повече към омразата. Безброй пъти на ден от душата ми се откъртват тежки въздишки. Само като си помисля, че съм се омъжила за човек, който не ми подхожда физически, за човек, противен и омразен, и...

Ех, ако на негово място бе господин Кимура!...

Но въпреки това, въпреки че отидох толкова далеч, все още не съм престъпила онази последна черта — интересно дали мъжът ми ще повярва? Безразлично ми е, защото, така или иначе, това е самата истина. „Последната черта“ в най-тесния смисъл на думата, естествено. Имам предвид най-крайната точка, предела. Може би е редно да подчертая, че вече съм направила всичко, освен едно — да я престъпя. Възпитана съм от строги родители във феодален морал и не мога да избягам от вечно тегнещото над съзнанието ми традиционно мислене. При всички случаи, независимо какво правя, докато не извърша онова, което мъжът ми има навика да нарича „ортодоксално“ полово сношение, няма да съм му изневерила. С една дума, аз съм му вярна, но не се спирам пред нищо, което излиза извън рамките на това строго определение. Бих се затруднила обаче, ако ме попитат какво точно имам предвид.

8 април

Днес следобед излязох на разходка. Вървах на запад от Каварамачи, по южната страна на Шиджо, минах покрай универсалния магазин „Фуджи и Даймару“ и след няколко преки оттам почти се сблъсках с Икуко. Тъкмо излизаше от един магазин на десет-петнайсет метра по-напред. Беше с гръб и също тръгна на запад. Погледнах часовника си — четири и половина. Съдейки по времето, жена ми се приближише вкъщи, но кой знае защо, зави и

тръгна на запад. Очевидно ме бе видяла първа и се опитваше да избегне срещата. Сигурно се сепна от изненада, защото обикновено се разхождам на изток, в района на Шигашияма и рядко идвам насам към центъра на града. Ускорих крачка и скъсих разстоянието помежду ни — тя беше вече само на метър-два пред мен. Помислих си, че ако не ѝ извикам, няма да се обърне. Тъй че продължих да я следвам незабелязано, като се стараех да спазвам дистанцията. Когато се изравних с магазина, от който я видях да излиза, надникнах да видя какво продават вътре. Беше магазин за женски аксесоари — витрината бе отрупана с найлонови и дантелени ръкавици, всевъзможни обици, висулки и други такива украшения. Първата ми мисъл бе, че Икуко никога не е носила европейски дрехи и подобни аксесоари изобщо не могат да ѝ послужат, но в следващия миг ахнах от изненада и се загледах по-внимателно. На ушите на жена ми, която ситнеше на около два метра пред мен, висяха перлени обици. Кога, интересно, бе придобила вкуса да носи обици към кимоното? Дали ги бе купила току-що и бе побързала да си ги сложи, или пък си ги слагаше понякога, когато не съм наоколо, за да забележа? Нищо чудно. Обиците ме подсетиха, че от месец насам тя често се докарва с модерните напоследък възкъси хаори, на които им казват „връхна дреха за чай“. Днес също беше облечена така. По принцип доскоро предпочиташе да се облича старомодно и отказваше да приеме съвременните модерни кройки и стилове, но трябваше да признае, че това хаори всъщност не ѝ стои лошо. А още по-смайващо бе, че обиците много ѝ отиваха. Неочаквано си спомних, че в един свой разказ Акутагава Рюноске пише за очарователната белота на задната част на ушите на китайката. Гледани отзад, ушите на жена ми също бяха удивително свежи, красиви и толкова бели, че сякаш прозираха. Перлите подсилваха красотата им, а пък ушите ѝ на свой ред правеха перлите да изглеждат свършени. Не можех обаче да повярвам, че идеята да си ги сложи, е нейна. При тази мисъл отново ме разтърси познатото чувство на ревност и благодарност. Беше мъчително да осъзная, че някой друг е открил тази екзотична прелест на жена ми, която аз, нейният съпруг, изобщо не бях забелязал. Съпрузите не са наблюдателни, те не умеят да откриват, защото ежедневието и постоянното съжителство притъпяват погледа и чувствата им...

Жена ми пресече Карасума и продължи все направо. Освен дамската чанта носеше някакъв дълъг тесен пакет — вероятно покупката от онзи магазин. Нямах представа какво може да съдържа. Пресякохме следващата широка улица и за да ѝ дам да разбере, че преставам да я следвам, избързах пред нея и на Хорикава взех трамвая в източна посока.

Тя се прибра близо час след мен. Перлите вече не висяха на ушите ѝ. Сигурно ги беше мушнала в чантата си. Носеше дългия тесен и плосък пакет, но не го отвори пред мен.

10 април

Интересно дали в дневника си мъжът ми намеква за състоянието си? И доколко се тревожи за здравето си? Не чета дневника му, тъй че наистина нямам никаква представа, но от месец-два забелязвам, че с него става нещо нередно. Той поначало няма здрав цвят на лицето, но напоследък кожата му е бледа или по-точно землиста. А и често залита, когато се качва и слиза по стълбата. Винаги е имал блестяща памет, но сега започва ужасно да забравя, често, докато говори по телефона, забравя името на човека отсреща и страшно се обърква. Или пък ходи из къщи и изведнъж замръзва на едно място, затваря очи и се вкопчва в най-близката дървена колона.

Въпреки че винаги пише официалните си писма на изящна хартия с четка и туш, почеркът му е вече невероятно, неузнаваемо грозен. (Обикновено е обратното: с възрастта човек се доближава до съвършенството в калиграфското изкуство.) А често прави и грешки. Съдя само по написаното върху пликите — почти не се случва да няма някаква грешка. При това грешките са доста странни — вместо март пише октомври, а номерът на къщата ни в адреса на подателя е някаква произволно избрана цифра; бърка дори името на вуйчо си.

Веднъж април бе станал на юни, а после той го бе поправил много старателно на юли. Датите и адресите поправям скришом, преди писмото да замине, но в случая с името на вуйчо му не знаех какво да правя и му обърнах внимание. Стараех се да прозвучи съвсем естествено. Той явно се обърка, но се престори на спокоен и като измърмори само: „А, така ли?“, сложи писмото на бюрото си, без да бърза да поправи грешката.

С пликите е лесно, защото винаги ги оглеждам внимателно, но си представям колко грешки има в самите писма.

Предполагам, че приятелите и познатите му вече са забелязали необичайното му поведение. Нямах с кого друго да се посъветвам, затова преди няколко дни отидох при доктор Кодама и го помолих да склони мъжа ми да се прегледа. На свой ред той веднага отвърна, че отдавна се канел да поговори с мен по този въпрос. Според него мъжът ми също бил доста разтревожен от състоянието си, защото бил ходил при професор Сома, а сетне, сериозно изплашен от чутото, дотичал и при него.

Доктор Кодама обясни, че не е специалист и затова не може да се произнесе категорично, но е наистина потресен от високото кръвно на мъжа ми. На моя въпрос колко високо е, той се поколеба за момент и поде:

— Не знам редно ли е да ви го казвам, но когато се опитах да го премеря, апаратът щеше да се повреди. Живакът стигна до върха на скалата и продължи да се изкачва. Бях принуден да спра, тъй че не съм в състояние да ви дам точните резултати.

Попитах дали мъжът ми знае.

— Професор Сома го е предупреждавал многократно, но очевидно не спазва режим. Казах му съвсем откровено, че състоянието му е опасно.

(Пиша това, защото не мисля, че е от значение дали мъжът ми ще го прочете, след като вече е разбрал всичко от доктор Кодама.)

И аз, струва ми се, съм доста виновна за състоянието му. Ако не бях толкова ненаситна сексуално, той нямаше да се впусне в такъв активен полов живот. (Когато отворих дума за това пред доктор Кодама, пламнах от срам. За щастие, той и не подозира истината за интимните ни отношения. Изглежда, мисли, че съм пасивната страна, а мъжът ми сам си е виновен за неумението да контролира страстите си.) Попитам ли мъжа ми, навярно ще заяви, че целта му е да ме ощастливи. Нямам намерение да отричам, но колкото до мен, правила съм всичко възможно да изпълня достойно задълженията си към него и съм изтърпявала доста непоносими неща. Тошико би ме нарекла „идеална съпруга“. Мисля, че в известен смисъл това отговаря на истината...

Сега обаче е безсмислено да изясняваме кой е виновен. И той, и аз се насъсквахме, съблазнявахме взаимно, сражавахме се ожесточено, отчаяно, безмилостно и ето че в крайна сметка, тласкани от непреодолима сила, стигнахме, без сами да усетим, дотук.

Не знам редно ли е изобщо да споменавам това и какъв ще е резултатът, ако мъжът ми го прочете, но истината е, че не само неговото здравословно състояние е трагично. Почувствах го малко след Нова година. Всъщност и по-рано, когато Тошико беше на десет години, два-три пъти изхраних кръв и лекарите ме предупредиха, че това са симптоми на туберкулоза. Оказа се обаче, че съм съвсем лек случай — всичко се оправи от само себе си, — та реших, че и сега ще е същото. Бях пренебрегнала предупрежденията на лекарите и изобщо не се погрижих за здравето си. Не че не се боях от смъртта, но ненаситното ми тяло си искаше своето и не ме оставяше да се замисля сериозно за болестта. Затварях очи пред ужаса от смъртта и се отдавах сляпо на сексуалното желание. Мъжът ми бе, разбира се, шокиран от непредвидимите последици, но в крайна сметка се подчини на волята ми. Може би щях така да си отида от този свят, но кой знае защо и как, въпреки почти самоубийствената ми невъздържаност преодолях болестта...

Така или иначе, тази година в края на януари почувствах отново симптомите на болестта; започнах да усещам затопляне и нещо като сърбеж в гърдите. Особено усещане. А веднъж през февруари, точно както и предния път, ведно с хрчката изхвърлих алена пяна, примесена с кръв. Не беше много, но се повтори и потрети. Сега като че временно спря, но кой знае кога ще започне пак. Сигурна съм, че вдигам температура — чувствам се отпаднала, а лицето и дланите ми горят, но нямам намерение да я меря. (Веднъж все пак го направих и се оказа, че имам трийсет и седем градуса и шест десети. Оттогава обаче не съм я мерила.) Реших също така да не ходя на лекар. При все че нощем започнах да се потя.

Ако съдя по случилото се предишния път, мисля, че състоянието ми не е чак толкова сериозно, но все пак не бива да се подценява. За щастие, стомахът ми, както казаха лекарите и навремето, е съвсем здрав. Тогава те все се чудеха, че макар туберкулозните обикновено да слабеят, аз не губя апетит. За разлика от преди обаче сега гърдите често ме болят, и то доста силно, а следобед винаги се чувствам много

изтощена. (За да превъзмогна това изтощение, все по-редовно се срещам с господин Кимура. Той ми е крайно необходим тъкмо за да забравя следобедната си апатия.) Преди болката в гърдите като че беше по-слаба, а и не се усещах чак толкова отпаднала. Може би болестта ми се влошава с всеки изминал ден и е все по-трудно, дори невъзможно, да оздравея. Във всеки случай тази болка едва ли е за пренебрегване. Да не говорим, че постоянно руша здравето си. Казват, че пиенето е пагубно за туберкулозата, тъй че в този смисъл би било чудо да не умра. Струва ми се, че се оставях така често да ме напиват до безпаметност тъкмо поради бездънното ми отчаяние, че и без не ми остава много да живея.

13 април

Предполагах, че жена ми ще започне да излиза вече по друго време, и се оказах прав. Мисълта ми е, че сега, когато ваканцията на Кимура свърши, следобедните им срещи са невъзможни. Дни наред тя изхвъркваше от къщи в ранния следобед, но от известно време престана да го прави. Вчера обаче — беше привечер, към пет часа — изневиделица се появи Тошико и сякаш по предварителна уговорка Икуко се застяга да излиза. Бях горе в кабинета, но моментално усетих какво става в дневната.

След няколко минути жена ми застана по средата на стълбата и ми извика:

— Излизам, но скоро ще се върна.

Както обикновено подвикнах в отговор само едно „добре“.

— Тошико е тук — добави тя, вече слизайки. — Можеш да вечеряш с нея.

— А ти? — попитах предизвикателно.

— Ще хапна, като се върна. Но можеш и да ме изчакаш, ако искаш.

— Не, ще вечерям по-рано. А ти хапни навън, ако желаеш. Не се съобразявай с мен и не бързай да се прибиращ.

Изведнъж ми се прииска да видя как се е облякла. Скочих, излязох в коридора и погледнах надолу. Тя беше вече на последното стъпало, но успях да зърна, че си е сложила перлените обици. (Явно не бе очаквала, че ще я видя, иначе сигурно щеше да си ги закачи по-

късно.) Освен това лявата ѝ ръка беше в бяла дантелена ръкавица и тъкмо си нахлузваше другата. (Хрумна ми, че трябва да са били в пакета, с който онзиден я видях да излиза от магазина.) Изглежда, се обърка — едва ли се бе опасявала, че е възможно да я видя в този вид. Тошико тъкмо се възхищаваше колко ѝ отиват ръкавиците...

Някъде след шест и половина старата ни прислужница дойде да ме извика — вечерята била готова — и когато слязох, Тошико вече чакаше.

— Още ли си тук? — попитах я. — Знаеш, че бих могъл да вечерям преспокойно и сам.

— Мама каза, че е редно да прекарвам повечко време с теб — отвърна тя.

Разбрах, че се кани да ми съобщи нещо.

Истината е, че рядко ми се случва да вечерям насаме с дъщеря си. Но също толкова рядко се случва и Икуко да не е по това време въкъщи. Вярно е, че напоследък често я няма, но за вечеря винаги си е у дома. Обикновено излиза преди или след като сме се нахранили, но на масата сме заедно. Сигурно затова изпитвах известна самотност, печална празнота, изобищо чувство, което рядко ме връхлита. Компанията на Тошико само усили усещането за самотност. Беше много мило от нейна страна, но я познавах прекалено добре, за да мисля, че присъствието ѝ е чиста случайност. Още щом седнахме на масата, тя подхвана:

— Татко, знаеш ли къде отиде мама?

— Откъде мога да знам? Пък и едва ли е необходимо.

— В Осака — изтърси тя и зачака да види реакцията ми.

— В Осака ли? — едва не изкрещях, но успях да се сдържа. — Така ли? Гледай ти! — Последните думи изрекох с почти безизразна физиономия.

Тошико захвана да ми обяснява, че мястото, където отишла майка ѝ, е на пет-шест минути пеша от гара Къобаши, която пък е на около четирийсет минути оттук с междуградския влак.

— Искаш ли още подробности? — попита, очевидно изгаряща от желание да продължи, насърчена от мълчанието ми.

Аз обаче се опитах да насоча разговора в друга посока.

— Не, не е нужно да се разпростираш повече. По-добре кажи откъде знаеш толкова много.

— Ами оттам, че аз открих това подходящо местенце — отвърна Тошико ледено. — Господин Кимура се притесняваше, че в Киото двамата могат лесно да бъдат забелязани, и се поинтересува може ли да се намери нещо недалеч оттук. Тъй че помолих една моя много опитна в това отношение приятелка — тя разбира от тези неща. Ще пийнеш ли? — подаде ми чашка и ми наля „Курвоазие“.

Напоследък не пия, но Тошико беше сложила бутилката на масата. Отпих глътка, за да прикрия смущението си.

— Не ми влиза в работата да се бъркам, но би ли ми казал какво мислиш, татко?

— Какво мисля ли? За кое какво мисля?

— Ако мама продължи да твърди, че все още не ти е изневерила, ще ѝ повярваш ли?

— Нима майка ти е разговаряла с теб по този въпрос?

— Не, мама не, но чух от господин Кимура. Каза, че тя все още ти е абсолютно вярна. При все че аз лично не вземам насериозно тая пълна глупост.

Тошико ми напълни отново чашката и аз без колебание я пресуших. Испитвах желание да се напия.

— Твоя си работа как го вземаш — насериозно или не.

— А ти, татко? — настоя тя.

— Аз имам пълно доверие на майка ти — отсякох. — Дори Кимура да заяви, че я е омърсил, няма да го повярвам. Майка ти не може да ме мами, не е такъв човек.

— Охо! — Тошико се изкиска тихо. — Но дори да предположим, че той не я е омърсил така, както ти си го представяш, има и много по-непристойни начини да удовлетвориш страстта си от...

— Престани! — извиках сърдито. — Не бъди нагла, чуваш ли! Трябва да знаеш какво можеш и какво не бива да говориш пред баща си. Самата ти си мръсница, щом си позволяваш такива волности. Каква наглост наистина! Махай се, не си ми нужна повече! Върви си!

— Тръгвам си, добре — изкреця и тя, върна в тенджерата ориза, който тъкмо си бе сипала в купичката, скочи и излезе.

Тошико направо ме сломи и потресът от чутото още дълго ме държи в болезнено раздразнение. Когато изтърси „Осака“, сякаш някой ме ритна с все сили в корема и усещането продължи безкрайно. Не че изобщо не предполагах какво става. Нищо подобно. Може би ме

заболя така жестоко тъкмо защото предполагах, но се насилвах да не мисля за това, докато не ми го казаха на висок глас право в очите.

И все пак за пръв път чувах, че си правят срещите в Осака. Интересно що за място е това. Малък, кокетен и уютен хотел или мръсен вертеп? Или още по-лошо — някоя от онези ужасяващи дупки с неоновы обяви, че имат и минерален извор?... Мъчех се да пропъдя тези мисли от главата си, но напук на всичко пред очите ми постоянно изплуваше сградата, атмосферата на стаята, представях си дори как двамата са се излегнали в постелята... „Помолих една много опитна в това отношение приятелка“. Кой знае защо, тези думи събудиха у мен асоциация с евтино едностаино апартаментче и двамата не върху рогозките на пода, а на високо легло. Смешно наистина, но ми се искаше да не са в постеля, разстлана върху рогозките на пода, а именно на легло. Съвършено неестествен способ... „много по-непристойни начини да...“. Виждах ги в различни пози, сложна плетеница от ръце и крака...

Защо Тошико така неочаквано ми разкри всичко? По своя воля или Икуко я бе накарала да ми го каже? Такива и други въпроси, съмнения и подозрения започнаха да ме разяждат отвътре. Не знам дали Икуко е писала за това в дневника си, но ако наистина го е написала, сигурно се е изплашила, че няма да го прочета (или ще се престоря, че не съм го прочел), и е решила да използва Тошико, за да ме принуди да приема, че вече се е отдала изцяло. Това бе най-тревожното, най-мъчителното... Означаваше ли, че този път там, в Осака, Икуко е отдала всичко — и душата, и тялото си, на Кимура? И иска от мен да го приема смирено? „Не вземам насериозно тази пълна глупост“, заяви дъщеря ни, но дали майка ѝ не я бе накарала да го изрече?... Сега, размишлявайки за това, си давам сметка каква грешка допуснах, като написах в дневника си: „Тя притежава дар Божии... качество, с което твърде малко жени могат да се похвалят“. По-добре наистина да не го бях писал. Интересно колко дълго ще е в състояние да се съпротивлява на изкушението да опита с друг мъж?...

Една от причините досега да не я заподозра в изневяра е, че тя никога не е отказвала да спи с мен. Дори когато без съмнение се е срещала през деня с него, вечерта не показва ни най-малко упорство или нежелание да се любим. Подобно нещо никога не се е случвало.

Какво ти, дори сама се опитва да ме съблазни. Приемах го като доказателство, че няма истинска физическа връзка с него, но явно съм подценил вродената ѝ неизтощима чувственост. За разлика от повече жени Икуко е в състояние да се среща през деня с любовника си, а нощем да се люби с мъжа си и при това не ден-два, а много дни наред. За всеки друг би било същинско изтезание, след като се е любил с човека, когото истински обича, да се отдава на онзи, когото мрази. Но Икуко е изключение. И да иска да ме отблъсне, плътта ѝ не знае отказ, плътта ѝ не може да устои на съблазънта и тя дори е щастлива да се хвърли в обятията ми. Бях недооценил факта, че тъкмо в това се изразява развратната същност на развратницата.

Снощи жена ми се върна в девет. Когато в единайсет влязох в спалнята, тя бе вече в леглото...

Беше невероятно страстна. Останах поразен. И окончателно сломен от горещите ѝ ласки. Всичко, което правеше в леглото — топлината и ненаситността, с която ме галеше, чувствената ненаситност... — не оставяха какво повече да се желае. Приюмите ѝ да ме съблазни, дръзката ѝ техника, начинът, по който дълго, бавно, сладострастно водеше и двама ни стъпка по стъпка към най-пленителното удоволствие, бяха доказателство, че тя с цялото си тяло, с цялата си същност се отдава на любовта.

15 април

И сам разбирам, че с всеки изминал ден мозъкът ми безвъзвратно умира. От януари насам, откакто единствената ми страст е да доставям удоволствие на Икуко, нищо друго не ме интересува. Способността ми да мисля, е вече толкова изтощена, че не мога да се съсредоточа повече от пет минути върху нещо. Максимум. Съзнанието ми ражда само любовни сцени с Икуко, сладострастни фантазии. Години наред четях непрестанно и неуморно, независимо от обстоятелствата, но сега по цял ден не прочитам нито ред. Само че навикът си е навик, затова продължавам с часове да стоя на бюрото. Истината е, че зрението ми не е никак в ред и почти нищо не виждам, тъй че ми е мъчително трудно да чета. Написаното се раздвоява и трябва безброй пъти да се връщам на един и същи ред.

Магията ме е превърнала в животно, което живее само нощем; в животно, годно единствено да се съвкупява със своята женска. Денем, затворен между стените на кабинета, се чувствам безкрайно изтощен и разяждан от болезнена тревога. Тя се поразсейва, като изляза на разходка, но от друга страна, вече ми е все по-трудно да се разхождам, защото често ми се вие свят. Имам чувството, че ще падна наред улицата. Затова гледам много-много да не вървя, да не се отдалечавам твърде от къщи и да съм в по-немноглюдни места — Хякумамбен, Куродани, храма „Ейкандо“. Куцукам, подпирайки се на бастуна си, но всъщност повечето време прекарвам седнал на някоя пейка. (Краката ми са вече толкова отслабнали, че почти веднага се изморявам.)

Днес, когато се прибирах от разходка, чух, че жена ми разговаря в дневната с госпожица Каваи — шивачка на западен тип дрехи. Искях да седна при тях да изпия чашка чай, но Икуко ми извика отвътре да не влизам, а да се кача в кабинета си. Все пак надникнах и видях как тя тъкмо пробва някаква дреха. Толкова настояваше да си уда, че в крайна сметка се оттеглих в кабинета. Скоро Икуко подвижна отдолу, че излиза за малко. Изглежда, се канеше да отиде някъде с шивачката.

Надникнах през прозореца да ги разгледам. За пръв път виждах Икуко в европейски костюм. Сигурно за това се бе подготвяла, като започна да носи обици и ръкавици в съчетание с кимоно. Но честно казано, тези дрехи не ѝ отиваха особено. Е, много повече, отколкото на безформената и прекалено ниска Каваи до нея — Икуко изглеждаше далеч по-изтънчена и елегантна. И все пак бе някак различна, странна. Каваи очевидно е свикнала да се облича по европейски и си личи, че знае как да ги носи, за да изглежда естествено. Докато сега обиците и ръкавиците не седяха така добре на Икуко, както преди с кимоното. В съчетание с него те ми се струваха чудновато, екзотично допълнение, а днес като че бяха прикачени изкуствено, като излишна крѝпка, преднамерено и неестествено. Липсваше хармония между дрехата, фигурата и аксесоарите.

Напоследък е много модерно японските дрехи да се носят по европейски маниер, но с Икуко е тъкмо обратното — европейските дрехи ѝ стоят като японски. Съвсем очевидно е, че е родена за

кимоно. Раменете ѝ са прекалено полегати например. Но най-лошото е, че краката ѝ са криви. Вярно, че са слаби и изящни, но прасците им са доста извити навън. С копринени чорапи и обувки глезените ѝ са твърде дебели, сякаш подпухнали. Освен това начинът, по който се държи — походката, ръцете, движението на шията, раменете и ханшът, — всичко у нея е меко, гъвкаво и съвсем по японски женствено, подходящо само и единствено за кимоно.

Същевременно в изящната ѝ фигура, в непохватната извивка на краката долових някаква обаяваща чувственост. Кимоното скрива всичко това. Наблюдавах я очарован как се отдалечава... прехласнат от прелестта на краката ѝ... от полата надолу... и си мислех за нощта.

16 април

Предобед отидох на пазар в района Нишики. От седмици съм изоставила навика и задължението да пазарувам — стоварила съм всичко на старата ни прислужница. Само че е някак неудобно пред мъжа ми, неприлично е да изоставям задълженията си на съпруга и стопанка на този дом. Затова днес излязох на покупки. (Вярно, все пак бях заета с много по-важни неща от пазаруването — да доставям удоволствие на мъжа си. И не ми беше до разходки из пазара Нишики.)

В магазина за зеленчуци, който обикновено посещавам, купих градински грах, бакла, бамбукови филизи и други пресни зеленчуци. Бамбуковите филизи ми напомниха, че сезонът на цъфтящите вишни отмина, отлетя, без дори да забележа как и кога. Миналата година двете с Тошико ходихме да се любуваме на вишневия цвят — разходихме се покрай канала от „Сребърния павилион“ към храма „Хонен“. Цветовете там сигурно вече са се оронили. Наистина колко неспокойна, тревожна, бих казала, е тазгодишната пролет. Последните два-три месеца отлетяха като миг, като сън...

Върнах се в единайсет и се качих в кабинета, за да сменя цветята. Днес натопих мимозите, които мадам Окада ми изпрати от градината си. Мъжът ми като че току-що бе станал от сън и излезе точно когато слагех цветята във вазата. Обикновено е ранобуден, но напоследък все по-често се успива.

— Сега ли ставаш? — попитах го.

Той пък попита дали днес е събота, а после добави:

— Сигурно утре ще излезеш още от сутринта. — Гласът му звучеше съвсем сънено, сякаш не се бе събудил напълно. (Всъщност не беше сънен, а разтревожен.) Не казах нито „да“, нито „не“ — промърморих нещо неясно.

Към два чух, че някой дойде, и заварих в антрето непознат мъж. Представи се за масажист от клиниката „Ишидзука“. Изключено бе някой от нас да го е извикал, но тъкмо да отворя уста, за да попитам по чия молба е тук, излезе прислужницата и каза, че тя го е извикала по заръка на мъжа ми. Смаях се. Той открай време мрази да го масажират и изобщо да го опипват непознати и досега не е допускарал до себе си масажист. Прислужницата захвана да обяснява как напоследък все ѝ се оплаквал, че раменете му са толкова схванати, та не може да си върти свободно главата. Веднъж му споменала за лечител масажист, който правел чудеса, и го попитала дали не би опитал един-два масажа, за да се убеди сам в изключителните му способности. Така щял бързо да забрави болките си, сякаш никога не ги е имало. Изглежда, доста се е измъчвал, щом в крайна сметка е склонил да се подложи на лечение и я е накарал да го повика.

Масажистът бе около петдесетте, с доста неприятна физиономия, слаб и с черни очила. Помислих го за слепец, но не беше. Обърнах се неволно към него с „господин лечителю“, но прислужницата побърза да ме поправи, много притеснена:

— Ще се разсърди, ако го наричате така. Викайте му „докторе“.

Още с влизането в спалнята „докторът“ накара мъжа ми да легне, покатери се на леглото при него и се зае за работа. Носеше чиста бяла престилка, но изглеждаше някак възмръсен. Не ми беше особено приятно да се мята по леглото. Мисля, че разбрах защо мъжът ми винаги е мразил масажистите. А този повтаряше ли повтаряше:

— Много, ама много сте се схванали. Потрайте и само след броени минути ще ви отпусне и ще ви стане по-добре.

Самомнението му беше комично.

Започна в два и продължи докъм четири, тоест близо два часа се бори със схванатото тяло на мъжа ми. На тръгване каза:

— Още един-два сеанса, и ще ви олекне. Утре ще дойда пак.

— Как се чувстваш? — попитах мъжа си.

— Като че малко по-добре, но беше такова изпитание, че цялото тяло ме боли от мачкането и от стискането.

Напомних му обещанието на „доктора“ да дойде пак.

— Ами ще опитам още веднъж-два пъти.

Май наистина доста се е схванал. Сутринта ми беше подхвърлил: „Сигурно утре ще излезеш от сутринта“, тъй че ми беше трудно да изрека: „Аз ще изляза“. Ала нямаше как да не го кажа. Просто се налагаше.

Към четири и половина си облякох новия костюм, сложих си обиците и влязох решително в спалнята.

— Излизам — подхвърлих небрежно и за да скрия смущението си, попитах: — Ще отидеш ли на разходка?

— Ами да, и аз ще изляза.

Все още не се беше надигнал от леглото, напълно изтощен от „лечението“.

17 април

Този ден се оказа съдбоносен за мъжа ми, а така също и за мен. Сигурно до края на живота си няма да мога да забравя това, което описвам сега в дневника си. Затова бих искала да разкажа всичко, което се случи, до най-малката подробност, без да крия каквото и да било.

Но може би е по-разумно да не прибързвам и да не се впускам в подробности къде и как прекарах времето си от сутринта до вечерта.

Така или иначе, плановете ми за неделния ден бяха отдавна готови и аз ги изпълних стриктно. Както обикновено отидох на среща с Кимура в Осака и както обикновено прекарах няколко щастливи часа с него. Може би дори бяхме по-щастливи от друг път, бяхме направо луди от щастие. Любихме се по всеки мислим начин. Правех всичко, какво то той желаше, отдавах му се напълно, докрай. Извивах тялото си накъдето и както той казваше — фантастични, невероятни пози, като сложни акробатични упражнения, немислими и непостижими с мъжа ми. (Чудя се кога съм постигнала такова умение, такава свобода на движенията на всяка част на тялото си, макар да си давам сметка, че всичко дължа на Кимура.)

Обикновено в нашето интимно кътче се отдаваме изцяло на любовта и от мига, в който се хвърляме в обятията си, до мига, когато трябва да се разделим, всяка секунда ни е скъпа — жал ни е и за най-кратката пауза, не губим нито миг за празни приказки. Но този ден Кимура внезапно ме погледна изпитателно и попита:

— За какво мислиш, Икуко? (Нарича ме по име от известно време насам.)

— За нищо — отвърнах, но точно тогава изведнъж лицето на мъжа ми легна като сянка пред погледа ми. Не можех да си обясня защо в такъв момент лицето му изникна пред очите ми. Бях поразена.

Мъчех се с все сили да прогоня видението, когато Кимура попадна право в целта.

— За мъжа си, нали? Кой знае защо, и на мен той не ми излиза от главата.

После обясни колко му е неудобно вече да идва вкъщи, при все че било крайно време да ни посети. Писал бил на родителите си да ни изпратят от онзи сушен хайвер и се чудел дали не сме го получили.

Това бе целият ни разговор, а сетне отново се потопихме във върховното блаженство. Сега обаче се питам дали не беше някакво предчувствие...

Когато в пет се прибрах вкъщи, мъжът ми беше излязъл. От прислужницата разбрах, че масажистът пак е идвал и от два докъм четири и трийсет — половин час повече от вчера, се е занимавал с пациента си. Казал му, че причината раменете му да са толкова схванати е във високото кръвно. Докторите и медицината обаче не можели да му помогнат, както и нито едно от прословутите им прехвалени лекарства. По-добре било да се остави в ръцете му. Той не бил просто масажист терапевт, а правел също и акупунктура, както и мокса. Не помогнел ли масажът, щял да го лекува с игли. Във всеки случай, ако се доверял на умението му, само за ден виенето на свят щяло да изчезне напълно. А за високото кръвно нямало защо да се притеснява толкова и да го мери час по час. Колкото повече го мерел, толкова повече се повишавало. Сума ти хора се чувствали прекрасно с двеста, че и с двеста и четирийсет, двеста и петдесет кръвно, без да вземат специални мерки. Важното било да не се притеснява. Умереното пушене и пиене изобщо нямало да му навреди. Щял да

преодолее високото кръвно, защото не било злокачествено и със сигурност нямало да умре от него.

Според прислужницата мъжът ми бил направо влюбен в „доктора“ и заявил, че престава да ходи по лекари, и помолил масажиста известно време да идва всеки ден.

В шест и половина се върна от разходка и в седем вечеряхме заедно. Прислужницата приготви продуктите, които бях купила на пазара Нишики — граха, баклата и бамбуковите филизи. От тях направи супа. Освен това имахме около триста грама хубаво телешко. (Мъжът ми не бива да яде месо, но за да не остане по-назад от мен, всеки ден си хапва телешко. Кога сготвено, кога печено на скара или пържено, но най го обича алангле — от месото просто трябва да капе кръв. Не само го обича, а чувства необходимост и когато на трапезата липсва месо, нервничи.) Обикновено аз приготвям любимото му алангле (когато съм си вкъщи, разбира се), защото не е никак лесно — трябва умение, за да знаеш кога точно да го свалиш от огъня.

Видях, че сушеният хайвер е пристигнал — прислужницата беше сложила и от него на масата. След малко мъжът ми предложи да пийнем и донесе бутилката „Курвоазие“. Не пихме много. Онзи ден, когато в мое отсъствие двамата с Тошико се бяха скарали, той бе почти изпразнил бутилката, та допихме малкото останало в нея. Имаше за по чашка.

След вечеря мъжът ми пак се качи на втория етаж. В десет и половина му извиках, че банята е готова. След него и аз се изкъпах. (За втори път този ден. Бях се изкъпала в Осака, но все пак за пред мъжа ми влязох в банята. Случвало се е вече и преди.)

Когато отидох в спалнята, той беше в леглото. Щом ме видя, веднага запали лампиона. (Напоследък, освен когато се любим, не обича спалнята да е ярко осветена. Втвърдяването на артериите, изглежда, засяга зрението, защото вече не понася ярка светлина и вижда предметите наоколо двойни и тройни. Понякога това така го мъчи, че сякаш му е трудно да си отвори очите. Сега запалва луминесцентната лампа само в особените случаи. Крушката ѝ вече е по-силна, тъй че свети много ярко.)

И така, той запали лампиона и запримигва от ярката светлина. След банята си бях сложила обиците. Легнах и се обърнах с гръб така, че да вижда обратната страна на меката част на ушите ми, захапана от

клипсовете. Подобна бегла закачка, нещо дребно, но ново, нещо, което използвам или демонстрирам за първи път, е в състояние да го възбуди до полуда. (Нарича ме „сексуална маниачка“, но според мен едва ли има друг като него, толкова ненаситен на ласки. От сутрин до вечер, по всяко време на денонощието, единствено за това мисли и е готов да скочи при най-нищожния намек от моя страна. Съзре ли възможност, мигом се възползва от нея.)

Само след минута вече беше в леглото ми, прегръщаше ме и обсипваше с целувки ушите ми. Лежах с плътно затворени очи, готова да му позволя да прави с мен каквото пожелае. При това усещането от ласките и целувките на „съпруга“, за когото не бих казала, че все още обичам, не беше съвсем непоносимо. Дори когато си мислех колко непохватни в сравнение с Кимура са нежностите му, с изненада открих, че особеността, приятно дразнещ допир на езика му не беше отблъскваща. Всъщност може би беше, но имаше и нещо възбуждащо в него, на което можех и да се наслаждавам. Истината е, че ненавиждам мъжа си, но само при мисълта на какво е способен в името на безумната си любов към мен, мигом ми се приискава да го влудя от удоволствие. Умея да държа любовта и страстта отделени една от друга. От една страна, го отбягвам — той ме отвращава, гади ми се от него; от друга — изпитвам толкова силно желание да го прелъстя, че неусетно самата аз се оказвам прелъстена. Отначало съм ледено спокойна и разсъдлива, погълната от мисли как да го възбудя още повече. Ехидно и отмъстително го наблюдавам как, обезумял, се задъхва и се опиянявам от съвършенството на любовната си игра, но междувремево също започвам да се задъхвам и не след дълго съм точно толкова възбудена, колкото и той.

Тази нощ повторих с него едно подир друго всичко, което бях правила с Кимура следобед. Беше ми интересно да усетя и да разбера в какво и доколко се различават. В сравнение с Кимура мъжът ми бе невероятно непохватен, но кой знае защо, докато подобни мисли блуждаеха в главата ми, успях да се възбудя както в обятията на Кимура. И със същата сила, с която през деня бях прегръщала другия, притиснах мъжа си до своите гърди и се вкопчих в шията му. (Вероятно би заявил, че това доказва каква сексуална маниачка съм.) Отново и отново го притисках като обезумяла, докато не се приближих до върха на екстаза. Но след тези няколко мига блаженство тялото му

изведнъж се разтресе силно, а после сякаш се вдърви и се отпусна тежко отгоре ми.

Веднага разбрах, че се случи нещо много сериозно. Извиках му, понечих да го заговоря, но той само изломоти нещо неразбираемо, а по бузата ми се стече лепкава топлина — устата му беше отворена и от нея се процеждаше слюнка...

18 април

Веднага си спомних какво ми беше казал да правя при спешни случаи доктор Кодама. Мъчително бавно и внимателно се измъкнах изпод тялото на мъжа си. (Отпуснат, той тежеше неимоверно. Лежеше неподвижен, сякаш смазан от страхотна тежест. Освободих си главата, като се стараех да не го помръдвам. Преди това обаче свалих очилата му, защото ми пречеха. Лицето му — съвсем безизразно, с полуотворени очи и отпуснати мускули — ми се стори потвратително от всякога.) Станах от леглото и много внимателно го обърнах по гръб. После повдигнах главата му, като подпъгнах възглавници. Беше чисто гол, с изключение на очилата допреди малко. (Както и аз, като се изключат обиците.) Реших, че в неговото положение най-важното е да бъде неподвижен, и затова само метнах отгоре му нощното кимоно. Цялата лява половина на тялото му беше парализирана. Погледнах часовника, за да засека времето — един часът и три минути след полунощ. Сетих се да загася луминесцентната лампа, а за да намаля светлината на лампиона, метнах върху абажура парче плат. Позвъних на Тошико и на доктор Кодама и ги помолих да дойдат веднага. На Тошико поръчах на идване да събуди продавача на лед и да донесе осем килограма. (Опитвах се да бъда напълно спокойна, но все пак ръката, с която държах слушалката, трепереше.)

След около четирийсет минути Тошико дойде. Бях в кухнята и тъкмо търсех възглавницата за лед. Тя влезе, остави леда в мивката, стрелна ме с остър поглед, за да види изражението ми, а сетне се извърна равнодушно и се зае да разбива леда. Описах накратко състоянието на баща ѝ. Не показва ни най-малко вълнение, а само от време на време кимаше, сякаш да даде да се разбере, че не е нужно да изпадаме в паника. После двете отидохме в спалнята и поставихме леда върху здравата, не парализирана половина на тялото. Не си

разменихме нито една излишна дума. Стараехме се да не се поглеждаме и криехме лицата си...

В два дойде доктор Кодама. Оставих Тошико край леглото на болния и пресрещнах доктора в коридора, пред вратата на спалнята. Разказах му набързо как и кога мъжът ми е получил удара, като добавих и онова, което не бях споменала на Тошико. И пак се изчервих.

Прегледът на доктор Кодама бе много прецизен и обстоен. Помоли за джобно фенерче и провери със светлината му рефлекса на очите. После поиска нещо от рода на клечица за хранене. Тошико му донесе от кухнята.

— А сега осветете по-ярко стаята — разпореди се той и ни накара да запалим луминесцентната лампа.

Прокара бавно върха на клечицата по ходилата на болния, от петите към пръстите. Повтори това няколко пъти. (За да провери рефлекса на Бабински, както ми обясни по-късно. Ако кракът реагира с разгъване на пръстите, значи в противоположната половина на мозъка има кръвоизлив. В случая с мъжа ми се оказа, че е засегнато дясното полукълбо.)

Сетне доктор Кодама отметна леко одеялото, с което бях завила мъжа си, и събра нагоре към корема нощното кимоно. (Едва сега двамата с Тошико разбраха, че е чисто гол. И потръпнаха при вида на долната половина на тялото му, изложена на ярката светлина на луминесцентната лампа. На мен ми беше много по-неприятно. Просто не ми се вярваше, че само преди час това тяло бе лежало върху ми. Колко пъти той ме бе гледал гола! Десетки пъти ме бе снимал дори, но аз никога досега не го бях разглеждала подробно. Бих могла, разбира се, ако пожелаех, но тъкмо това се бях опитвала с все сили да избегна. И винаги, когато той беше гол, аз се долепвах плътно до него, така че да не го виждам. Той беше успял вероятно да изследва всеки сантиметър от тялото ми, всяка пора, но аз нито познавах неговото толкова добре, колкото тялото на Кимура, нито някога бях изпитвала подобен интерес. Защото предчувствах, че ще го намразя още повече. Да, чувствах се странно при мисълта, че съм спала с това хилаво и окаяно създание. Той твърдеше, че съм кривокрака, но сега, като го гледах да лежи, проснат безпомощно на леглото, за сетен път се убедих, че дори в това отношение го превъзхождам.)

Доктор Кодама разтвори леко краката му, така че да се покажат тестисите. След това, както направи преди малко с ходилата, прекара върха на пръчицата първо по единия, след това по другия. (После ми обясни, че е проверявал рефлексите на кремастерните мускули.) Направи го по няколко пъти с всеки.

Десният тестис помръдна леко нагоре-надолу като раздразнен морски охлюв, но левият като че изобщо не реагира. (Двете с Тошико се стараехме да не гледаме, а накрая тя не издържа и напусна спалнята.) След това доктор Кодама премери температурата и кръвното налягане. Температурата бе нормална. Кръвното налягане — над сто и деветдесет. Беше поспаднало в резултат на кръвоизлива.

Повече от час и половина докторът остана на стола край леглото на мъжа ми, за да наблюдава състоянието му. Междувременно изтегли от вената сто грама кръв и му сложи инжекция неопирин, витамин В1 витамин К и петдесетпроцентов разтвор глюкоза.

— Ще дойда пак следобед, но би било добре да помолите и професор Сома да го прегледа — препоръча, но аз и без това бях вече решила да се обадя на професора.

Попитах го дали да известя роднините на мъжа ми.

— Мисля, че можем да си позволим да изчакаме.

Доктор Кодама си отиде чак към четири сутринта. На сбогуване го помолих да ни изпрати медицинска сестра. По възможност побързо.

В седем дойде прислужницата, а Тошико се прибра в квартирата си в Секиденчо. Каза, че пак ще дойде подиробед.

Изчаках я да си тръгне и позвъних на Кимура. Разказах му какво се е случило с мъжа ми и добавих, че засега е по-добре да не идва да го навестява. Той доста се разстрои и настоя да се отбие да го види поне за минутка. Обясних му, че това може да развълнува болния, защото, макар да е наполовина парализиран и да не може да говори, като че не си е изгубил напълно разсъдъка.

Но Кимура продължаваше да настоява. Искаше да дойде поне до външната врата и да не влиза в спалнята.

Към девет мъжът ми започна да хърка. Стар навик му е да хърка, но днес беше по-различно и много ужасяващо. Сякаш изпадна в кома. Позвъних отново на Кимура, за да му съобщя, че ако болният остане

още известно време в това състояние, би могъл да се отбие да го види, без с това да му навреди особено.

В единайсет позвъни доктор Кодама. Свързал се бил с професор Сома. Щял да дойде да види мъжа ми в два и доктор Кодама се канел да го придружи.

В дванайсет и половина пристигна Кимура — беше се измъкнал за малко между часовете. Влезе в спалнята и постоя край леглото трийсетина минути.

И аз останах с него. Кимура седеше на стола, а аз на леглото на мъжа ми, защото той беше настанен в моето. Разменихме си само няколко откъслечни реплики, но изведнъж хъркането на болния се засили и закънтя като гръмотевица. (По едно време се усъмних дали не се преструва. Кимура прочете опасенията по лицето ми, а и той, изглежда, си помисли същото, но никой от нас не каза нито дума.) В един той си тръгна. Пристигна медицинската сестра — симпатична и мила жена на дваайсет и четири — дваайсет и пет години. Казваше се Коике. Дойде и Тошико. Най-сетне бях свободна и отидох в кухнята да хапна. За пръв път от снощи досега.

В два дойде професор Сома, придружен от доктор Кодама. Промяната у болния от сутринта се изразяваше в това, че бе изпаднал в подобно на кома състояние и имаше температура — трийсет и осем градуса и две десети. Мнението на професора като че до голяма степен съвпаднаше с това на доктор Кодама. И той провери рефлекса на Бабински, но не и другия с тестисите (който се наричаше тест за кремастерния рефлекс, сиреч за рефлекса на торбичките на тестикулите). Произнесе се, че не е редно да се прекалява с кръвопускането, но това бе, изглежда, негово лично мнение. После на професионален жаргон даде на доктор Кодама подробни наставления. След като двамата си тръгнаха, дойде въпросният „доктор“ — масажистът. Тошико го отпрати със саркастичната забележка колко много лечението му е помогнало на болния. Беше чула доктор Кодама да казва, че по всяка вероятност инсултът е следствие от продължителния масаж. (Предполагам, че макар да знаеше истинската причина, се бе опитал поне малко да ме успокои, прехвърляйки вината върху масажа.)

Прислужницата не преставаше да се упреква и да се извинява — ако не била извикала този човек, нищо такова нямало да се случи.

Към три и нещо Тошико ме накара да полегна поне за малко и аз реших, че наистина ще е по-добре да поспя. Само че спалнята бе превърната в болнична стая и Тошико и сестрата седяха край болния, а през дневната постоянно минаваше някой. Вярно, че стаята на Тошико бе свободна, но тя не обича да я ползва друг, дори в нейно отсъствие, и държи заключено всичко — шкафът, плъзгащата се врата и чекмеджетата. Самата аз рядко влизам там. В крайна сметка се качих в кабинета на втория етаж, разстлах си постелята върху дъсчения под и легнах. Предполагам, че известно време медицинската сестра и аз ще спим тук на смени. Легнах, но никак не ми се спеше, тъй че се отказах. Искаше ми се да запиша в дневника си случилото се от снощи насам. (С това намерение го бях взела със себе си, като внимавах Тошико да не забележи.) За около час и половина успях да запиша какво се случи от сутринта на седемнайсети досега. После скрих дневника зад етажерката и слязох долу, сякаш току-що съм се събудила.

Болният очевидно бе излязъл от комата. От време на време отваряше очи и се оглеждаше. Казаха, че го правел вече от двайсет минути. Излиза, че беше прекарал в дълбок сън от девет сутринта досега, тоест цели седем часа. Сестра Коике обясни, че ако комата продължи над двайсет и четири часа, е наистина много опасно. Тъй че, за щастие, мъжът ми бе преодолял кризата. Само че лявата половина на тялото му бе все така неподвижна.

Към пет и половина започна да мънка. Очевидно искаше да каже нещо. Не му се разбираше, макар да звучеше малко по-ясно от мига непосредствено след удара. Помръдна леко с дясната си ръка и посочи долната част на корема си. Предположих, че му се ходи по малка нужда, и му сложих подлогата. Но нищо не излезе. Изглеждаше ужасно раздразнен. На въпроса ми дали му се ходи по малка нужда, кимна, затова опитах отново с подлогата — и отново никакъв резултат. Отдавна не се бе облекчавал, коремът му се бе издул и сигурно му причиняваше страдание. Предположих, че пикочният мехур се е парализирал. Телефонирах на доктор Кодама, за да питам какво да правя, а сетне купихме катетър, с който сестра Коике източих урината. С очите си видях колко много се бе събрало.

В седем и половина му дадохме малко мляко и плодов сок. Използвахме тръбичка.

В десет и половина прислужницата си отиде. Не можеше да остане за през нощта поради някакви семейни проблеми. Тошико попита дали ще ми е необходима. Разбрах за какво намеква: че не възразява да остане, но може би присъствието ѝ ще ми причини някакво неудобство. Казах ѝ сама да реши. Нямаше основание за тревога, защото болният бе спокоен. Обещах да ѝ позвъня веднага, ако настъпи драматична промяна в състоянието му.

— Е, добре тогава — рече тя и си тръгна за Секиденчо. Беше единайсет.

Болният не спеше дълбоко, а дремеше.

19 април

Полунощ. Двете с медицинската сестра Коике седяхме безмълвни до леглото на болния. Бяхме отместили нощната лампа встрани от лицето му, за да не му блести, и убивахме времето с четене на вестници и списания. Няколко пъти ѝ предлагах да дремне в кабинета, но тя все отказваше. Около пет, когато започна да се развиделява, най-сетне се качи на втория етаж.

Слънчевата светлина се запроцежда през процепите на капациите и сънят на болния стана още по-неспокоен. Изведнъж забелязах, че е отворил очи и гледа унесено към мен. Погледът му сякаш ме търсеше. Седях на стола до леглото му, тъй че се усъмних дали наистина не ме вижда, или се преструва. Опитваше се да ми каже нещо. Всичко, което разбрах — или поне ми се стори, че разбрах, — бе една-единствена дума. Може би си въобразявах, но той като че казваше:

— Ки... му... ра...

Останалото бяха непонятни, клокочещи звуци, но мисля, че за думата не грешах. Сигурна съм, че чух „Ки... му... ра“. При желание вероятно би могъл да изрече по-отчетливо и другото, но с неясното бръцолевене прикриваше смущението си. След като го повтори няколко пъти, отново млъкна и затвори очи.

В седем пристигна прислужницата, а малко след нея и Тошико. В осем се събуди сестра Коике.

В осем и половина му дадохме закуската — купичка рядка оризова каша, жълтък и ябълков сок. Нахраних го с лъжичка. Той като че предпочиташе не медицинската сестра, а аз да се грижа за него.

Малко след десет пак пожела да се облекчи. Опитах да използвам подлогата, но нищо не излезе. Когато сестра Коике понечи да източи урината с катетъра, той се противопостави и направи жест, сякаш искаше да каже да махнем от очите му това нещо. Оставаше ни само да му сложим пак подлогата. След десет минути все още нямаше резултат. Болният изглеждаше ужасно раздразнен. Сестрата измъкна отново катетъра и започна да го уговаря като дете:

— Може би ви е неприятно, но веднага след това ще се почувствате много добре. Хайде, позволете ми да го поставя. Веднага ще ви олекне.

Той се опитваше да ни каже нещо, отново и отново, мъчеше се да ни го посочи с ръка. И трите — сестрата, Тошико и аз — се напругахме да разберем и го питахме по всевъзможни начини. Накрая съобразихме, че всъщност говори на мен и иска да каже нещо като: „Щом ще е с катетър, ти го направи. Нека сестрата и Тошико излязат“. С много мъка двете с Тошико успяхме да го убедим, че само сестрата знае как точно се борави с катетъра.

На обяд отново го нахранихме. Почти същото меню като сутринта, а апетитът му бе направо учудващ.

В дванайсет и половина дойде Кимура. Поговорихме само на външната врата. Обясних му, че мъжът ми е излязъл от комата, че както личи, постепенно се оправя и че е изрекъл нещо, което ми е прозвучало като „Кимура“.

Един часът. Визитация на доктор Кодама. Каза, че макар опасността да не е преминала, болният има голямо подобрение. Трябва да продължаваме да сме нащрек, но ако възстановяването продължи с такова темпо, скоро ще можем да се поздравим с успех. Измери му кръвното — горна граница сто шейсет и пет, долна — сто и десет. Температурата бе спаднала на трийсет и седем и две десети. Днес също му направи тест за рефлекса на Бабински, както и за кремастерния рефлекс. (Безпокоях се с каква ли физиономия ще понесе последния. Но той се справи отлично — просто се остави в ръцете на доктора, докато мътният му поглед се рееше някъде в пространството.) Доктор Кодама му сложи венозно глюкоза, неопирин и витамини.

Исках колкото е възможно по-дълго да запазя в тайна случилото се с мъжа ми, но новината вече се бе разнесла сред колегите му.

Следобед доста хора се обадиха, други дойдоха с намерението да го видят, Започнаха откъде ли не да пристигат кошници с плодове, букети цветя и други подобни подаръци. Дойде и мадам Окада — като разбрала, че и моят мъж като нейния е получил удар, се преизпълнила със съчувствие към мен. Остави ни люляк от своята градина. Тошико го натопи във ваза, отнесе го в стаята на болния и го сложи край леглото му така, че да го вижда.

— Татко, този люляк е от градината на мадам Окада. Тя специално го донесе.

В кошницата с плодове имаше и любимия му сорт портокали. Изстисках ги и му дадох сока.

В три оставих болния на грижите на сестрата и Тошико, качих се на втория етаж и след като попълних дневника си, легнах да поспя. Бях толкова изморена, че съм спала дълбоко почти три часа.

Тази вечер Тошико си тръгна в осем, веднага след вечеря. Прислужницата си отиде към девет и половина.

20 април

В един през нощта сестра Коике се качи в кабинета да поспи. Останах сама при болния. Той дремеше още от вечерта, но десетина минути след като сестрата излезе от спалнята, започна да ми се струва, че всъщност е буден. Лежеше в сянка и не бях съвсем сигурна, но имах чувството, че леко помръдва и едва чуто мърмори. Надникнах предпазливо и видях, че не се лъжа — лежеше с отворени очи. Погледът му бе насочен някъде в пространството зад мен. Проследих го и разбрах, че гледа люляка — люляка, който Тошико бе донесла в стаята. Лампата е винаги покрита така, че да осветява съвсем малка част от помещението, колкото с мъка да може да се чете вестник, но съвсем в края на това езерце от светлина смътно белееше люлякът. Впил очи в тази бяла сянка, болният сякаш бе потънал в дълбок размисъл. Изтръпнах от безпокойство. Когато през деня, внасяйки го, Тошико му обясни, че люлякът е от градината на мадам Окада, ми мина през ума (дори не мога да обясня какво я накара да го направи), че едва ли избра най-подходящия момент да му го каже. Кой знае дали я беше чул. Но и да не беше, люлякът сигурно му бе напомнил хроста в градината в Секиденчо. Сетне навярно се бе замислил за квартирата на

Тошико в пристройката и за вечерите в нея. Може и да си въобразявах, но когато надникнах в очите му, стори ми се, че в дъното на пустите му зеници са спотаени точно такива налудничави фантазии. Придърпах лампата настрани от цветята.

В седем сутринта изнесох вазата с люляка от спалнята и на нейно място поставих стъклена купа с рози.

В един следобед доктор Кодама дойде на визитация. Температурата беше спаднала на трийсет и шест и осем. Кръвното обаче пак се покачваше. Горната граница беше сто осемдесет и пет, а долната — сто и четирийсет. Докторът му сложи неопирин. Сетне провери отново кремастерния му рефлекс. Изпратих доктор Кодама до външната врата, за да поговорим. Казах му, че парализата на пикочния мехур продължава и тази сутрин сестра Коике е използвала катетъра, обаче при всяка подобна процедура болният ужасно нервничи. Допълних, че и най-малката дреболия му действа на нервите, но особено се дразни от това, че ръцете, краката и устата не го слушат. Доктор Кодама обеща да му даде луминал, за да го успокои и за да е сигурен, че ще спи достатъчно.

Този ден Тошико не дойде предобед, а чак след пет вечерта. Към десет болният захърка, но не като в онази нощ, а както обикновено, когато спи спокойно. Явно инжекцията луминал, която му сложи сестрата малко след вечеря, бе подействала. Тошико се приведе над лицето му и отбеляза, че по всяка вероятност спи дълбок спокоен сън. Скоро след това си тръгна. Почти едновременно с нея си отиде и прислужницата. Изпратих сестра Коике в кабинета да си легне.

Малко преди единайсет телефонът иззвъня. Беше Кимура.

— Съжалявам, че се обаждам толкова късно — започна. (Дали Тошико му бе съобщила, че по това време ще съм сама?) — Искях да разбера как е болният.

Описах му подробностите и добавих, че тази вечер спи спокойно, защото му е сложена инжекция с приспивателно.

— Може ли да се отбия да ви видя? — попита той.

Кого да види, зачудих се.

— Да, ако дойдете, чакайте в градината. Ще изляза през задната врата. Чакайте, докато се появя. В никакъв случай не звънете на вратата. Ако не изляза, значи съм възпрепятствана. Забавя ли се много, тръгвайте си — изрекох едва ли не шепнешком в слушалката.

След около петнайсет минути в градината се разнесе лек шум — нечии предпазливи стъпки. Мъжът ми продължи да хърка спокойно и шумно. Въведох Кимура през задния вход и близо трийсет минути двамата разговаряхме в стаята на прислужницата.

Когато се върнах при болния, той продължаваше да хърка.

21 април

В един часа следобед — визитата на доктор Кодама. Кръвно налягане: систолично — сто и осемдесет, диастолично — сто и трийсет и шест. Поспаднало е в сравнение с вчера, но опасността още не е отминала, поне докато горната граница не остане в рамките на сто и седемдесет, а разликата между двете не се задържи на петдесет. Затова пък температурата му е най-сетне нормална — трийсет и шест и пет. Тази сутрин, макар и с много мъка, успя да уринира в подлогата. Апетитът му е отличен и изяжда всичко, което му давам. Но засега е все още на лека и течна храна.

В два помолих сестра Коике да се грижи за болния и се качих на втория етаж. Попълних дневника си и спах до пет. Когато слязох, заварих при болния Тошико. В пет и половина, трийсет минути преди да вечеря, сестрата му сложи луминал. Доктор Кодама бе препоръчал да се бие по това време, защото инжекцията започва да действа едва след четири-пет часа, тоест през нощта. Но бе предупредил медицинската сестра да не казва на болния, че инжекцията е приспивателно. Трябва да мисли, че е лекарство за сваляне на кръвното.

В шест, още щом зърна на нощното шкафче подноса с вечерята, болният размърда устни, като че искаше да каже нещо. Нищо не разбрах, макар да го повтори два-три пъти. Загребах с лъжицата от кашата и понечих да му я дам, но той направи опит да спре ръката ми и пак се помъчи да ми каже нещо. Помислих, че не иска аз да го храня, и отстъпих мястото си на Тошико, а сетне и на сестра Коике, но като че не беше това. Междувременно започнах постепенно да схващам какво иска да каже. „Бии-иф-тек. Бии-иф-тек.“ Налудничаво наистина, но точно за това настояваше. „Бифтек... Бифтек.“ Изричайки го, ме гледаше така, сякаш молеше, сетне отново затвори очи. Досещах се какво му е на ума, но сестра Коике и Тошико — едва ли. Дискретно, за

да не забележат, поклатих отрицателно глава, исках да му намекна, че сега не е време да мисли за такива работи, а трябва да потърпи, да почака. Интересно дали ме разбра? Във всеки случай замълча и послушно отвори уста, за да преглътне кашата.

В осем Тошико си тръгна. В девет си отиде и прислужницата. В десет болният заспа дълбоко и захърка. Изпратих сестрата на втория етаж да си легне.

В единайсет чух стъпки в градината. Въведох го през задния вход в слугинската стая. В дванайсет той си отиде. Хъркането продължаваше.

22 април

Никаква особена промяна в състоянието на болния. В сравнение с вчера кръвното му днес е малко по-високо. Нощем спи доста добре благодарение на приспивателното, но денем някакви мрачни мисли се въртят, изглежда, в главата му, защото от най-дребните неща се дразни болезнено. Доктор Кодама твърди, че болният се нуждае от поне дванайсет часа здрав сън, но едва ли му се събират повече от шест-седем. През останалото време като че е в унес, ала не е ясно дали спи, или не. (От дългогодишен опит знам, че не спи дълбоко, освен когато хърка. Напоследък обаче дори когато хърка, нещо ме кара да се съмнявам, че наистина спи.) От утре с разрешение на доктор Кодама започваме да му слагаме два пъти дневно луминал — сутрин и следобед.

Тошико и прислужницата си тръгнаха в обичайното време. В девет болният захърка. В единайсет чух стъпки в градината...

23 април

Днес става седмица, откакто мъжът ми получи удар. В девет сутринта, когато, след като го нахранихме и сестра Коике отнесе подноса с мръсните съдове и прибори в кухнята, болният видя, че сме сами, и размърда устни:

— Дне... ник, дне... ник — опитваше се да каже.

В сравнение с вчерашното „бифтек“ днес звучеше много по-ясно. Отново и отново повтори „дне... ник“.

— Искаш си дневника, за да запишеш нещо в него ли? — попитах го. — Но това е все още невъзможно.

Той поклати отрицателно глава.

— Не? Значи не твоя дневник, така ли?

— Твоя... дневник... — отвърна.

— Моя ли?

Той кимна утвърдително и подхвана:

— Ти... ти... какво правиш... с дневника си?

— Никога не съм водила дневник и ти прекрасно го знаеш — казах, като се престорих на ядосана, за да го заблудя.

Тогава в крайчеца на устата му се появи слаба усмивка. Кимна, сякаш казваше: „О, да, разбира се. Ясно, ясно“. За пръв път от удара насам, макар и слабо, се усмихваше, но тази усмивка бе съвършено непонятна, загадъчна.

След като отнесе в кухнята подноса с приборите на болния и сама закуси в дневната, сестра Коике се върна към десет в спалнята. После, без да каже дума, започна да приготвя инжекцията луминал.

— Какво е това? — попита подозрително болният. За пръв път му слагаха инжекция по това време на деня.

— Кръвното ви е все още малко високо — обясни му сестрата. — Тъй че сега ще ви сложа инжекция, за да го свалим.

В един следобед доктор Кодама дойде на визитация.

В два и половина, след като се уверих по хъркането, че болният спи, се качих на втория етаж, а когато в пет пак слязох при него, той вече не хъркаше. От сестрата разбрах, че е спал дълбоко по-малко от час, а след това като че само придремвал. Изглежда, въпреки приспивателното все още не спи добре през деня. След вечеря сестрата му сложи втората инжекция.

Точно в единайсет чух стъпки в градината.

24 април

Днес е вторият неделен ден, откакто мъжът ми получи удара. Сутринта дойдоха двама-трима души да го навестят, но аз не ги пузнах при него... Този ден доктор Кодама не дойде на визитация. Особена промяна в състоянието на болния няма.

Тошико пристигна в два. Напоследък обикновено идва чак привечер и прекарва два-три часа край леглото на баща си, но днес, кой знае защо, подрани. Както си седеше край леглото на болния, който спеше, неочаквано каза:

— Мислех си, че като е неделя, ще дойдат доста хора. — При това не сваляше втренчен поглед от лицето ми. Не отвърнах нищо и тя продължи: — Сигурно имаш да правиш доста покупки, а, мамо?... Защо не поизлезеш да глътнеш малко свеж въздух? Неделя е все пак.

Нейна ли беше тази идея? Или той я беше помолил?... Ако идеята беше негова, предната вечер щеше поне да ми намекне, но изобщо не стана и дума за това... Или му е било неудобно да ми го каже направо и е накарал Тошико да го стори вместо него? А може би тя действаше на своя глава?... Изведнъж си представих как в този миг ме чака нетърпеливо в онзи хотел в Осака... Ами ако наистина е така, ако наистина ме чака, изгарящ от нетърпение?... Успях обаче да се овладеея. Изглеждаше абсолютно невероятно, за да има и частица истина. Но колкото и упорито да разпъждах тези мисли, те отново и отново нахлуваха в главата ми. Така или иначе, днес просто нямах време да отида чак дотам — не можех толкова дълго да отсъствам от къщи. Поне не до следващата неделя, да речем...

Освен това имах друго наум. Ето защо казах на Тошико, че ще отскоча до пазара Нишики за някои най-необходими покупки и ще се върна най-късно след час. Минаваше три, когато излязох.

Веднага взех такси. Първо, за да оправдая излизането си, купих на Нишики всевъзможни продукти и зеленчуци. После тръгнах пеша по Терамачи до Санджо и се отбих в магазина за писмени принадлежности — купих десет листа от специалната плътна хартия, от която си бях направила дневника, и картон за обложка. Помолих да ми ги разрежат с големината на дневника и да ги увият внимателно, за да не ги смачкам в пазарската си чанта. Мушнах пакета на дъното под зеленчуците. После на Каварамачи пак взех такси... Не бива да пропусна, че от магазина за зеленчуци му позвъних.

— Не, никъде не съм излизал. Цял ден си бях вкъщи — каза ми. В гласа му звучеше колебание, сякаш очакваше да предложи да се видим. Поговорихме само минута-две.

Върнах се малко след четири. (забавих се повече от час.) Скрих пакета с хартията зад стойката за чадъри в антрето, а продуктите

отнесох в кухнята на прислужницата... Болният като че продължаваше да спи, макар да не хъркаше.

Това, което не ми даваше мира, бе вчерашният му въпрос за моя дневник. Защо го каза, какво означаваше този въпрос? Защо тъкмо той, който би трябвало да се преструва, че не знае за дневника ми, най-неочаквано изтърси такова нещо? Дали съзнанието му не се беше размътило напълно и бе забравил, че е нещо, за което се предполага, че не знае? Да не би пък да искаше да каже, че не вижда повече смисъл да се преструва, че не знае? Дали загадъчната усмивка, с която реагира на обърканите ми обяснения, че никога не съм си водила дневник, не означаваше: стига си се правила на наивна?!

Във всеки случай очевидно иска да разбере дали след случилото се с него не изоставям дневника си. А после ще пожелае и да го прочете. Но тъй като вече не е в състояние да го прави скришом, явно се кани да ми поиска разрешение. Трябва да съм готова за момента, в който открито ще ме помоли за това.

Що се отнася до записките ми от Нова година до шестнайсети април, ако ме помоли, веднага съм готова да му ги покажа. Но от седемнайсети април насам — за нищо на света! Той просто не бива да знае за съществуването на тези страници. Ще му кажа: „Ти открай време четеш тайно дневника ми, тъй че няма смисъл да продължавам да го крия. Гледай го, щом искаш, но можеш и сам да се увериш, че свършва на шестнайсети. Откакто легна болен, съм толкова заета с грижи за теб, че нито ми е до дневник, нито има какво да пиша“.

За да го накарам да ми повярва, трябва от шестнайсети нататък страниците да са празни. С купената днес специална оризова хартия ще направя две тетрадки — ще сменя страниците от седемнайсети нататък с празни, а извадените изписани ще подвържа във втора тетрадка...

Бях пропуснала следобедния си сън заради излизането, затова от пет до шест се качих горе да отдъхна. Когато в шест отново слязох, свалих дневника и го сложих в чекмеджето на шкафа в дневната.

Тошико си тръгна след вечеря в осем.

В десет отпратих сестра Коике да си легне.

В единайсет чух стъпки в градината.

25 април

В полунощ го изпратих и залостих задната врата. После около час седях край болния и се вслушвах напрегнато в хъркането му. Уверих се, че спи дълбоко, отидох в дневната и се заех с прекрояването на дневника. Когато свърших, прибрах в чекмеджето тетрадката със записаното до шестнайсети април, а другата отнесох горе в кабинета и я скрих зад етажерката. Работата ми отне цял час. Минаваше два, когато се върнах при болния. Той продължаваше да спи.

В един следобед дойде доктор Кодама. Промяна в състоянието на болния няма. Но кръвното е отново над сто и осемдесет и не помръдва надолу. Доктор Кодама е разтревожен. Каза, че би му се искало да се понижи поне малко. Както обикновено болният като че не може да спи добре през деня...

В одинайсет — стъпки в градината...

28 април

В одинайсет — стъпки в градината...

29 април

В одинайсет — стъпки в градината...

30 април

В един — визитация на доктор Кодама... Каза, че би било добре да помолим професор Сома пак да прегледа болния следващата седмица.

В одинайсет — стъпки в градината...

1 май

Днес е третият неделен ден, откакто мъжът ми получи удар... Както и предишната неделя, Тошико подрани. Очаквах го. Тя се вслуша в дишането на баща си и след като се увери, че спи, каза тихо:

— Иди на пазар и използвай времето да се поразходиш.

— Ох, не знам все пак — поколебах се, но тя настоя:

— Няма защо да се притесняваш за татко. Тъкмо спи дълбоко. Излез, мамо. И се отбий в квартирата ми в Секиденчо. Банята е запалена.

Подозрях, че зад това се крие нещо, но склоних да изляза, както казах, за час-два. В три грабнах пазарската си чанта и тръгнах.

Отидох направо в Секиденчо. Мадам Окада не беше вкъщи, а в пристройката заварих Кимура. Сам. Тошико му се била обадила да поседи в квартирата ѝ два-три часа, защото мадам била заминала за Вакаяма, а тя самата трябвало да отиде при болния си баща. Налагало се някой да я замести в Секиденчо, защото била обещала да наглежда къщата в отсъствието на мадам. Щяла да се прибере привечер.

За пръв път от няколко седмици имахме на разположение няколко спокойни часа. Но и той, и аз нервничехме, не можехме да се отпуснем...

В пет го оставих в квартирата на Тошико и хукнах да пазарувам. Нямах никакво време — притеснявах се болният да не се събуди, тъй че купих каквото ми падне от пазара до нас и се прибрах.

— Много бързо се върна — подхвърли Тошико.

— А баща ти?

— Днес спи удивително добре. Вече три часа. Наистина хъркаше гръмогласно.

— Дъщеря ви бе така добра да остане при болния, тъй че аз отскочих до кварталната баня да се изкъпя — каза сестра Коике. Лицето ѝ розовееше и сияеше от чистота.

Значи така, сестрата беше ходила на баня. Изтръпнах. Никой не можеше да ме убеди, че Тошико не бе скроила всичко. Откакто мъжът ми е на легло, сме загревали банята вкъщи само няколко пъти. Тъй че трите — сестра Коике, аз и прислужницата — се редуваме през два-три дни да се къпем в близката обществена баня. Обикновено през деня. Днес бе ред на сестрата, затова нямаше нищо странно, че бе отишла на баня. Но Тошико сигурно е знаела и за да остане сама с болния, ме бе отпратила. А на мен изобщо не ми мина през ума, че зад това е възможно да се крие нещо. Обикновено не ми убягват подобни уловки (да не говорим, че не биваше да забравям колко дълго, почти час, се къпе сестра Коике), но като чух, че банята в Секиденчо е запалена, сърцето ми така подскочи, че направо си загубих ума.

С тягостната мисъл, че съм се провалила, оставих двете при болния и се качих горе, за да „дремна“ както винаги следобед. Веднага измъкнах иззад етажерката с книгите дневника и за всеки случай го огледах внимателно. Може би трябваше да му залепя прозрачна лента, но как можеше да ми дойде наум, че се налага да съм чак дотам предпазлива. Така или иначе, не бе възможно да открия доказателства, че е отварян и четен в мое отсъствие. Казах си, че съм станала прекалено мнителна и се оставям съмненията и мрачните опасения да ме отведат твърде далеч. В крайна сметка кой можеше да знае чак такива подробности: че съм разделила дневника на две части и съм скрила тази, втората, зад етажерката.

Само че в осем вечерта, когато Тошико си тръгна за Секиденчо, пак се разтревожих. Отидох в кухнята и попитах прислужницата дали в мое отсъствие някой се е качвал в кабинета. Отговорът ѝ ме смая. Оказа се, че Тошико се е качвала. От думите на прислужницата се изясни, че петнайсет минути след като съм излязла, сестра Коике отишла на баня, а малко подир това Тошико се качила в кабинета. Слязла обаче почти веднага и се върнала при болния.

— Двамата с господина като че си говореха нещо.

— Мислех, че е спал през цялото време — промълвих смазана.

— Не, хъркането изведнъж спря — каза тя и поясни, че след като поговорили, Тошико отново се качила в кабинета, но пак така бързо слязла. А сетне и сестра Коике се върнала от баня.

Започнах да си давам сметка, че подозренията ми не са чак толкова безпочвени, колкото се опитвах да си внуша. И все пак имаше нещо, което не можех да разбера. За да ми се изясни, трябваше да се опитам да подредя в строга последователност евентуалните действия на Тошико през този ден. Първо, в три намира благовиден предлог да ме отпрати по-далеч от къщи. После изпраща сестра Коике да се изкъпе. Сетне болният се събужда — сам или с „помощта“ на дъщеря си, и тя научава, че дневникът ми е в чекмеджето на шкафа в дневната. Намира го и му го донася. Болният ѝ казва, че записките са до шестнайсети април, че някъде непременно има друг дневник, от седемнайсети нататък, и тъкмо него му се иска да прочете. Моли я да го намери. Тогава тя се качва на втория етаж, претърсва кабинета, намира тетрадката, отнася я долу и я показва на баща си. Може би дори му я чете. После пак връща тетрадката на мястото ѝ. Идва си от

баня сестра Коике. Болният се преструва, че спи дълбоко. Малко след пет се връщам и аз... Оформяше се приблизително такава картина.

И все пак как би могла Тошико да извърши всичко това само за два-три часа, докато отсъствах от къщи. Никак не ми се вярваше, че е възможно. После се сетих, че и предишната неделя (на двацет и четвърти април) излязох пак по нейно настояване. Значеше ли това, че се бе захванала с тази работа още тогава? Не е изключено! Още в събота, на двацет и трети, когато останахме сами, болният заповтаря: „Дне... ник, дне... ник“, тоест даде да се разбере, че иска да види дневника ми. В такъв случай защо да не предположим, че докато ме е нямало на двацет и четвърти следобед, болният е повторил молбата си пред Тошико и сестра Коике (а може би сестрата пак е ходила на баня, макар прислужницата да не си спомняше със сигурност)? Бях пренебрегнала желанието му и затова се е обърнал към Тошико. Изглежда съвсем правдоподобно. Не си спомням да съм казвала някога на Тошико, че си водя дневник. Но е успяла някак да се досети било чрез Кимура, било сама, тъй че, когато е чула брътвежите на болния, веднага е съобразила за какво става дума. Той, да допуснем, е изрекъл „шкаф“ и е посочил мястото. Тошико е отишла в дневната, претърсила е шкафа, но тъй като не е намерила продължението на дневника, се е сетила, че трябва да е на втория етаж. Така си представях нещата. Накратко казано, предишната неделя са разбрали, че си водя дневник и от седемнайсети април насам. А днес са установили, че за заблуждение съм разделила тетрадката на две и едната част съм скрила на втория етаж, а другата — в дневната. Да, никак не е изключено.

Но ако подозренията ми са верни, трябва да реша как да опазя дневника си отсега нататък. Не мога да го изоставя само защото съм се натъкнала на препятствие. Но се налага, доколкото е възможно, да предотвратя всякакво по-нататъшно ровене в него. От днес преставам да го попълвам, както обикновено правех досега — по време на следобедната си почивка в кабинета на втория етаж. Ще изчаквам нощем болният и сестра Коике да заспят и след като опиша събитията през деня, ще скривам тетрадката на едно наистина безопасно място.

9 юни

От доста време не съм отваряла дневника си. Последните ми записки са от първи миналия месец, тоест от деня, преди мъжът ми да получи втория удар. Оттогава, цели трийсет и осем дни, не съм написала нито ред. Отчасти поради неочакваната му смърт, която ме изправи пред страшно много проблеми — бях наистина невероятно заета; отчасти и защото сега, когато него вече го няма, като че загубих интерес, може би по-точно стимул, да продължавам да пиша. Стимулът — непрестанната борба между мен и мъжа ми, продължава да ми липсва и днес. Затова занапред едва ли ще си водя дневник. Във всеки случай все още не съм взела решение.

Струва ми се, че дневникът, който съм водила непрекъснато и много старателно цели сто и двацет и един дни — от самото начало на годината, не бива да бъде прекъснат така внезапно, а следва да бъде завършен. По-добре ще е и за самия текст — да си е с начало и край. Но има и друго — заслужава си според мен сега, след смъртта на мъжа ми, да обърна още веднъж поглед назад към проблемите в нашия сексуален живот. И да се опитам да си припомня най-съществените моменти от него. Ако съпоставя своите записки с неговия дневник — имам предвид написаното от първи януари, ще разбера какво всъщност се случи. А има и доста неща, за които се притеснявах да пиша, докато той беше жив, и бих искала най-сетне да ги добавя като своеобразен послепис, за да сложа точка на стария си дневник.

Както вече написах, болният почина внезапно. По-късно ще обясня защо не знам кога точно е настъпила смъртта. Беше обаче на втори май, най-вероятно около три след полунощ. По това време медицинската сестра спеше на втория етаж, Тошико и прислужницата си бяха отишли, а аз седях сам-самичка край леглото на мъжа ми. В два часа, след като се убедих, че спи дълбоко, защото както обикновено хъркаше, се измъкнах от спалнята и отидох в дневната да запиша случилото се от вечерта на трийсети април до първи май. Дотогава, тоест от деня, в който мъжът ми получи удар, до трийсети април, ежедневно се затварях в кабинета, крадейки от времето за следобеден сън, и описвах съвестно събитията от следобеда на предишния до следобеда на съответния ден. Ала в неделя на първи май най-неочаквано ме обзе подозрението, че Тошико и баща ѝ може би са открили и дори са чели онази част от дневника ми, която държах в строга тайна, тъй че реших да изневеря на навика си и вместо в

обичайното време да пиша само нощем. Както и да намеря ново и надеждно скривалище. (Колкото до скривалището, не можах веднага да измисля подходящо място, затова първоначално прибрах дневника на старото място в кабинета. Същата нощ, след като изчаках Тошико и прислужницата да си тръгнат, се качих да го взема малко преди сестра Коике да си легне. Мушнах го в пазвата си и веднага се върнах. Скоро след това сестра Коике отиде да спи. Все още не бях измислила надеждно скривалище и се измъчвах. Имах, разбира се, цяла нощ на разположение, за да разреша този проблем. Ако не измислех друго, можех да разместя дъските на тавана над нишата в дневната и да го скрия над тях.)

И така, в два след полунощ на втори май отидох в дневната, измъкнах тетрадката от пазвата си и се заех за работа — да разкажа за събитията от трийсети април насам. Както си пишех, изведнъж се сепнах, че хъркането на болния — толкова силно допреди малко, не се чува. Стената между дневната и спалнята е съвсем тънка, но аз толкова се бях унесла в заниманията си, че не обърнах веднага внимание на необичайната тишина. Усетих я точно когато свърших фразата: „От днес преставам да го попълвам, както обикновено правех досега — по време на следобедната почивка в кабинета на втория етаж Ще изчаквам нощем болният и сестра Коике да заспят и след като опиша събитията от деня, ще скрия тетрадката на едно наистина безопасно място“.

Оставих четката и известно време се вслушвах напрегнато в тишината отгътък. Но колкото и да се напругах — нищо. Скочих и без дори да прибера тетрадката и писмените принадлежности, отидох в спалнята да видя какво става. Болният лежеше в обичайната си поза и като че спеше. (В нощта, когато получи инсулт, му свалих очилата и повече не му ги сложихме.

Обикновено спеше по гръб, с лице към тавана, тъй че неговото „лице без очила“ — сивкаво и отблъскващо, рядко ми убягваше от погледа.) Казвам „като че спеше“, защото бяхме покрили нощната лампа, за да не му блести в очите, и не видях веднага лицето му.

Седнах на стола до леглото, поех си дъх и се вгледах напрегнато в полумрака. Мъжът ми бе някак необикновено притихнал и спокоен, толкова притихнал и спокоен, че свалих покривалото от абажура на лампата и го осветих. Очите му бяха полуотворени, втренчени някъде

встрани, в тавана над ръба на леглото. И не помръдваха. Не трепваха дори. Умрял е, помислих си, наведох се и докоснах ръката му. Беше студена. Часовникът до леглото показваше три часа и седем минути. Ето защо единственото, в което съм сигурна, е, че е починал в интервала между два и нещо и три часа и седем минути след полунощ на втори май. Вероятно в съня си, без да се мъчи. В продължение на няколко минути разглеждах това „лице без очила“, като човек, който преодолява ужаса си и наднича в бездънна бездна. В паметта ми нахлуха спомените от първата нощ на сватбеното ни пътешествие... После пак метнах припряно покривалото върху абажура на нощната лампа.

На другия ден и доктор Кодама, и професор Сома заявиха, че не са очаквали да получи втори удар толкова скоро. В миналото, тоест допреди десетина години, повечето пациенти получавали втори мозъчен кръвоизлив най-рано след две-три, дори след седем-осем години, като вторият обикновено бил фатален. Напоследък обаче, благодарение на успехите на медицината, това вече не било правило. Някои болни се възстановявали след един-два инсульта; други оцелявали дори след три-четири. При мъжа ми обаче действително съществувала опасност от скорошен масиран кръвоизлив, защото, за разлика от мнозинството образовани и интелигентни хора, пренебрегвал предупрежденията на лекуващите го лекари. Въпреки това не били очаквали да се случи толкова скоро. Тъй като бил под шейсетте, след възстановяването, колкото и да е бавно, можел да поживее активно още десетина години... И двамата бяха изненадани.

Не съм сигурна, разбира се, доколко искрени бяха с мен, но приемам, че не ме лъжеха. В крайна сметка лекарите също не са в състояние да предвидят колко дълго ще живее човек, честно казано, лично аз очаквах да се случи точно така и точно по това време, тъй че смъртта на мъжа ми не дойде изневиделица за мен. Вярно е, че интуицията понякога подвежда, дори в повечето случаи е така, но предчувствието за мъжа ми се оказа вярно. Мисля, че и дъщеря ни усещаше какво ще стане.

Сега бих искала да препрочета успоредно нашите дневници, за да проследя стъпка по стъпка процеса на нашето отчуждаване един от друг. Навремето ми беше споменавал, че води дневник от дълги години, още отпреди брака ни, тъй че навярно би трябвало да започна

от първите изписани от ръката му страници, за да изследвам издъно нашите отношения. Не съм способна обаче на такава огромна и изнурителна работа. В кабинета му на най-високите рафтове на етажерката, докъдето мога да стигна само със стълба, има купища покрити с дебел слой прах тетрадки-дневници, но нямам търпение и воля да се ровя в тях. А и той самият пише, че до тази година е внимавал да не направи дори намек за сексуалните ни отношения. И едва от първи януари започва да разказва открито за тях, това дори е целта на последния му дневник, който на свой ред стана и повод за моя. Като съпоставям споделеното в двата дневника от началото на годината и попълвам пропуснатото, ще се опитам да изясня какво стана — как се обичахме, как се отдавахме на страстите си, как се мамехме и си залагахме капани, докато единият от нас не рухна съкрушен. Не мисля, че ще е нужно да се връщам назад, към някогашните му дневници.

На първи януари той пише: „По характер е прикрита и обича тайните. Обикновено се преструва, че нищо не знае и не се издава какво ѝ е на душата“. Точно така е, не отричам. Общо взето, той беше много по-честен от мен, следователно трябва да призная, че в дневника му почти няма лъжи и измислици. Почти, но не и никак. Например той пише: „Не се съмнявам, че и тя знае в кое чекмедже слагам тази тетрадка“, но „Изглежда абсурдно да четете дневника на съпруга си“; а после: „Имам обаче причини да предполагам, че не е напълно изключено“, макар да е заявил вече: „Отсега нататък няма да се съобразявам с опасенията си“. Веднага разкрих какви са всъщност истинските му намерения, споделени в следващия абзац: „Може би дълбоко в себе си съм приел и дори се надявам, че го четете“.

Фактът, че сутринта на четвърти януари нарочно бе сложил ключа на чекмеджето пред вазата с нарциси, доказва колко силно е желал да прочете дневника му. Не беше нужно да си прави труда, защото ще призная, че всъщност отдавна го четях. На четвърти януари съм записала в своя: „... никога и за нищо на света не бих прочела дневника му. Не желая да се прокрадвам в душата му отвъд забранените граници, които сама съм си определила. Мразя да ми се ровят в душата, тъй че ненавиждам да надничам в чуждите“. Това обаче е лъжа, защото, макар да „мразя да ми се ровят в душата...“, обичам „... да надничам в чуждите“. Веднага след сватбата, едва ли не

от следващия ден, ми стана навик да чета с разтуптяно сърце дневника му. Тайно, разбира се. Затова съм написала, че „открай време знам, че има дневник, че го държи заключен в чекмеджето на писмената масичка, а ключа крие кога между книгите на етажерката, кога под килима“. Колкото до твърдението, че „и през ум не ми е минавало да се докосна някога до този дневник“, то не отговаря на истината.

Просто до тази година рядко отварях тетрадките му, защото бяха пълни с безинтересни и сухи научни проблеми и нямаше почти нищо за интимните ни отношения. От време на време ги прелиствах заради удоволствието да прочета тайно написаното от мъжа ми, но откакто от първи януари тази година реши, че „няма да се съобразя с опасенията си“, дневникът му, естествено, започна да ме привлича като магнит. Още на втори януари следобед, докато той беше на разходка, открих промяната в написаното. Но криех старателно от мъжа си, че тайно чета, не само защото обичам тайните и „се преструвам, че нищо не знам“, а и защото бях убедена, че точно това се иска от мен — да се държа така, сякаш изобщо не подозирам за съществуването на дневника.

Мисля, че е бил съвършено искрен, когато е писал: „Скъпа моя, обична Икуко! Обичам я от рялото си сърце... и това е самата истина“. Нито за миг не съм се съмнявала в любовта му към мен. Но искам да заявя, че в началото и аз го обичах горещо. Вярно е, че още от първата брачна нощ „изтръпнах от вида на лицето му, когато той си свали очилата с ужасно дебели стъкла“, вярно е и признанието ми, че „съм се събрала с мъж, който изобщо не ми подхожда физически“, не отричам, че понякога от вида му без очилата започваше безпричинно да ми се гади. Но това не означава, че не съм го обичала. Тъй като съм родена в „традиционно киотоско семейство“ и съм възпитана „според феодалните норми“, аз „се омъжих за него, защото такава бе волята на родителите ми“, и смятах, че „бракът трябва да е точно такъв“ и че трябва да го обичам, независимо дали ми харесва. Нещо повече, аз наистина „се гордея“ със старомодните си морални принципи. Винаги, когато усещах, че ми призлява от мъжа ми, се засрамах от себе си — струваше ми се непостиимо и по отношение на покойните ми родители, и спрямо него; колкото повече ме отвращаваше, толкова по-съвестно се насилвах да го обичам. И успях. Защото при моята сексуална ненаситност няха друг избор.

По онова време единственото ми недоволство от него бе, че не ме задоволява напълно. Но вместо да го упреквам във физическа немощ, аз се срамувах от ненаситната си плът. Съжалявах го, че енергията му гасне, и не само не го винях, а се опитвах да съм още по-предана. От януари той ме накара да се видя в нова светлина. Все още не мога да си обясня решението му: „От тази година ще записвам в дневника си и такива неща, които досега старателно съм отбягвал“. Твърди, че пише, защото му е трудно да се бори с неудовлетворението си, че все няма възможност да разговаря открито с мен за нашите сексуални проблеми; уверява, че пречката е моята „сдържаност и потайност“, „преднамерената изисканост“, „лицемерната женственост“, „така наречената скромност...“, и обобщава, че тъкмо тези черти от моя характер са го довели до решението да започне новия си дневник, с който цели да се пребори с тях, да ги надмогне, да ги заличи. Но дали това е единствената причина? Мисля, че има и друга, много по-важна, но колкото и да е странно, в дневника си не я изяснява нито веднъж. Може би той самият не си е давал сметка за истинските мотиви.

Така или иначе, за пръв път научих, че притежавам „качество, с което твърде малко жени могат да се похвалят“, и че ако са ме продали на някой „елитен публичен дом в някогашния квартал на удоволствията Шимабара“, съм щяла да бъда „сензационно известна“, а „похотливите сладострастници“ щели „постоянно да се увъртат“ около мен. Но веднага бърза да заяви: „Може би не бива да ѝ отворям очите. Разбере ли силата си, бих могъл да изпадна в неизгодно положение“. Защо тогава все пак се е решил да поеме риска? От една страна, признава следното: „Побърквам се от ревност, като си помисля за този неин природен дар. Какво ли ще стане, ако някой друг случайно узнае за него“, а от друга — пише за това в дневника си твърде преднамерено. И тогава, а и сега мисля, че се е надявал да го прочета тайно, да схвана намека му и да го накарам да ревнува. Потвърждават го думите: „... не е ли истина, че тайно ѝ се наслаждавам. Поначало ревността възбужда еротичните ми желания. Тъй че в известен смисъл ми е и нужна, и приятна“ (тринайсети януари) и така нататък, но във всеки случай аз се досетих за намеренията му още от написаното на първи януари.

10 юни

На осми януари моят дневник гласи: „Неистово го мразя и също толкова неистово го обичам. Отвращава ме физически, но въпреки това не мога да се отдам на друг. Не съм в състояние да изневеря на моралните принципи, с които съм възпитана“. Написала съм също и че: „Перверзните му ласки ме объркват и смуцават, но поне разбирам, че все още ме обича безумно“. В продължение на двайсет години спазвах старите морални принципи и умишлено потисках недоволството си от моя мъж и тъкмо това ми дава право да си позволя да пиша неприятни неща за него, независимо от строгото възпитание в конфуциански дух, дадено ми от покойните ми родители. Постепенно започнах да разбирам, че всъщност ревността го прави щастлив и като го карам да ме ревнува, изпълнявам дълга си на „идеална съпруга“. И все пак в началото на януари все още казвам само, че „неистово го мразя“, че той ме „отвращава физически“, но веднага бързам да добавя малодушно, че „не мога да се отдам на друг“, че „не съм в състояние да изневеря на моралните принципи“. Може би съм била вече влюбена в Кимура, но все още не съм си давала сметка. Единственото, което правех пряко волята си, за да разпалвам ревността му, бе плахо и със заобикалки да изтърквам отделни думи. Но когато прочетох, че на трийсети януари е написал: „Онази нощ я използвах пълноценно (ревността към Кимура) и успях да удовлетвори Икуко... Нека ме накара да обезумея от ревност!“, „Нека да наближи критичната точка! Колкото повече риск, толкова по-добре!“, чувствата ми към Кимура се промениха коренно. Дневникът му от седми януари гласи следното: „Макар по всяка вероятност Икуко да не си дава сметка за това и да е убедена, че в името на благоприличието просто придружава двамата млади, според мен тя е влюбена в Кимура“. Тогава тези думи ме отвратиха и засилиха и без това безкрайното ми упорство, каквото и да приказва, да не изневеря на моралните си принципи Само че след предизвикателството: „Колкото повече риск, толкова по-добре“, в душата ми настъпи поврат. Не ми е ясно дали го е казал, защото, преди изобщо да си дам сметка, че харесвам Кимура, той вече го е знаел, или пък тъкмо думите му събудиха интереса ми към него. Но и след като осъзнах, че Кимура твърде силно дразни любопитството ми, известно време продължих да се самозаблуждавам, че общувам с него пряко

волята си — само и единствено заради мъжа ми. Казах „любопитство“, но тогава си внушавах, че се насилвам да проявявам любопитство към друг мъж, за да зарадвам своя собствен.

От първата нощ, когато припаднах (двайсет и осми януари), престанах да разбирам дали го правя заради мъжа си, или заради себе си и всъщност се опитвах чрез самоизмама да прикрия терзанията си. Спах през цялото време до трийсети сутринта. Той пише: „Изведнъж ми се стори, че всъщност не спи, а се преструва“, но аз не се преструвах, макар да ми е трудно да твърдя, че през цялото време бях в безсъзнание. Той всъщност е прав, като пише, че съм била полубудна-полузаспала. А колкото до: „... от устата ѝ се отрони една-единствена дума — «Кимура». Като че бълнуваше“, необходимо е известно пояснение. Защото на въпроса „... дали наистина бълнуваше, или го направи нарочно“, бих отговорила, че истината е по-скоро някъде по средата. Той правилно допуска, че сънувах как се любя с Кимура и точно тогава усетих смътно — някъде в дълбините на размътеното си съзнание, че съм произнесла името му. Изрекох го, упреквайки се, че съм безсрамница. От една страна, се срамувах, че мъжът ми ме е чул да изричам тази „една-единствена дума“, а от друга — си казвах, че така дори е по-добре.

На четиринайсети февруари Кимура казал на мъжа ми за фотоапарата полароид. „Откъде и как Кимура можеше да предположи, че ще се зарадвам да науча за съществуването на подобен апарат?“, чуди се мъжът ми, но аз още тогава много се изненадах. Дори не предполагах, че иска да ме снима гола, а и да бях предположила, не бих могла да го кажа на Кимура. По онова време почти всяка нощ се напивах до безразсъдство и Кимура ме пренасяше на ръце в леглото, но никога не бях разговаряла насаме с него, а камо ли да му разкривам тайни от нашия съпружески живот. Истината е, че освен да ме пренася от банята до спалнята, други отношения между нас нямаше — не смятах за възможно да поговоря с него зад гърба на мъжа ми. В душата си подозирах, че Тошико му е намекнала това-онова. Само тя би могла да направи такова нещо.

На девети февруари дъщеря ми помоли за разрешение да излезе на квартира в Секиденчо, защото ѝ трябвало спокойно и тихо място да учи. Не беше трудно да се досетя, че „спокойно и тихо място“ означава някъде по-далеч от спалнята на родителите ѝ, където нощ след нощ

лумваше ослепителната светлина на луминесцентната лампа. Не се и съмнявам, че постоянно бе надничала през процепите на плъзгащите се стени и врати в помещението, където се разиграваше бляскав спектакъл. Бумтенето на печката очевидно ни е пречело да чуем тихите ѝ стъпки. Наблюдавала е, предполагам, с какво удоволствие мъжът ми ме е разсъбличал и се е забавлявал да върши с мен всевъзможни непристойни неща. Предполагам също, че е казала за това на Кимура. Впоследствие подозренията ми до голяма степен се потвърдиха, но аз и без това вече имах известна представа от всичко, което мъжът ми бе записал в дневника си на четиринайсети.

С други думи, Тошико е знаела още преди мен как нощем се забавляват с тялото ми и бе съобщила подробностите на Кимура.

И все пак защо Кимура каза на мъжа ми за този необикновен фотоапарат така, че да му подсказе идеята да ме снима гола? Все още не съм го попитала, но предполагам, че е искал да му се подмаже, а от друга страна, вероятно се е надявал да види някога снимките. Навярно тази е основната причина. Не мога да твърдя със сигурност, но предполагам, че е очаквал мъжът ми да се разочарова от полароида, да се сети да използва домашния цайс-икон, а после да го помоли той да промие филмите.

(На деветнайсети февруари съм написала: „Не мога да разбера какво таи в ума и в сърцето си Тошико“, но всъщност донякъде разбирах какво. Както споменах, бях вече сигурна, че е издала на Кимура случващото се нощем в съпружеската ни спалня. Разбирах също, че дълбоко в душата си го обича и тъкмо затова „е настроена враждебно към мен“. Вярно, че се безпокоеше за мен, защото „съм твърде слаба, за да издържам“ на напрежението „да задоволявам сексуалните желания“ на баща ѝ, и го мразеше, задето „против волята ми ме въвлича в перверзните си удоволствия“. Но когато проумя, че по силата на странните си приумици баща ѝ направи всичко възможно да ни сближи и нито Кимура, нито аз се възпротивихме на това, намрази и мен. Усетих го доста отдавна. Но тя, която е по-потайна и от мен, си дава сметка, че „външно не е чак толкова очарователна като майка си, въпреки че е с цели двайсет години по-млада“, и че Кимура обича повече мен. Затова реши да действа най-напред като наш посредник, а сетне на спокойствие да измисли свой план. Не се съмнявах в това. Но дори сега не знам доколко съгласувано действаха двамата с Кимура,

докато постигнат целта си. Не мисля например че тя излезе на квартира в Секиденчо само за да е по-надалеч от ярко осветената с луминесцентна лампа спалня на родителите си — решението ѝ би трябвало да има нещо общо с обстоятелството, че Кимура живее недалеч оттам. Дали идеята е била негова? Или нейна? Той сам ми каза, че винаги тя поема инициативата („аз само се оставям да ме води“), но кой знае дали е така. Боя се, че и сега му нямам доверие.

Тошико ме ревнуваше, но и аз я ревнувах ужасно. Правех обаче всичко възможно никой да не забележи, да не се издам в дневника си. Отчасти поради вродената си потайност, а най-вече защото съм много по-честолюбива от нея и не исках да се самонаранявам. Освен това умирах от ужас да не би мъжът ми да си помисли, че имам причини да ревнувам Тошико, тоест да подозирам, че Кимура може би обича и нея. Мъжът ми се пита: „Коя всъщност харесва — Икуко или Тошико? Ако вместо него трябва да отговоря коя от двете е по-привлекателна, без всякакво колебание, независимо от възрастта, бих избрал майката. Но той — кой знае. Може би крайната му цел е да спечели Тошико... и се опитва да спечели първо благоразположението на майката, а сетне чрез нея да разпали чувствата на дъщерята“, което ще рече, че навремени се е съмнявал в предпочитанията на Кимура. Тъкмо това ми бе най-неприятно. Исках да вярва, че Кимура обича само мен и е готов на всякакви жертви, за да ме спечели. Иначе ревността му към Кимура не би била толкова яростна.

11 юни

На двайсет и седми февруари мъжът ми пише: „Да, предположенията ми се оказаха верни. Жена ми си води дневник... преди няколко дни се усъмних...“ Сигурна съм обаче, че е знаел много преди това и го е четял тайно от мен. На свой ред написах: „Само че аз няма да направя грешката да му разкрия намерението си (че също започвам да си водя дневник)“, защото „хора като мен, които не отварят душите си пред другите, изпитват необходимост да разговарят поне със себе си“. Но бе чиста лъжа. Исках той да го чете. Вярно е, че „изпитвах необходимост да разговарям със себе си“, но целта ми беше той да го чете. Що се отнася до специалната оризова хартия, лентата за залепване и останалите уловки, прибегвах до тях само защото обичам

да съм потайна. Той беше същият, макар да ми се присмива. И двамата знаехме, че тайно си четем дневниците, но независимо от това си поставяхме всевъзможни бариери, създавахме си пречки, за да го направим колкото е възможно по-трудно и несигурно. Преструвахме се, че се съмняваме, че се губим в догадки, защото ни бе приятно да си играем на криеница. Затова и не ми беше досадно да се занимавам с лентата за залепване и с останалото — стараех се да доставя удоволствие не само на себе си, а и на мъжа си.

На десети април за пръв път споменавам за разклатеното му здраве. И пиша: „Интересно дали в дневника си мъжът ми намеква за състоянието си... Не чета дневника му, тъй че наистина нямам никаква представа, но от месец-два забелязвам, че с него става нещо нередно“. Всъщност той започва да пише за това още на десети март, но според мен го забелязах преди него, обаче отначало нарочно (имах си причина) се преструвах, че нищо не знам. Боях се да не го разтревожа, а още повече се опасявах, че би могъл да изостави сексуалните си задължения. Не че не се притеснявах за здравето му, но необходимостта да задоволява желанията ми изглеждаше далеч по-важна и наложителна. Направих всичко възможно да го накарам да забрави страха от смъртта, като използвах „стимулатора Кимура“, за да разпалвам ревността му. Но през април намеренията и чувствата ми започнаха постепенно да се променят. През целия март пиша, че все още се съпротивлявам да прекрача последната черта, защото исках на всяка цена да го убедя в своето целомъдрие. Но истината е, че тънката като лист хартия преграда между мен и Кимура рухна на двайсет и пети март. На двайсет и шести цитирам измислен, нищо незначещ разговор между мен и моя възлюбен само и единствено за заблуда. Мисля, че взех важното решение някъде в началото на април — четвърти, пети или шести. Подмамена от мъжа си, стъпка по стъпка аз потъвах все по-надълбоко в бездната, но дотогава се заблуждавах, че е само защото не мога да устоявам на желанията му. Казвах си, че се държа като предана съпруга дори от старомодна морална гледна точка. Но после свалих маската и честно признах, че обичам Кимура, а не него.

На десети април съм написала: „... истината е, че не само неговото здравословно състояние е трагично. Почувствах го малко след Нова година“, но това не беше вярно. Излъгах, защото имах друго

наум. Наистина „и по-рано, когато Тошико беше на десет години, два-три пъти изхраних кръв и лекарите ме предупредиха, че това са симптоми на туберкулоза“, но все пак „пренебрегнах предупрежденията на лекарите и изобщо не се грижех за здравето си“. За щастие, „оказа се, че съм съвсем лек случай — всичко се оправи от само себе си“ и симптомите повече не се повториха. Следователно изявленията ми, че „веднъж през февруари, точно както и предния път, ведно с хрчката изхвърлих алена пяна, примесена с кръв“, че „за разлика от някога... сега гърдите ме болят често, и то доста силно, а следобед винаги се чувствам много изтощена“; че „може би болестта ми се влошава с всеки изминал ден и е все по-трудно, дори невъзможно да оздравея“ и че „във всеки случай болката в гърдите ми едва ли е за пренебрегване“, са пълна измислица, с която целях час по-скоро да подмамя мъжа си в царството на смъртта. Исках да мисли, че рискувам живота си и той трябва да направи същото.

Оттам насетне подчиних изцяло дневника си на тази цел и не само пишех, а според случая дори разигравах спектакъл, че наистина не съм добре и страдам от симптомите на болестта. Правех всичко възможно да го възбудя, да вдигам кръвното му все повече и повече. (Дори след първия удар, който го прикова на легло, не се отказах от малките си трикове, само и само да го карам да ме ревнува.) Всъщност много преди това Кимура предрече, че не е далеч моментът, когато мъжът ми ще рухне физически. За мен, а без съмнение и за Тошико мнението му на човек със силна интуиция бе по-меродавно от заключенията на лекарите.

Защо, освен че във вените ми тече кръвта на развратница, имам и коварна душа, способна да замисли убийството на мъжа си? Кога и как се появи тя на бял свят? Дали отговорът е, че всяка душа, независимо колко е чиста и светла, би се пречупила, ако попадне в безмилостната психологическа преса на такъв извратен, отвратителен и зъл човек като покойния ми мъж? Или напротив, макар благодарение на възпитанието на своите родители и на средата, в която израснах, да изглеждам съвсем постарому благовъзпитана и смирена, у мен се таи чудовище? Трябва да поразсъждавам, за да открия отговорите на тези въпроси. Същевременно съм убедена, че бях безкрайно предана и всеотдайна съпруга. Не може да се отрече, че мъжът ми живя щастливо, съгласно собствените му представи за щастие, разбира се.

Все още имам и доста съмнения относно Тошико и Кимура. Тя намери онзи хотел в Осака с помощта на своя „много опитна в това отношение приятелка“, и то защото Кимура се притеснявал, че в Киото двамата можем лесно да бъдем забелязани, и я попитал „дали е възможно да се намери нещо недалеч оттук“. Това ли е цялата истина обаче? Може би самата тя бе използвала с някого въпросното убежище? Може би и сега го използва?

Плановете на Кимура са да изчака (подходящ момент) да мине траурът, да се ожени формално за Тошико, а всъщност да живеем тук тримата заедно. Тошико е готова на тази жертва заради майка си, но...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.